

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIŞAN KAPAKLIKAYA

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

*Bugüne kadar bana atılan taşlardan
kendime bir saray yapmaya
karar verdim.*

75. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YEDİVEREN

İÇİNDEKİ UYUYAN GÜZELİ UYANDIR

ALİŞAN KAPAKLIKAYA

İÇİNDEKİ UYUYAN GÜZELİ UYANDIR

Alişan Kapaklıkaya

© 2015, Yediveren Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakkı, anlaşmalı olarak
Yediveren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yediveren Yayınları
Tür: Gelişim

Yayın Yönetmeni
Gökhan Alperen Bayrak

Yayın Koordinatörü
Gülhan Bayrak

Görsel Yönetmen
Leyla Çelik

İç Tasarım
İbrahim Akdağ

ISBN

978-605-5011-70-3

Baskı

Kasım 2017

Yayın evi Sertifika No: 29485

Baskı

Çalış Ofset

Sertifika No:12107

Tel: 0212 482 11 04

Yediveren Yayınları Eğitim Hiz. Tic. Ltd. Şti.

Ticaret Sicil No: 893116 Sertifika No: 29485

Şenlikköy Mahallesi, Şehit Muammer Yüzsüren Sokak

No:17 B Blok D: 2 Florya Bakırköy İSTANBUL

Tel: +90 212 506 13 84 / +90 212 506 13 85 / Fax: +90 212 506 13 86

www.yediveren.com.tr / info@yediveren.com.tr

İÇİNDEKİ UYUYAN GÜZELİ UYANDIR

— —
ALİŞAN KAPAKLIKAYA

— —

YEDİVEREN
YAYINLARI

GÖZLERİNİ DÖRT DAKİKA ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM?

Merhaba,

Bir düşün bakalım, şimdiye kadar kim bilir kaç kitabın ön sözünü okudun?

Ön sözler hiç şüphesiz güzel, çarpıcı ve vurucu cümlelerden oluşur. Ben de bu kitabı sana çekici gösterebilmek için ilk önce güzel cümlelerle başlamayı düşündüm. Ancak ne kadar uğraşsam da kalemimden tek bir kelime dahi çıkmadı. Sonrasında “Neden güzel cümleler yazmak için uğraşıyorum ki?” diye düşündüm. Güzel bir kitap yazmak niyeti taşımadan; olduğu gibi, olduğum gibi yazdığım bu kitabı olduğundan daha güzel gösterme çabasına girdiğimi fark edince utandım, mahcup oldum. Üstelik senin

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

yüreğın ancak benim yüreğinden çıkan samimi duyguları misafir eder bunu da biliyorum...

Şimdi seninle neyi paylaşacağım biliyor musun?

İnsan “güzel” olarak doğar. Büyüdükçe kendini büyük zannedenlerin oturduğu tahtları sallamaya başlar. Minik güzeli kontrol edemeyen ve onun farklılığından rahatsız olan büyüklerse dev, öcü, cin ve peri gibi hayali canavarlarla onu uyutmaya çalışır. Pes etmeyip bunların karşısında direnen minik güzel büyüdüğü bu sefer okulda disiplin, not korkusu; çevresindeyse gelenek, görenek, ayıp gibi gözle görünmediği halde çok güçlü olan silahlarla sindirilmeye çalışılır. Üzülerek ifade ediyorum ki; güzel doğanların büyük bir çoğunluğu daha gençlik çağına gelmeden bu etmenlere teslim olur ve uykuya dalar...

Gelişim ve eğitim adına verdiğimiz birçok şey aslında bu güzeli uyutup uykusunu derinleştirmekten başkade hiçbir işe yaramaz.

Bu kitapta, içindeki güzelin uyuduğunu fark eden ve onu uyandırmak için çırpınan bir sevgi yolcusunun serüveni var. Bu serüveni seninle paylaşmak istiyorum.

Sahi, senin içinde de uyuyan, iyi niyetle uyutulan bir güzel var mı? Belki sen de içindeki uyuyan güzeli uyandırmak istersin. Eğer istersen hadi gel arkadaş olalım. Kenetlenen ellerimizi kalbimizle sarıp sarmalayalım. Arkadaşlı-

Alişan Kapaklıkaya

ğımız başlamadan önce senden sadece dört dakikanı istiyorum. Arkadaşlığımızın tadına bakman için dört dakika boyunca bu kitabı okuyabildiğin kadar oku. Hoşuna giderse elimi sımsıkı tut, gitmezse boş ver gitsin...

Yüreğine ulaşmak ve içindeki güzeli uyandırmak için gözlerini dört dakika ödünç verir misin?

Annem döşegi düşündüğü kadar beni düşünseydi kendime güvenim daha da artardı, annem döşegi koruduğu kadar beni korusaydı kendimi daha çok önemserdim, annem döşegi yıkayıp kuruttuğu kadar içimdeki olumsuzlukları yıkasaydı ben daha temiz, kendimle daha barışık bir insan olurdum.

İÇİNDE UYUYAN GÜZELİ UYANDIR!

Tüm Dünyam Köyümle Sınırlıydı

Ben köyde; Eskişehir'in Sivrihisar ilçesine bağlı Sığırcık köyünde doğdum. Babam on bir kardeşin en küçüğü, annem dokuz kardeşin dördüncüsü.

Ailem çok yoksul olduğu için oyuncaklarımı dahi kendim yapardım. Ya teneke kutuları keser, buna tahtadan tekerlek takardım ya da telden tekerlek yapar, ucuna bir kamaş takıp öyle araba yapar, sürerdim onu. En çok da çamurdan kuş, koyun, at, köpek, inek gibi hayvan heykellerini yapardım. Çünkü tüm dünyam; köyümle sınırlıydı.

İlkokulda sürekli olarak yatağa işerdim. Beşinci sınıfa kadar ara vermeden devam ettim buna. Canım annem

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

beni bu nedenle her gün döverdi. Hem de çift demirli soba maşasıyla. Annem dövmekten vazgeçmedi, bense yatağı ıslatmaktan vazgeçmedim. Hatırlıyorum o zamanlar çizgili pijamalarım vardı ve annemi üstümü değiştiren birkaç tokat şaplatmayı da asla ihmal etmezdi. Annemin tekken dövmesine üzülmeydim ancak misafirlerin yanında dövünce çok mu çok utanırdım. Mahcubiye-timden başımı öne eğer, misafirlerle göz göze gelmeden kaçınırdım. Hele de “Üfff bu çocuk gene mi yapmış!” lafını duyunca yerin dibine girerdim adeta. Çocukluğumda her gün değil, haftada ya da on beş günde bir yıkanırıdık. Sınıfta yanıma kimse oturmazdı. Uzun süre sebebini anlamamıştım. Sonradan amcamın kızı söyledi:Çiş kokuyormuş üzerim. Çok utanmış, o günden sonra okula gitmek istememiştim.

Pısırk, içe kapanık, öz güveni yetersiz bir çocuk olduğum için hiç tahtaya kalkmazdım. Beşinci sınıfa giderken bir gün nasıl oldu bilmem ama öğretmen sorduğu soruya cevap vermek için parmağımı havaya kaldırdım. Ben cılız ve korkak bir sesle “Bu sorunun cevabını biliyorum” dedim. Tam bu esnada arka sırada oturan amcamın kızı bana küçümseyici bir şekilde baktı ve hiç unutamayacağım şu cümleyi söyledi:

“Len sus sidikli. Sen ne anlarsın!”

Parmağımı usulca geri indirdim!..

Okul çıkışı ağlayarak eve geldim. Anneme “Beni dövüyorsun, bari kusurumu kimseye söyleme, çünkü okulda benimle ‘sidikli’ diye dalga geçiyorlar” dedim. Annem “Tamam, ama sen de bir daha yatağa yapma. Akşamları çay içmez, karpuz, kavun gibi sulu şeyler de yemezsen bir daha yapmazsın,” diyerek de tembihte bulundu. Uzun yıllar misafirler çay içerken ben sadece onlara baktım. Ya da biz bir yere gezmeye gittiğimizde çay ikram edilmeye başlanıp sıra bana gelirken heveslenirdim çay içeceğim diye. Yan gözle anneme baktığımda kaşlarını “Hayır, içme!” anlamında yukarı kaldırırdı, kimseye fark ettirmeden. Canım çok çay istediği halde “Ben çay sevmem” derdim.

O günden sonra annem sözünü tuttu. Bir daha kimse-
nin yanında söylemedi. Ama ben yatağı ıslattığımda döşe-
ği götürür, kuruması için avlu duvarına sererdi. Görenler
yine anlarlardı ne yaptığımı... ve ben yine utanırdım.
Annem döşeği düşündüğü kadar beni düşünseydi kendi-
me güvenim daha da artardı, annem döşeği koruduğu kadar
beni korusaydı kendimi daha çok önemserdim, annem
döşeği yıkayıp kuruttuğu kadar içimdeki olumsuzlukları
yıkasaydı ben daha temiz, kendimle daha barışık bir insan
olurdum. Düşünmedi annem, düşünemedi, düşünemez-
di de. Çünkü o zamanlar çocuk çoktu, ev eşyası yoktu.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Haliyle eşyalar daha kıymetliydi. Çocukların haysiyeti, değeri yoktu. Ben bir bardak düşürüp kırsam hemen dayak yerdim. Oysa bir bardak kafama düşüp kafamı kırsa kimse bardağa bir şey demezdi...

Şimdi evlerde çocuk sayısı az, bir veya iki. Eşya çok. Peki, çocukların değeri var mı bilmiyorum?..

İlkokul beşinci sınıfa kadar ilçemiz dâhil hiç farklı bir yer görmemiştim. Ayakkabı almak için bile şehre götürmedi babam. Götüremedi. Çünkü gidişimiz masraf demekti. Babam bize yeni bir ayakkabı alacağı zaman eline kâğıt alır, ayağımızı kâğıda bastırır ve kalemle etrafını çizirdi. Sonra bu kâğıdı ayakkabıcıya götürür ve “Aha benim çocukların ayakları bu kadar. Buna göre ayakkabı ver,” dermiş. Yanlışlık olması diye de çıkardığı ayak kalıplarımızın arkasına adımızı yazardı. Getire getire ya o zamanlar meşhur, üzerinde ‘Cızlavad’ yazan Ankara lastiği ya da çıtçıtlı naylon ayakkabı getirirdi. Üstelik seneye de giyebilelim diye bir iki numara büyük olurdu alınan her ayakkabı.

Pantolon almak içinse ya bacağımızı karışlar ya da bir iple belden topuğa kadar bacağımızın ölçüsünü alırdı. Aldığı pantolon genelde biraz uzun olurdu. Boyumuz uzadıkça annem içine kıvırdığı paçayı bir iki santim açardı. Böylece bir pantolonu üç dört sene giyerdik. Misket oynarken

genellikle sağ dizimi yere koyduğum için pantolonum diz kapağı hizasında ezilir, yırtılırdı.

Sağ dizime yama yapan annem sol dizim sağlam olduğu halde aynı yamadan bir de sola yapardı. Anneme “Sağ dizi anladık da sola neden yama yapıyorsun, bak o sağlam” dediğimde “Oğlum anlamazsın hem böyle daha güzel görünüyor” derdi. Bir süre sonra pantolonumuzun arkası da yırtılır, annem arkasına da yama yapardı. Hem de rengârenk. Yürürken arkamız arabanın stop lambası gibi parlardı adeta. Ben kardeşlerim içinde en şanslı olardım; zira en büyük olduğum için genellikle bir iki yamalı pantolon giyerdim. Dar gelince de giymesi için kardeşime devrederdim. Onda yama sayısı beş altıya kadar çıkardı. Üçüncü kardeşimde artık yamaların çokluğundan pantolon kendi rengini görünmez, kaybolup giderdi.

Misafirliğe gitmek hem benim hem de annem için kâbus olurdu. Çünkü ev sahibinin yatağını ıslatacağımdan daha gitmeden ikimizi de sıkıntı basardı. Bu nedenle yatmadan önce ve bir de gece yarısı olmak üzere bizi mutlaka en az iki kez tuvalete götürürdü annem. Orta birinci sınıfa geçtiğimde alt ıslatmalarım biraz azaldı. Annem yine de her ihtimale karşı çarşafın altına Türkiye Ziraî Donatım Kurumu’nun gübre naylonlarından sererdi. Akrabalarımın çocuklarıyla aynı yatağa girer uzunlamasına değil

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

enlemesine dört beş çocuk yatarlık. Diğerleri çocuk huzuruyla mışıl mışıl uyurken benim altımdan uyumamı zorlaştıran her kıpırdamamda hışır hışır naylon sesleri olurdu. Öyle utanırdım ki... Benim en büyük sevincim sabah uyandığımda altımın kuru olduğunu anlamamdı. Anneme bakıp gülümserdim. Belki de o gün başkalarının önünde utandırılmayacağım için...

Beşinci sınıfta ilkökul diplomasına gerekli olan fotoğrafı çekertmek için geldiğimde şehir bana çok büyük görünmüştü. Kaybolurum korkusuyla babamın yanından bir an bile ayrılmamıştım. İlk defa ayakkabıcıya kendim gidip ayağıma ölçerek aldığım bağcıklı ayakkabıyı giymeye kıyamamış, üç gün yastığımın yanına koyarak uyumuştum. Daha doğrusu gıcırgıcır bir ayakkabıya sahip olmanın sevinciyle uyuyamamıştım heyecandan.

İlkokuldayken okula gitmeyi hiç sevmezdim. Öğretmenimizin evinin bahçesinde kavak ağaçları vardı. Her gün okula gelirken oradan 60–70 cm boyunda ince bir dal keser ve bu sopayla girerdi sınıfa. Konuşan olduğunda da bununla döverdi. Vurdu mu çok acıtır ve avuçlarımın içinde uzun süre izi kalırdı. Ben de dayaktan nasibimi aldım mı; ders boyunca avucumdaki kızarıklığa bakar için için ağlardım. Çünkü çok acırdı o minik ellerim ve hıçkırarak ağlamak da bir başka dayak sebebiydi bizim için!

Alişan Kapaklıkaya

Hatta bir gün gülümsediğim için öğretmenim o yaş sopayı ağzımın üstüne öyle bir yapıştırdı ki; üst dudağım o an kanadı ve akşama kadar sızım sızım sızladı. O sopadan bir daha yememek için korkumdan tir tir titrer, nefesimi bile sessizce alıp verir oldum o günden sonra. Sınıftaki arkadaşlarımla alayları da eklenince okuldan kaçıp kuzuların yanında almaya başladım soluğu. Öyle ki kuzu gütmeyi okula gitmekten daha çok sever hale geldim...

YA KENDİMİZİ YENİLERİZ YA DA
HAYATA YENİLİRİZ...

Anladım ki; çocuklarımızın karnını doyurup,
cebini harçlıkla doldururken yüreklerini,
ruhlarını sevgiye aç bırakmak onların betini
benzini soluk bırakıyordu...

SAHİPSİZ KALMAK NE ZORDU!

İlkbaharda bir gün kuzuları gütmeye götürdüm. Sabah koyunlarla kuzular birbirinden ayrılırdı. Koyunları çoban, kuzuları da çocuklar güderdi. Kuzuların arasında çok küçük ve zayıf olanlar da vardı. Bende bize ait kuzuları götürüp çayırılığa saldım ve sırt üstü çimene uzandım. Masmavi gökyüzünde dans eden beyaz bulutları seyrettim doyasıya ta ki bazı kuzuların içli melemeleriyle kendime gelene kadar. Saatler hızla ilerlemiş öğlene yaklaşmıştı anladım ki bizim kuzucuklar bu arada kendi annelerini özlemişti.

İkindiden sonra kuzuları eve getirdim. Akşama doğru da çoban koyunları getirdi. Avlunun büyük kapısından giren koyunların melemelerini duyan kuzular annelerine

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

doğru koşmaya başladılar. Avlunun orta yerinde meleşerek karıştılar. Manzara çok etkileyiciydi. Her koyun kendi kuzusunu bulup emzirmeye başladıkça melemeler azalıyordu. İki dakikanın içinde tüm kuzular annelerini bulmuştu. Dört tanesi hariç. Onların melemeleri devam ediyordu; çünkü anneleri ölmüştü. Koşup herhangi bir koyunun memesine dalıyorlar ama o koyun kendi kuzusunu emzirdiği için onu itiyor, kafasıyla uzaklaştırıyordu sahipsiz yavruyu. Annesi ölen kuzular öyle içli meleyorlardı ki içim yandı, duygulandım. O sırada biri gelip kendisine uzattığım parmağımı emmeye çalıştı. Ağlamaya başladım. Sahipsiz kalmak ne kadar zordu. Babam bazen başka koyunları tutup annesiz kuzuları emzirse de bu yetimlerin beslenmesine yetmiyordu. Bir çare bulmalıyım...

Buldum da...

Bir beyaz gazoz şişesi aldım. İçine annemin sağdığı inek sütünü doldurup ağzına da bir bebek emziği geçirdim. Böylece o dört kuzuyu inek sütüyle doyurdum. O kadar mutlu olmuştum ki o gece yatağa uzandığımda minik kalbim göğsüme sığmıyordu. Kendime güvenim gelmişti. Ertesi sabah çok daha mutlu uyandım. Üstelik yatağımı da ıslatmamıştım, artık sevincime diyecek yoktu.

O gün de kuzuları emzikli gazoz şişesine doldurduğum inek sütüyle doyurdum. Üç dört gün sonra ne oldu tahmin

edebiliyor musun? Buluşma vakti geldiğinde bütün kuzular annelerine doğru koşarken o dört kuzu beni görüp bana doğru koştu. Ne müthiş bir andı o an!..

Sabah akşam karnı doysa da bu dört kuzunun tüyle-
rinin rengipek bir soluktu. Çünkü anne şefkatiyle veril-
meyen süt, karınlarını doyurmaya yetse de tüylerini canlı-
tutmaya yetmiyordu. Bunun ne demek olduğunu seneler
sonra anlamıştım. Görev başında şehit olan kahraman
polislerimizin, yiğit askerlerimizin, fedakâr öğretmenleri-
mizin çocukları da meleyorlardı aslında. Yine anladım ki;
çocuklarımızın karnını doyurup, cebini harçlıkla doldu-
rurken yüreklerini, ruhlarını sevgiye aç bırakmak onların
betini benzini soluk bırakıyordu...

DIŞARIDAN BAKAN İNSANLAR
SANA HAYRAN; SEN KENDİ İÇİNDE
KENDİNE DÜŞMAN.

O zamanlar hocalarımızdan korkardık.
Çünkü öğretmenlerimiz “Biz hocaları
görünce sokağımızı değiştirir, onlardan
kaçardık. Neden diye sorarsanız; saygıdan,”
derlerdi. Şimdi düşünüyorum da korkudan
kaçıyorlardı her halde.

ŞEHİRİ, AYAKKABILARI, BAŞKA KÖYLERDEN GELECEK ÇOCUKLARI MERAK EDİYORDUM

İlkokuldan mezun olduğum yaz, büyük bir sevinçle kuzu çobanlığına devam ettim. Ufkum; köyüm, birkaç komşu köy ve gökyüzüyle sınırlıydı. Kümes hayvanları, atlar, inekler, kuşlar, otlar, böcekler, kelebekler, köpekler, ağaçlar, ekinler ve özellikle de kuzuların dilinden çok iyi anlardım. Çünkü tüm dünyam kuzularımdı başka bir şey de bilmiyordum.

O yaz teyzemlere gittim. Teyzemin oğlu ortaokula başlayacakmış. Bunu duyunca bende okuma hevesi oluştu. Şehri, ayakkabıları, başka köylerden gelecek çocukları merak ediyordum. Köyde gaz lambasının ışığında yüzüstü yere uzanıp sarı yapraklı deftere ödevlerimi yapmaya çalışan ben, en çok da akşamları sadece bir düğmeye

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

basarak yanan ampulün ışığında çalışmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Komşulara gidip televizyon seyretme ihtimalimizin olduğunu duyunca “Ben okumak istiyorum,” diye tutturdum. Babaannem “Kuzuları güdecek kimse kalmıyor,” diye itiraz etti. Babam her zamanki gibi “Bakarız” dedi. En çok da annem sevindi.

Ömrü hastanelerde ameliyat olmakla geçmiş annem çok talihsiz bir kadındı. Çünkü kaynanaların zalim olduğu bir dönemde gelin olmuş. Şimdi gelinlerin zalim olduğu dönemde de kaynana olan annem ilkokul üçe kadar okumuş. On altı yaşında alıp babama vermişler. On bir kardeşin en küçüğü olan babamla evlenince büyüklere hizmet etmiş senelerce hiç sesini çıkarmadan. Gelen ezmiş, giden emretmiş, annem de kuzu gibi itaat etmiş.

Altıncı sınıfa başladığım günü hiç unutamıyorum. Dizleri ve arkası yamalı pantolonum, çamur bulaşmış ayakkabılarım, kırıxık gömleğim ve inek kokan ceketimle sıraya geçtim. Sıradakiler gülmeye başlayınca ben de güldüm. Tam o sırada bir öğretmen azarlayıcı bir sesle “Uzat oğlum kollarını!” dedi. Korktum. “Ahır mı lan burası? Geç sıraya!” diye bağırınca çok şaşırdım. Çünkü ben gerçekten köydeki ahırını temizleyip gelmişim. “Aaa nerden anladın ya?” diye hayretle baktım.

Sıradaki arkadaşlarımın neden güldüklerini o gün anlamamıştım. Sonradan bir arkadaşım söyledi. Bana gülüyorlarmış; lastik ayakkabılarıma, yamalı pantolonuma, ahır kokan ceketime...

Bir kere daha, hem de çok utanmıştım.

O zamanlar hocalarımızdan korkardık. Çünkü öğretmenlerimiz "Biz hocaları görünce sokağımızı değiştirir, onlardan kaçardık. Neden diye sorarsanız; saygıdan," derlerdi. Şimdi düşünüyorum da korkudan kaçıyorlardı her halde.

Bir gün, bir öğretmenim beni tahtaya kaldırdı. Bir soru sordu, bilemedim. Yanıma geldi. Kulaklarımı tırnaklarıyla büküp başımı sağa sola çevirdi. Alaycı bir bakışla gülüp ardından da tokat attı. Tam cezam bitti diye düşünürken bu sefer tahtanın önüne tek ayak üzerine dikip teneffüs zili çalana kadar öylece bekletti. Arkadaşlarımın acıyan bakışları karşısında bir kere daha utandım...

Bazı öğretmenlerimiz bir kişiye kızıp tüm sınıfı sıra dayagından geçirirlerdi. Tam üç yıl işte böyle geçti.

NİYE BİR BALTAYA SAP OLMAYA
ÇALIŞAYIM Kİ? BALTA OLMAK
VARKEN...

Birden köydeki kuzular geldi aklıma: Bir yanda karnı doyduğu için neşe içinde zıplayarak koşan kuzular; diğer yanda karnını doyurmak için içli içli meleyerek ölen annelerini arayan kuzular. Bir yanda annesinin yanında güven içinde olduğu için tüyleri parlak kuzular, diğer yanda biberonla karnını doyursan da tüyleri soluk ve cılız kalan kuzular...

AKLIMIZA DÜŞTÜNÜZ, YAKACAĞINIZ VAR MI DİYE SORMAYA GELDİK

Lise birinci sınıfa geçtiğimde orta üçüncü sınıfa giden kardeşimle kalmamız için babam bize tek odalı bir ev tuttu. Okumanın ne demek olduğunu kavramadan, herhangi bir hedefi olmadan devam eden hayatımın gidişatı bir kış akşamı değişti.

Aralık ayıydı. Kömürümüz bittiği için babam bize köyden her pazartesi bir iki çuval tezek gönderiyordu. O hafta hava çok soğuk olduğundan yakacağımız cuma gününden bitti. Akşama doğru fırtına çıktığında kalan son bir parça tezeği de atmıştım küçük sobamıza. O da yanıp bitti. Baktım kardeşim soğuktan titriyor. Paramız da yoktu. Bir çare bulmam lazımdı.

Buldum...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Geçen seneden kalan ders kitaplarımdan birini daha attım sobaya. Şimdi düşünüyorum da çaresizlik ne büyük güçmüş, ne büyük fırsatmış buluş yapmak adına.

İkimiz de yorganın altına girdik. Titreyerek ödevlerimizi yapmaya çalışıyorduk. Pencereden gelen rüzgârın uğultusu beni ürkütüyordu. Bu sırada kardeşim soğuktan ve korkudan dersi bırakıp bana sokularak uykuya daldı. Yatsı ezanı okunurken kapı çaldı. Önce fırtınanın neden olduğu bir ses sandım. Bir daha çaldı. Korkumdan kalkıp açamadım. Üçüncüde cesaretimi toplayıp açtım kapıyı. Karşımda okul müdürü ve bir öğretmen duruyordu. Onları bir an karşımda görünce şaşkınlıkla “İiiihh!” demişim. İçimden “Akşamın bu geç saatinde geldiklerine göre suçumuz büyük olmalı,” diye düşünürken öğretmenim bana “Alişan evladım, iki çocuk tek başınıza kalıyorsunuz. Hava soğuk, kar yağıyor. Aklımıza düştünüz, yakacağınız var mı, diye sormaya geldik,” dedi. Az önce soğuktan titreyen bedenim sımsıcacık olmuştu, çünkü hayatımda ilk defa biri beni önemsemişti. Öğretmenlerim içeri geçti. Ben dışarı çıktım. Ağlamaya başladım. Kar taneleriyle gözyaşlarımın yanağımda buluştuğunu anı şimdi bile çok net hatırlıyorum..

Önemsenmek ne kadar güzel bir şeymiş...

Yatağı ısılatıyorum diye annem beni dövüyordu, babam işten güçten veya büyüklere olan saygısından bana sevgi-

sini belli etmiyordu, arkadaşlarım dalga geçiyordu. Köylüler “Bu köyde kim okumuş, boşuna masraf edip okutma bu sümüklüleri.” diye laf söylüyordu. Öğretmenlerimin bazıları dayak atıyor ve bizi sindiriyordu. Bu iki öğretmenim beni önemseyip düşünmüşler hatta evimize kadar gelmişlerdi.

Gözyaşlarımı silip içeri girdim. Yaylı divana oturmuşlardı. Biraz önce buz gibi olan oda şimdi sıcacık olmuştu. Öğretmenlerim beraberlerinde iki çuval da odun getirmişlerdi. Sobaya attığım birkaç odun tanesi çıtır çıtır yanıyordu.

Çay demledim o iki muhteşem insana. Çayı doldururken alüminyum çaydanlığın isten simsiyah olduğunu fark ettim, utandım. Leğendeki suya daldırıp çıkardığım sözüm ona temizlenmiş bardaktan çay içiyorlardı. Lekeli bardaklarda çay içen öğretmenlerimin gözlerindeki şefkat, sobada yanan odunlardan çok daha önce ruhumu ısıtmıştı bile.

İşte ben o gün öğretmen olmaya karar verdim; çünkü o iki sevgi bahçıvanı yüreğime “MERHABA” demişlerdi. Yüreğimin sıcaklığıyla beynim daha iyi çalışmaya başlamıştı.

Beni döven, azarlayan, tahtaya kaldırıp rezil eden birkaç öğretmenimi bugün hatırlamak bile istemiyorum, hatırladığımda da içim acıyarak yâd ediyorum sadece.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Not defterlerini, makineli tüfek gibi kullanarak bizi kendi kalıplarına sokup kontrol altında tutmak için silah olarak kullanan öğretmenlerimi de...

Anladım ki beynini çalıştırmak istediğimiz bir insanın önce yüreğine “MERHABA” demek gerekiyormuş. O akşam öğretmenlerim gittikten sonra yatağa uzandım, lakin mutluluk ve heyecandan uyuyamıyordum. Ayrıca kendimi çok değerli ve önemli hissediyordum. Öyle rahatladım ki dışarıdaki fırtınanın uğultusu bile beni korkutmuyordu.

Birden köydeki kuzular geldi aklıma: Bir yanda karnı doyduğu için neşe içinde zıplayarak koşan kuzular; diğer yanda karnını doyurmak için içli içli meleyerek ölen annelerini arayan kuzular. Bir yandaannesinin yanında güven içinde olduğu için tüyleri parlak kuzular, diğer yanda biberonla karnını doyursan da tüyleri soluk ve cılız kalan kuzular...

O güne kadar meğer ben de meleyormuşum da melemelerimi duyan olmuyormuş.

Hayaller kurdum o akşam ilk defa. Yüreğimi tutuşturan, ruhumu harekete geçiren, beynini fark ettiren hayaller... O gece karnını doyurduğum kuzuların huzuruyla ve öğretmenlerime dua ederek sabaha karşı uyuyakalmışım.

Sabah uyandığımda gözlerimi bambaşka bir dünyaya açtım sanki. Yüzümü yıkarken kırık aynamızdan gözlerime baktım. Bakışlarımda bir canlılık vardı. Saçlarımı tararken beynimin, zekâmın olduğunu fark ettim. Okula giderken omuzlarım biraz yukarı kalkmıştı. Kendime gülümsemeye başlamıştım bile.

SENİ, İSTEDİĞİN GİBİ DEĞİL,
BAŞKALARININ BEKLEDİĞİ GİBİ
YAŞAMAK YORAR.

Üniversite sınavları açıklandı. O zaman telefon ve internet yoktu. Köye de haftada bir posta ya gelirdi ya gelmezdi. Annem dayanamadı, babamı şehre yolladı... Ben, annem, kardeşlerim, ebem ve birkaç komşu tarlada patates söküyorduk. Bir ara kafamı kaldırıp anneme baktım.

OĞLUM, SEN NE ÇIKACAKSIN?

Annem hep ezildi, hayatını istediği gibi yaşamadı ve kendine ait bir şeyler elde edemediği için de bizim hep okuyup bir şeyler başarmamızı bekledi. İşte bu nedenle tatillerde köye geldiğim zaman annem heyecanla “Oğlum sen ne çıkacaksın?” diye sorardı. Komşularda bize “Hoş geldin,” demeye geldiklerinde “Eee sen ne çıkıyorsun şimdi?” diye sordukları zaman, annem umutla güzel bir cevap vermemi beklerdi. Cevap veremezdim; çünkü ben de ne çıkacağımı bilmiyordum ki...

Yine dayanamayıp aynı soruyu yenileyince dedim ki: “Anne, ne çıkacağımız şimdi belli değil. Okul bitince bir sınav olacağız. O zaman belli olacak.” Annem yüzüme bakıp “Sınav ne?” demez mi! “Ne çıkacağımızın belli

olacağı imtihan. Bir daha bana bunu sorma tamam mı?” dedim. Sesim biraz yüksek çıkmış ve annem içerlemiş olacak ki bir daha da sormadı. Sormadı ama tatile her gelişimde yüzüme “Ne çıkacağın belli oldu mu?” der gibi bakmayı sürdürmeyi de ihmal etmedi. Sonradan öğrendiğime göre bir keresinde annem karnemi alıp kardeşime göstererek “Oğlum ben anlamadım. Bir de sen bak. Burada Alişan’ın bir şey çıktığı yazıyor mu?” diye sormuş.

Biliyordum ki; kazandığımda canım annem havadisi bütün eş, dost, akraba ve konu komşuya gururla anlatacak, bir nebze de olsa varlığını ortaya koyarak kendini önemli hissedecekti. Belki de “Senin sümüklü ne çıktı?” “Senin sidikli daha bir şey çıkmadı mı?” diye kendisine manidar sorular soranların fiyakasını bozacaktı.

Üniversite sınavları açıklandı. O zaman telefon ve internet yoktu. Köye de haftada bir posta ya gelirdi ya gelmezdi. Annem dayanamadı, babamı şehre yolladı... Ben, annem, kardeşlerim, ebem ve birkaç komşu tarlada patates söküyorduk. Bir ara kafamı kaldırıp anneme baktım. Aslında beyaz olan ama toz topraktan kahverengiye dönmüş tülbindini başının arkasına bağlamıştı. Üzerindeki şalvarı oldukça eski ve yırtıktı. Ayaklarındaysa ucu kopmuş naylon terlikler vardı. Elleri nasırlıydı. Güneşten yanan yüzünde, yolak yolak izler bırakmıştı akan ter. İşte o

anda “Aha otobüs geliyor, dur bakalım ne çıktın?” diyerek yerinden fırladı. Hepimizin yola, babamı taşıyan otobüse baktık. Babam tarlanın başında otobüsten inince nasırlı ellerine kurban olduğum annem elli metre uzaktaki babama “Ne çıkmış? Ne çıkmış?” diye bağırdı. Babamın elinde bir zarf... Zarfı havaya kaldırıp sallayınca annem “Vallahi bir şey çıkmışsın. Bak elinde zarf var. Bir şey çıkmazsan o zarfı verirler mi?” dedi.

Bizim köyde postadan gelen zarflar çok önemliydi. Zira genellikle borç ve icra kâğıtları gelirdi. Milletin korkulu rüyası olan zarflar, o gün anneme bir müjde olarak görünmüştü.

Babam yaklaştıkça heyecandan titremeye başladım. Kalbim göğsüme sığmıyor, yarıp çıkmak için sanki göğüs kafesimi parçalamaya çalışıyordu.

Annem “Eee haydi müjdeyi ver, nereyi kazanmış?” deyince babam bana dönüp “Eşek oğlu eşsek! Sana verdiğimiz tüm emeklere yazıklar olsun,” dedi. Annem “Yoksa bir şey çıkmamış mıııı?” diye ağlayarak yere oturdu. Ağlıyordu annem. Benim dilim tutuldu. Bakışlarım donuklaştı. Hiçbir şey diyemedim.

Dizlerini döverek ağlıyordu annem. Şimdi düşünüyorum da annem benim için değil, komşulara ne diyeceğini düşünerek ağlıyordu. Kulakları biraz yavaş duyan ebem

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

şaşkınlıkla kız kardeşime dönüp “Yoksa biri mi ölmüş?” diye sordu.

Babam, anneme “Sus kız şaka yaptım.” dedikten sonra bana dönüp yanıma yaklaştı ve “Gel len seni bir öpeyim. Sen bu köyün medar-ıiftiharısın,” dedi. Ben ya şaşkınlığımdan ya da medar-ıiftiharın ne demek olduğunu bilmediğimden bunu patates ilacı zannettim. Öyle ya ilaç kutularının üzerinde nede olsa anlamını bilmediğim bir sürü şeyler yazar. “Sana harcadığımız tüm paralar, ettiğimiz tüm masraflar ve verdiğimiz tüm emekler helal olsun oğlum. Marmara Üniversitesi’ni kazanmışsın...”

Annem tülbindinin ucuyla burnunu silerken bana bakıp “Marmara neresi leen?” diye sorunca hepimiz kahkahayı koy verdik.

Önce babamın elini öptüm. Ellerin içindeki nasırları ellerimde hissettim. İçimden “İnşallah emeklerinin karşılığını vermişimdir.” diye geçirerek sarıldım doyasıya babama...

Annemin ellerini tutup yaşlı gözlerine bakarak “Kazandım anne! İnşallah öğretmen oluyorum,” dedim. O kadar heyecanlı ve şaşkındım ki benden sekiz yaş küçük kız kardeşimin bile elini öptüm...

Hepimiz çok sevinçliydik. Kimsenin canı patates sökmek istemiyordu. Annem “Haydi bırakıp eve gidelim,” dedi. Anladım ki annem müjdeli haberi verecek herkese.

Topladığımız patatesleri çuvallayıp traktörün römorkuna doldurduk, biz de üzerine oturduk. Anneme baktım, çok mutluydu. Uzun zamandır gözlerinin bu kadar güzel parıldadığını görmemiştim.

O günden sonra annem benim için hazırlıklara başladı. Erişte kesti, bulgur kaynattı, tarhana yaptı, yatak yorgan hazırladı.

Evden ayrılıp İstanbul'a gitme bir hafta kala bu sefer annemde durgunluk başladı. Her zaman kazanmamı isteyen, kazanmam, bir şey çıkmam için dua eden annemin neşesi kaybolmuştu. Beş kardeşin en büyüğüdüm ve evden bir kez daha ayrılacak olmam annemi üzmeye başlamıştı anlaşılan.

Gitme vaktinin geldiği gün bütün akrabalar bize toplanmıştı. Sırayla amcalarımın, halalarımın, dayılarımın, teyzelerimin ve yengelerimin ellerini öperek vedalaştım. Bu sırada hemen hepsi elini ceketimin cebine sokup harçlık veriyordu. Yolda giderken bir de baktım ki babamın verdiğinden çok daha çok para vermişler bana...

SEN NEREYE VARMAK İSTEDİĞİNİ
SÖYLE, BEN NASIL GİDECEĞİNİ
SÖYLEYİYİM.

Bir gün yine otobüste okula doğru gidiyorum.

Durakta çok güzel bir kız var. Ben her şeyi
unutmuş ağzım iki üç karış açık, dilim dışarıya
çıkmuş bir vaziyette kendisine bakıyorum. Birden
imamın sözü geldi aklıma: “Bakma, gözlerin,
cehennem ateşi...”

**KOCA
ŞEHİRDE YAPAYALNIZ
KALMIŞTIM**

Babamla birlikte geldik İstanbul'a. Okula kayıt yaptı-
tırıp eve yerleştikten sonra babamı otogardan Eskişehir
otobüsüne bindirdiğimde içimi bir korku kapladı. Bu
koca şehirde yapayalnız kalacaktım az sonra...

Otobüs hareket edince ağlamaya başladım. Babam ise
el sallarken gözyaşlarını gizlemek için yüzünü öteki tarafa
çevirdi. Otobüs gittikçe hızlandı. Arkasından koşmaya baş-
ladım. Koştum, koştum, koştum... Otobüs gözden kaybo-
lunca oracıkta bir duvar dibine çöküp ağlamaya başladım.
Gitmişti babam, üstelik bu koca şehirde ne bir akrabam, ne
tanıdığım, bildiğim bir kimse vardı.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Şimdi düşünüyorum da aslında orada otobüsün ardından babama doğru değil, kendi hayatıma doğru koşmuş durmuşum meğer!

Tek başına kaldığım bu şehirde kendi ayaklarım üzerinde durabilmeliydim! Okulla ev arasındaki yolu öğrendim ilk önce. Ardından da yavaş yavaş çevreyi tanımaya başladım. Çevreyi tanıdıkça gözüm gönlüm açılıyordu. Fakat bu arada kızlarla konuşmadığımı, konuşmaya teşebbüs bile etmediğimi fark ettim. Konuşamıyordum. Çünkü nereden, nasıl başlayacağımı bilmiyordum. İlkokuldayken annemin tabiriyle pek terbiyeli yetiştirilmiştim. Köydekiler de ya amcamın ya dayımın ya da teyzemin kızıydı...

Sivrihisar'a gittiğimde çok utangaçtım. Bir gün Ulu Cami'ye Cuma Namazı'na gitmiştim. Hoca vaaz veriyordu: "Gözlerinizi haramdan sakının. Namahreme bir kere baktığınızda bir şey olmaz. Ama dönüp ikinci kez baktığınızda gözlerinize kesinlikle cehennem ateşi dolar. Bu yüzden helal olmayan birine bakmak asla caiz değildir." Ben de lise hayatım boyunca gözlerime cehennem ateşi dolar korkusuyla hiçbir kıza bakamadım, konuşamadım. Konuşmayı bırak, önünden arkasından bile yürüyemedim.

Yaşım on sekizdi ve ben köyde annemin bana ördüğü kazağın içine sığmamaya başlamıştım. Bana dar gelen sadece bu kazak değildi üstelik. Dünyanın, ailemin öğret-

tikleriyle sınırlı olmadığını fark ettim. İnsanlar kız erkek demeden birbirleriyle konuşabiliyor, iletişim kurabiliyor, arkadaşlık edebiliyordu. Bense bunlar caiz değil diye arkamı dönüyordum. Dönüyordum ama içimde ne fırtınalar koptuğunu kimselere söyleyemiyordum.

Güzel giyimli ve alımlı bir kız gördüğümde içimden bir ses “Bak!” diyordu. Beynimde kayıtlı olan Ulu Cami imamının sesi “Bakma!” Kafamda başlıyordu bir savaş. “Bak!”, “Bakma!”, “Baksana!”, “Hayır bakma!”, “Bakıyorum!”, “Bakmasana yaa!” Tabii içimde bunlar yaşanırken kız yanımdan geçip gidiyordu.

Bir gün yine otobüste okula doğru gidiyorum. Durakta çok güzel bir kız var. Ben her şeyi unutmuş ağzım iki üç karış açık, dilim dışarıya çıkmış bir vaziyette kendisine bakıyorum. Birden imamın sözü geldi aklıma: “Bakma, gözlerin cehennem ateşi...”, “İiihhestağfirullah ya Rabbi!” deyip arkamı döndüm. Kız ön kapıdan bindi. Ben orta kapının oralardayım. Kız yavaş yavaş bana doğru gelmeye başladı. Elemtere’den aşağı sureleri okumaya başladım ve bir iki adım daha arkaya doğru gittim. Sureler bitince hemen ben Yasin suresine geçtim ve iki üç adım daha uzaklaştım. Yasin de bitti ve ben Tebareke’ye geçtim. Baktım olmuyor cehennem ateşinden korunmak için bu sefer bir yandan da kız daha fazla yaklaşmaz inşallah diye

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

dua etmeye başladım. Okul durağı bir türlü gelmek bilmiyordu. Bu arada otobüsün en arkasındaki boşluğa kadar ilerlemişim farkında olmadan. Sonunda kız okula bir durak kala indi. İnerken yanımdan geçiyordu ki hafifçe sürtündü bana.

O kadar sıcak ve muazzam bir şeydi ki bu, sanki tepeden tırnağa elektrik çarpmış gibiydim. Titredim. Aklımdan bir türlü çıkmayan bu alımlı kız rüyalarımı süsler olmuştu artık. Çünkü hayatımda ilk defa bir kızla iletişim kurmuştum. Onun haberi olmasa da...

Bu arada eğer yol biraz daha uzun olsaydı kesinlikle hatim indirecektim. Korkudan okuduğum sureler sayesinde...

Bu olaydan sonra tüm cesaretimi toplayıp kızlarla konuşmaya karar verdim. O akşam ev arkadaşşıma "Bak Ahmet, ben artık kızlarla konuşacağım" dedim. "Nasıl?" dedi. Şaşırdım; çünkü gerçekten de nasıl konuşulacağını bilmiyordum. "Laf atarım" dedim. Ahmet, bana dönüp acıyan gözlerle tepeden tırnağa süzdü. "Bizim Erzurum'da senin gibi bir arkadaşım vardı. O da bir gün dayanamayıp laf atmış. Elinde tespih, ceket omzunda, gömleğinin düğmelerini göğsünün yarısına kadar açık vaziyette ve yanından güzel bir kız geçerken dönüp 'Kızım sen ne cici şeysin. Yoksa baban şekerci mi?' demiş. Kız durup arkadaşşıma

şöyle bir süzmüş: ‘Yoo şekerçi değil, semerci. Senin gibi eşeklere semer yapıyor.’ diye cevap vermiş.”

Ahmet bu olayı anlatınca zar zor topladığım cesaretim tümünden kırıldı. ‘Erzurum gibi muhafazakâr bir yerde bir kız bunu söyleyebiliyorsa, İstanbul’un rahat kızları seni ne hale sokar Alişan.’ deyip vazgeçtim bu kız ayarlama işinden. İçimdeki fırtınaları kimselere belli etmeden hayatımı sessiz sedasız, kendi halinde ve içe kapanık, etliye sütlüye karışmayıp suya sabuna dokunmayan, sadece derslerine iyi çalışan bir öğrenci olarak sürdürmeye devam ettim. Bu arada yeni konular öğrendikçe, ilginç bilgiler edindikçe, kafamın daha iyi çalışmaya başladığını hissettim. Öyle ki yazılı kâğıtlarım bazı hocaların dikkatini çekmiş hatta sınıfta örnek olarak okunmaya başlamıştı.

BENİM MÜCADELE ETMEYE
ÇALIŞTIĞIM SEN DEĞİLSİN, SENİN
ZİHNİNDEKİ ZEHİRLER.

TÜRKİYE’MİZDEKİ UYUYAN GÜZELLERİ UYANDIRIN!

Bir gün psikoloji hocamız Ali Murat Daryal, en sevdiğim arkadaşlarımın başında gelen Adil Şen’le birlikte beni alıp İstanbul dışındaki bir tavuk çiftliğine yemeğe götürdü. Hayatımda böyle güzel bir ziyafet sofrası görmemiştim. Yemek esnasında ben bir ara şunu düşündüm. Desem ki; “Hocam, hesabı ben ödeyeyim.” Hocam da; “Tamam öde.” dese o zaman ben rezil olurum. Çünkü ceptekiparanın buradaki hesabı ödemeye yeteceğini sanmıyorum. Şükürler olsun ki korktuğum başıma gelmedi.

İkimiz de hocamızın bizi ne amaçla götürdüğünü bilmiyorduk. Yemekten sonra Ali Murat Hocam bizi karşısına aldı ve konuşmaya başladı:

“Bakın gençler, ben bunca yıllık üniversite hocasıyım. Bugüne kadar binlerce öğrenci gördüm. Ancak sizin gibisi pek çıkmadı karşıma. Farkında mısınız bilmiyorum? İkiniz de çok zeki ve akıllısınız ve yine çok yüksek bir potansiyele sahipsiniz. Şu anda keşfedilmeyi bekleyen hazine, gün yüzüne çıkarılmayı bekleyen maden gibisiniz. Ben elimden geldiği kadar size ufuk açmaya çalışacağım. Sizde kendinizi hakkıyla yetiştirin. 20–30 yıl sonrasının Türkiye’sinde sizlerin yapacağı çalışmaları, insanlık adına yapacağını hizmetleri düşündükçe şimdiden heyecanlanıyorum. Öğretmen olarak bir bahçıvan gibi sevgi bahçenize diktiğiniz her tomurcuğu harika çiçekler olarak yetiştireceğinizi biliyorum. Ülkemizde ve dünyanın birçok yerinde pırlanta gibi çocuklar heba olup gidiyor. Çünkü kendilerine sahip çıkacak, yol gösterecek, onları alıp işleyecek kimseler etraflarında her zaman olmuyor.

Kendinizi çok güzel yetiştirin evladım. Ben sizi karanlık tünellerin ucundaki umut ışıkları gibi görüyorum. Ben sizi çevrenizdeki insanları alıp muhteşem bir hayata götüren güçlü lokomotiflere benzetiyorum.

Güzel yurdumuz ve milletimiz şu an uyuyan güzel gibi tüm olumsuzluklara, ihanetlere, kötülöklere rağmen kendisini uyandıracak prensi bekliyor. Hadi evladım, önce kendi içinizde uyuyan güzeli uyandırın, sonra da ülkemizin ve

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

dünyanın en ücra köşesinde dahi olsa uyuyan güzelleri bulup uyandırmak üzere koşun. Size güveniyorum.”

Hocamızın yaptığı bu konuşma beni oldukça derinden etkilemişti. Kendimi artık bir lider gibi görmeye başlamıştım. Şimdi yapmam gereken şey; kendimi dünyayı kökünden değiştirecek bir lider geliştirmemdi.

Birkaç gün sonra babama mektup yazdım. Çünkü ev kirası, yemek, otobüs, vapur parası derken hiç param kalmamıştı. “Babacığım, her şeyden önce, köyümüzde kim-senin yapmadığı bir şeyi yaptın. Beni taaa buralara kadar okutmak için gönderdin. Senin hakkını nasıl öderim bile-miyorum. Şükürler olsun ki burada her şey çok iyi gidi-yor. Okuma amacımın farkındayım. Okula devamsızlık da yapmıyorum. Yeni insanlarla tanışıyorum. Çevreyi ve insanları tanıdıkça sana daha çok hayran oluyorum, bunu da özellikle bilmeni istiyorum.

Geçenlerde bir hocamızla sohbet ederken benimle ilgili öyle güzel şeyler söyledi ki, duysaydın koltukların kabarırdı. Kendimi yetiştirmemi istedi ve bana kitaplar önerdi. Yalnız onları alabilmem için biraz paraya ihtiyacım var. Burada her şey parayla baba! İnanmayacaksın ama tuvalete gitmek bile parayla!”

Ezber; beynimizin en büyük katilidir...

BABAMIN BENİ TETİKLEYEN MEKTUBU

Babamın cevabı yirmi gün sonra geldi. “Evladım Alişan, mektubunu alınca çok sevindik. Hele hocanın seninle ilgili söyledikleri göğsümüzü kabarttı. Anneni bilirsin, her zamanki gibi bu güzel haberi duyurmak için mektubu okutmadık kimse bırakmadı.

Sana biraz para gönderiyorum yavrum. Şunu bil ki bu parayı sen, benim oğlum olduğun için göndermiyorum. Sen başkasının çocuğu olsaydın da sana bu parayı yollar-
dım. Çünkü sen öğretmen olmak için gayret gösteren, çırpınan bir delikanlısın. Aman oğlum aman, oku da bu millete, memlekete hayırlı bir evlat ol! O hocandan Allah razı olsun. Çok güzel şeyler söylemiş.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Biliyorsun oğlum kış yeni çıkıyor, bizde para yok. Daha pancar parasını vermediler. Bir kuzine soba, bir tane de kuzulu koyun sattım, biraz da amcandan ödünç aldım. Az oldu anca bu kadarını denkleyebildim. Sen de biraz idareli harcamaya çalışırsan iyi olur oğlum. Bizi merak etme, hepimiz çok iyiyiz. Annen ‘Koyun gözlü Alişanım’ı çok özledim.’ diyor. Gözlerinden öpüyorum. Baban.”

“Vay bee!” demiştim babamın mektubunu okuyunca. Üniversitede okuyan oğluna, bu harika mektubu yazan babam, ilkokula sadece üç yıl gidebilen bir rençberdi.

Bir karar daha vermiştim o gün. Okuyacak, kendimi çok iyi yetiştirecek, memleketimin dört köşesine koşup elinde su kovasıyla solgun çiçekleri sulayan bahçıvan gibi insanların ruhlarını huzurla, kalplerini sevgiyle, beyinlerini bilgiyle sulayacaktım. Bu nedenle postaneden parayı alınca hemen kitapçıya gittim.

Öğretmen olduktan sonra annem anlatmıştı:

Ben para istediğimde babamda yokmuş. Babam önce düşünmüş, kime gitsem kimden borç istesem diye... Birkaç kişiden istemiş, onlarda da bulamayınca mevzuyu köy kahvesinde açmış yine de istediği kadar toplayamamış. Bazıları babama “Eeee kardeşim, hem fakirlik çekersin hem de çocukları okutmaya kalkarsın. Ne işin var senin

okutmakla mokutmakla.” demişler. Bu durum babamın çok gücüne gitse de sesini çıkarmamış, çıkaramamış.

O kadar parasız ve zor zamanlar geçirmiş ki bizi okutacağım diye; parası olmadığı için kahveye gittiğinde kimin yanına otursam da bana çay ısmarlarsa diye düşünür olmuş her seferinde.

Kendisi bu sıkıntıları çekerken ben ve kardeşim sınıfımızı başarıyla geçiyorduk. Annemin anlattıklarını dinledikten sonra göreve başlayıp ilk maaşımızı aldığımız zaman kardeşimle birlikte yine bir kış günü için yani hiç kimsede para bulunmadığı o kış gününe inat babama sürpriz yapmak için sözleştik...

KARANLIĞA SÖVMECTENSE
BİR MUM DA SEN YAK!..

Sahi, biz ne yaptık da bize pırıl pırıl teslim edilen
çocukları on bir yıl boyunca iyice arızalandırarak
ailelerine geri teslim ettik?

HİÇBİR ÖĞRENCİNİ DÖVME YAVRUM

Yıllar su gibi akıp geçti ve ben üniversite tahsilimi tamamladım. Artık öğretmen olmuştum ve tayinim Adana'ya çıktı. Yola çıkmadan bir gün önce annem beni karşısına aldı ve konuşmaya başladı:

“Bak yüzü güzel, gözü güzel, yüreği güzel oğlum. Allah’a şükürler olsun ki bu günleri de gördük. Ne güzel, bak artık bir öğretmensin. İnsanlar sana evlatlarını emanet edecekler. Kimsenin çocuğunu dövme oğlum! Eğer döversen sana sütümü helal etmem! Kimi yetimdir, kimi öksüzdür, kimi gurbettedir, kimi fakir. Hepsine kol kanat ger haa!.. Bak biz seni ne sıkıntılarla okuttuk. Hadi Allah yardımcın olsun oğlum.” deyip, beni kendi deyimiyle koyun gözlerimden öptü.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Göreve başladığımda ilk gözlemlediğim şey; dersleri başladığı pazartesi günü okula çok isteksiz gelen öğrencilerin, cuma günü okuldan oldukça neşeli ayrılmasıydı. Pazartesi günü okula adeta sürünerek zoraki geliyorlar, bütün hafta yüzleri gülmüyordu, mutsuzlardı. Birbirlerine “Şimdi bu ders çekilir mi yaa?” diyorlardı.

Hele İstiklal Marşı'nın söylendiği törende yaşananlar daha ilginçti. Nöbetçi müdür yardımcısı, ayarı bozuk mikrofondan ve çok sert bir ses tonuyla “Geç sıraya oğluuum, kızınıım, kıpırdamaaa, konuşmaaa!” diye bağıırıyordu. Öğrenciler İstiklal Marşı'nı öyle cansız ve cılız söylüyordu ki; müdür yardımcısı araya girip milli marşımızı söylemeyi durdurup “İstiklal Marşı böyle uyuz uyuz söylenmez, canlı ve gür söyleyeceksiniz. Heeey sen, arkadaki, konuşmaaa. Oğlum ceketin nerde senin? Bak hâlâ konuşuyor, geç sıraya.” diye fırçayı çektikten sonra “Ses veriyorum, Kooorkma, sönmeeee...” diye devam diyordu. Bu arada bazı öğrenciler gülüşürken bazısı dirseğiyle sağ, solu, arkayı ha bire dürtüp duruyordu. Üçüncüde müdür yardımcılarında biri iki kız öğrenciyi topluluğun önüne çıkartıp ikişer tokat patlattı ve “Serseriler, salak mısınız kızım? Neden laftan anlamıyorsunuz?” diye bağırınca ben bile korktum. “Öyle bağıracaksınız ki karşı mahalledekiler bile duyacak.” derken bunu neden yaptığını anlamamıştım. Bu sırada yanından kovarak uzaklaştırdığı o iki öğrenci ağlayarak

yerlerine geçti. İdarecilere göre İstiklal Marşımızı iyi söylemek için sadece avazımızın çıktığı kadar bağlamak gerekiyordu. Ancak söylenirken hissedilmesi gereken heyecanı dikkate alan yoktu.

Pazartesi günü okula gönülsüz gelen ve sıraya isteksiz geçip milli marşımızı cansız söyleyen aynı öğrenciler cuma akşamı büyük bir sevinçle sıraya geçiyor ve birbirlerine “Haydi oğlum, şunu bir an önce söyleyelim de gidelim buradan” diyerek canlı ve gür söylüyor ve ardından okul bahçesini keyifle ve hoplaya zıplaya terk ediyorlardı. Bu durum karşısında hayrete düşmekten ve üzülmekten kendimi alamadım. Bizler öğretmen olarak çocukları bu duruma getirebilmek için mi dört yıl üniversitede eğitim görmüştük?

Çocuklar ilkokul birinci sınıfa nasıl da hevesle başlarlar bilirsin değil mi? Öğretmen bir şey sorduğunda neredeyse sınıftaki tüm öğrenciler parmak kaldırır ve heyecanla “Öğretmenim, öğretmenim ben söyleyebilir miyim? Öğretmenim lütfen.” derler. Hepsinin de ağzından bal damlıyordur yüreklerinden gelen sesle “Öğretmeniiiiim” derken.

Aynı durum ikinci sınıfta da devam eder. Öğretmen “Kim tahtaya gelecek?” diye sorduğunda öğrencilerin çoğu yerlerinden kalkıp tahtaya hücum eder. Üçüncü sınıfta

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

kalkan parmak sayısı yarı yarıya azalır. Dördüncü sınıfta, daha önce göğü delmek istercesine tam kalkan eller, bu sefer yas günü nedeniyle yarıya inen bayrak misali yarıya kadar kalkar ancak.

Beşinci sınıfta bir iki kişi hariç kimse parmak kaldırmaz olur. Kaldırma cesaretinde bulunanlar arada sırada-çıkarsa da etrafından gelen baskıya dayanamayıp onlarda usulca geri indirirler parmağını masanın altına. Öğretmen “Kim tahtaya gelmek ister?” diye sorduğunda “Nee, tahta mı?” diye sorar ve başlarını hayır anlamında sağa sola sallayarak yanındaki arkadaşlarına fısıltı halinde “Asla kalkmam.” derler.

İlkokula başlarken “Öğretmenim!” diyen o cıvıltılı sesler altıncı sınıfta artık soğumaya başlamıştır. Yedide daha resmi bir sesle “Öğretmenim!” Sekizde iyice soğumuş ve uzaklaşmış bir ses tonuyla “Öğretmenim!” der.

Lisede durum daha da vahimdir. Birinci sınıfta öğrenciler oldukça saygısız ve kaba bir ses tonuyla “Hocaaa!” derler. İkide öğretmen bir şey söylerken öğrenciler yanındakilere dönüp “Ne diyor lan buu!” diye umursamaz ve ukala tavırlar takınırken mezun olurken işi biraz daha abartıp öğretmeni dövüp gider. Ne kadar acı değil mi?

Alişan Kapaklıkaya

Sahi, biz ne yaptık da bize pırl pırl teslim edilen çocukları on bir yıl boyunca iyice arızalandırarak ailelerine geri teslim ettik?

Çiftçi olan babamın ekinlerini yetiştirirkenki olayın gelişim biçimi bu durumun tam tersidir. Önce kaliteli olan tohum, verimli tarlaya ekilir. Ekinler ilk çıktığında içi boş olduğu için dik durur. Sonra başaklar olgunlaşmaya başlar ve eğilir. Bir süre sonra tamamen olgunlaşan başaklar iyice eğilir.

Sahi, insanın da okuyup eğitim aldıkça, bilgisini ve kültürünü arttırdıkça dolu bir başak gibi eğilmesini bilmesi gerekmez mi?

KİTAP SATIRLARI ARASINDA
GEZEN GÖZLERİN KÖTÜLÜK
YAPACAĞINA İNANMIYORUM...

**ÇARE ARAYAN
VELİLER...
ÖĞRETMENLER...**

Bir gün öğretmenler odasından bir velinin çok kızgın halde ve kendi kendine söylenerek çıktığını gördüm. O kadar öfkeliydi ki; adeta burnundan soluyordu. Yanımdan geçerken

“İt, hayvan, geri zekâlı, geberteceğim seni...” dediğini işitince

“Beni mi?” dedim gülümseyerek.

“Yok, bizim iti.”

“Kimmiş senin it?”

“Selçuk.”

Çocuğunun adını söylerken öfke kusuyordu. Bir an ona nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm.

“Vaktin varsa bir çay ısmarlayabilirim, hem de biraz konuşuruz.”

Oturdu. Çaresizdi. Çocuklarını okutmayı çok istemesine rağmen ne yapacağını bilmiyordu gibiydi. Konuştukça onu daha iyi anlamaya başladım. Gördüm ki bu baba kendi anne-babasından bekleyip de bulamadıklarını çocuğuna vermeye çalışıyordu. Yine gördüm ki; kendi çocukluğunda yapamadıklarını yine kendi çocuğunun yapması için ısrar ediyor, olmayınca da kızılıyordu.

Öğretmenlerde her ne kadar derslere giriyor ve bilgilerini aktarıyorlarsa da işini severek yapan çok azdı. Bu nedenle en ufak bir sorunda üzerlerinde bir yılgınlık, bitmişlik havası oluşuyordu. Ne icra ettikleri öğretmenlik mesleğinden, ne de hayatlarından bir keyif alıyorlardı. Bu da onların sürekli mutsuz ve umutsuz olmalarına yol açıyordu.

Baktım öğrenciler mutsuz ve ilgisiz, baktım öğretmenler huzursuz ve dertli, baktım veliler çaresiz...

O an kendimi uçmak için denemeler yapan ve ilk denemesinde yere düşüp ölmekten korkan bir kuş gibi hissettim. Ne yapacağımı bilmiyor, nereden başlayacağımı kestiremiyordum. O akşam eve geldiğimde köyde kuzu gütmekle başlayıp öğretmen olmaya kadar geçen hayatımı düşündüm. Evet, bir zamanlar ben de öğrenciydim.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

İstiklal Marşı'nı ben de böyle söylemiştim. Öğretmenlerle olan iletişimimin nasıl olduğunu, onlardan neler beklediğimi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçirmeye başladım.

Öğrencileri, öğretmenleri ve velileri anlamam gerekiyordu. Öğrenciler kendilerini ifade etmese ya da etmede güçlük çekse de ben onları anlamak için adım atmalıyım. Birkaç öğrenci ile konuştuğumda, aslında olduğu gibi değil olması gerektiği gibi konuştuklarını fark ettim.

Başka bir yol bulmalıyım.

Buldum da...

GENELLİKLE, KENDİ
DUYGULARIMIZLA KARŞIMIZDAKİNİ
ETİKETLERİZ.

“Ben, kocası tarafından terk edilen, çocuklarını
okutmak için tarlaya pamuk toplamaya giden,
evlerde temizlikçilik yapan, aldığı parayla
helalinden yaşamak için çırpınan sahipsiz bir
annenin, kimsesiz çocuğuyum...”

**HAYATIMDA İLK
DEFA KOPYA ÇEKMEK
İSTEMEDİM!**

Öğrencilerin, kendilerini not kaygısı olmadan rahatça ifade edebilecekleri dört soru sorarak yazılı imtihan etmeye karar verdim. Yazılı sınavlarının olduğu bir hafta şu dört soruyu sordum:

Soru 1: Sen anne-baba olsan, bugünkü anne-baban da senin çocuğun olsa onlara nasıl davranırdın?

Arkadan fısıltı halinde bir ses: “Her ikisini de kıştırıştır doğurdım.”

Soru 2: Sen bir öğretmen olsan, bugünkü öğretmenlerin de senin öğrencilerin olsa onlara ne yapardın?

Bir başka ses: “Bizim yazılıda çok kazık soran fizikçiye kolay kolay ölmesin diye kravatından tutup bayrak direğine asardım.”

Alişan Kapaklıkaya

Soru 3: Sen kimsin, kendini ve dünyayı nasıl görüyorsun? İç dünyanda neler var, duygularını, düşüncelerini, bugüne kadar kimseye anlatamadıklarını yazmak ister misin?

Sessizlik: Sınıfta çıt çıkmıyor, öğrenciler şokta...

Soru 4: Birinin sana sormasını istediğin ama bugüne kadar daha kimsenin sormayı akletmediği bir soruyu kendine sor ve canının istediği gibi cevap ver.

Not: Bu soruların cevabını benden başka hiç kimse okumayacak.

En arka sırada oturan bir öğrenci parmak kaldırdı:

“Hocam, bir şey sorabilir miyim?”

“Buyur canım.”

“Hocam süre ne kadar?”

“Bir hafta!”

“Bir hafta mı?”

“Evet, yanlış duymadın. Süre bir hafta. Şimdi soruları alıp eve gideceksin. Gelecek hafta bugüne kadar canının istediği bir gün ve saatte, canının istediği bir yerde, evde, parkta, tarlada, piknikte kendi kendine yazılı olacaksın.

“Ciddi misiniz?”

“Evet!”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Öğrenci hâlâ inanmışa benzemiyordu. Dirseğiyle yanında oturan Murat'ı dürtüp "Lan Murat, sence bu hoca-nın kafada biraz var mı?" diye sordu. Murat da sanki onu haklı çıkarmak için "Peki Hocam, not ne olacak, yazdıklarımızı nasıl değerlendireceksiniz?"

"Önce adını ve soyadını yaz, not bölümüne de kaç almak istiyorsan onu yaz sonrasında da ne yazarsan yaz, anlaştık mı?"

Bu defa Murat yanındakilere bakıp yavaş bir sesle "Lan oğlum, valla bizim hoca kafayı yemiş de haberi yok." dedi.

Bir hafta sonra yazılı kâğıtları geldi. Dersine girdiğim 1100 öğrenciye de aynı soruları sormuştum. Toplamda yaklaşık 7000 (yedi bin) sayfa yazmışlardı. O kadar ağır olmuştu ki hepsini aynı anda eve götüremedim ve parça parça anca dört günde taşıdım.

Önce kâğıtlara üstün körü bir göz attım. Bir öğrenci sadece dört kelime yazmıştı. Evet evet, sadece dört kelime. Biri 17 sayfa, bir diğeri ise 45 sayfa...

Dört kelime yazılı olan cevap kâğıdında şunlar vardı:

1. Sen anne baba olsan, anne baban da senin çocuğun olsa onlar nasıl davranırdın?

Cevap: İyi.

2. Sen öğretmen olsan, bugünkü öğretmenlerin de senin öğrencilerin olsa onlara nasıl davranırdın?

Cevap: Normal.

3. Sen kimsin?

Cevap: Ahmet.

4. Canının istediği bir soru yaz ve canının istediği gibi cevapla.

Cevap: İki kere iki kaç eder? Dört.

Bu dört kelimenin altında şöyle bir not vardı: “Ben de yüz almışımdır değil mi Hocam?”

17 sayfa yazan bir öğrencinin yazısı şöyle başlıyordu:

“Hocam ‘evlere servis yapılır’ yazılı sisteminiz çok hoşuma gitti. Şu an üzerimde eşofmanım, televizyon karşısında çayımı yudumlayarak annemle babamın şaşkın bakışları arasında yazılı olmaktayım. Hayatımda ilk defa bir yazılı sınavında kopya çekmek istemediğimi fark ettim...”

Bu öğrenci aileye bakışını, öğretmenlerle ilgili düşüncelerin, kendisiyle ilgili duygularını çok açık, net ve sade bir şekilde yazmıştı. 17 sayfanın son paragrafı şöyle bitiriyordu:

“Hocam, sorular çok güzeldi. Cevaplarımın da güzel olduğunu görüyorsunuz. Fakat son iki soruyu zaman yetmediğinden yetiştiremedim. Allah canımı alsın, onların

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

cevabını haftaya getireceğim. Benim notumu kesmeyin ve önümüzdeki haftayı bekleyin olur mu?”

Bir kâğıtta sadece bir sorunun cevabı vardı:

“Ben, kocası tarafından terk edilen, çocuklarını okutmak için tarlaya pamuk toplamaya giden, evlerde temizlikçilik yapan, aldığı parayla helalinden yaşamak için çırpınan sahipsiz bir annenin, kimsesiz çocuğuyum...”

BAŞARISIZLIKLAR; BAŞARININ
MÜJDECİSİDİR.

Cehennem gibi bir evden çıkan ben, cennet
gibi görmek istediğim okuluma geliyorum.
Ancak daha kapıdan girerken kusurlarımıza,
eksiklerimize odaklanmış, asık suratlı müdür
yardımcılarını görünce yıkılıyor bu masum
hayalim ve üzüliyorum.

**ÖĞRETMENLER
GARDİYAN, ANNE-
BABALAR CELLÂT**

Kâğıtların arasında bir de büyük zarf vardı. Açtım baktım ki tamı tamına 45 sayfadan oluşan bir cevap kâğıdı.

Ebru Yıldız - Lise 3 Mat C

“Merhaba Gardiyan!”

Gözlerime inanamadım. “Gardiyan” diye başlıyordu. “Siz, öğretmen olduğunuzu sanan gardiyan kılıklı insanlarsınız sadece. Bu okul açık cezaevi, bizim ev ise zindan. Benim anne babam da cellat. Bizse her gün ev denen o zindandan bu açık cezaevine siz gardiyanlara kontrol olmaya gelen mahkûmlarız.

Nefes alamıyorum. Evde anne babamın kavgası, dışarıda akrabaların baskısı beni bunaltıyor. Okula geliyorum,

daha sıraya geçerken elinde sopalarla bekleyen siz öğretmenler...

“Sus, geç sıraya, çık dışarı, gir içeri, beni dinle kızım, düzgün otur, disipline gidersin.” Sözleri ile üzerimize geliyorsunuz. Sindirip ezdiniz, öldürüp bitirdiniz bizi!..

Bizden hiç mi hiç haberiniz yok. Arka sıralarda günlerce bir kere bile konuşmadan sessizce oturan ya da neşeli gibi görünmeye çalışırken aslında içindeki fırtınaları bastırmaya çalışan öğrencilerinizi tanıdığınızı mı zannediyorsunuz yoksa? Hayır tanımıyorsunuz. Osmanlı'nın veliahtlarını, şehzadelerini, Lidyalıları, Sümerleri, Romalıları tanıdığınız kadar tanımıyorsunuz bizleri. Babil'in Asma Bahçelerine gittiğiniz kadar gelmediniz bize. Diktatörlerin zalim baskısı altında bunalan halklara acırken psikolojik olarak bize o diktatörlerden daha çok zulmettiğinizi fark etmediniz bile. Eminim, o masum insanlar bile bizi görseydi hepsi de kendi hallerine şükrederdi.”

Okurken bir an durdum, okulu ve sınıfları düşündüm. Hiç konuşmadan sessizce gelip sırasına oturan öğrenciler geldi gözümün önüne... En arkada oturup hiç parmak kaldırmayanlar, sınıfta neşe içinde gülen yüzlerin ardındaki hüznü kalpler, biz ders anlatırken kendini hapiste hissedip dersin bitmesini ve bir an önce kendini dışarı atmayı dileyen öğrenciler...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Ebru'nun yazdıkları bana öğrencileri anlamama yardımcı olacak büyük bir pencere açıyordu. Heyecanla okumaya devam ettim. Kızgınlıklarını, üzüntüsünü, yalnızlığını, bunalımlarını, incinmişliklerini anlatıyordu. Üç sayfa içini döküp biraz rahatladıktan sonra "Canım Alişan Hocam" demiş. Durdum. Bu sesleniş bana dağları bir sis bulutunun ardından gülümseyen bir güneş gibi gelmişti: "Canım Alişan Hocam"

"Siz okula giderken kardeşinizle birlikte babanızın dizine yaslanıp yemek yemeyi çok severmişsiniz. Ben de çok isterdim yemekte babamla sohbet etmeyi... Benim babam işini kaybetti, çalışmıyor. Bu da yetmezmiş gibi akşamları eve sarhoş gelip annemi dövüyor. Bende hemen kardeşlerimi alıp dama çıkıyorum. Sabaha kadar hiç uymadan korku içinde kardeşlerimin başında bekliyorum.

Cehennem gibi bir evden çıkan ben, cennet gibi görmek istediğim okuluma geliyorum. Ancak daha kapıdan girerken kusurlarımıza, eksiklerimize odaklanmış, asık suratlı müdür yardımcılarını görünce yıkılıyor bu masum hayalim ve üzülüyorum.

Bugüne kadar sıraya geçtiğimizde saçımıza baktınız; jöle var mı yok mu diye, eteğimizin boyuna baktınız; uzun mu kısa mı diye, kravatımıza baktınız; var mı yok mu

diye... Fakat Hocam bir kere bile gözlerimizin içine bakmadınız “Bu öğrencilerin bir derdi var mı yok mu?” diye...

Okuyamadım gerisini...

Her biri ayrı ayrı birer dünya olan öğrenciler geldi gözümün önüne. Tek tip ve siyah renk formaların içine soktuğumuz öğrencilerin iç dünyaları, kişilikleri, yaklaşımları, yaşadıkları, birikimleri ne kadar farklıydı birbirinden oysa...

Bazıları suyun önündeki yaprak gibiydi. Bazıları sessiz sakin, durgun, içe kapanık. Bu sessiz duruşlarının arkasında ne büyük fırtınalar kopuyordu kim bilir kimsenin duymadığı? Bazıları yürüyen birer yanardağ gibiydi; ne zaman, nerede ve kime patlayacağı belli olmayan.

Bazıları da buzdağı gibiydi; hani suyun üzerinde sadece % 15’lik kısmı görünen ve geri kalan kısmı suyun altında saklı olan. Bazıları keşfedilmeyi bekleyen hazineydi. Bazıları da bulutların arkasında kaldığı için ışığı görünmeyen yıldız gibiydi. Bazıları 100 wattlık olduğu halde 10 wattlık ışık veren tozlu ampul gibiydi.

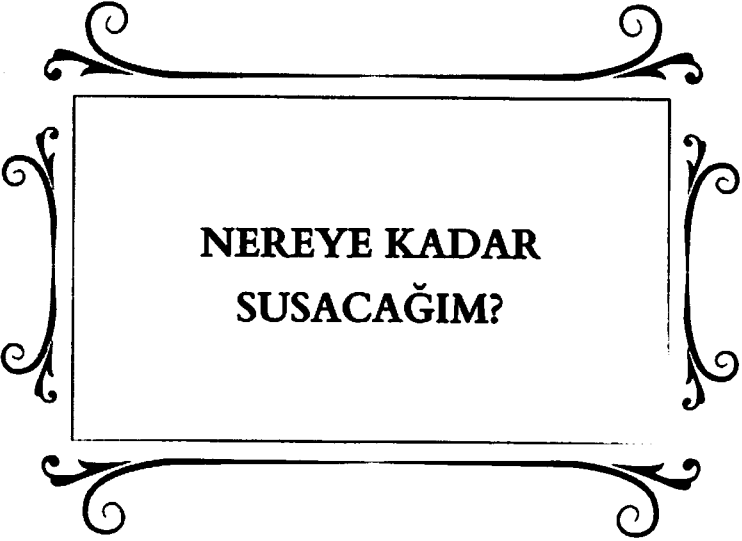
Çoğu uyandırılmayı bekleyen uyuyan güzel gibiydi. Evetevet, uyuyan güzeller. Aslında uyanmak isteyen, nasıl uyanacağını bilmeyen, kendisini uyandırmak isteyenlerce daha derin uykulara mahkûm edilen güzeller. Ne yapıp edip uyandırılmalıydım onları...

Diğer kâğıtları kaldığım yerden okumaya devam ettim...

Annem bazen de misafirlere ‘Biz kızım o kadar iyi anlaşıyoruz ki adeta arkadaş gibiyiz, kızım benimle her şeyini paylaşır, aramızda hiç sorun olmaz.’ dediğini işitince bu söz beni daha çok üzerdi. Çünkü benden haberi bile olmayan annemin başkalarına karşı böyle pembe bir tablo çizmesi çok zoruma giderdi.

NEREYE KADAR SUSACAĞIM?

“Neredeydiniz Hocam, nerelerdeydiniz? Karşıma çıkmak için bugüne kadar neden beklediniz?

Yazılı sorularını sorduğunuz zaman bizimle dalga geçtiğinizi sanmıştık sınıfça. Sonra eve geldim. Herhalde hayatımda ilk defa o akşam televizyonun karşısına geçmemişimdir. Sorduğunuz soruları bir kere daha okudum. Şaşkındım. Çünkü ilk defa biri, beni önemseyip düşüncelerimi soruyor, duygularımı anlamak istiyordu. Yazmak için oturduğumda ve yine ilk defa kendimi çok önemli ve özel hissettim. Sadece bana ait olan özel şeyler yazacaktım. Evet Hocam, herkesin aynı cevapları yazacağı basma kalıp sorular değildi bunlar.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Diğer arkadaşlarım ne yazar hiçbir fikrim yok ama ben size neden içime kapanıp konuşamadığımı yazmak istiyorum.

Benim babam polis. İlkokulda sabah okula gitmek için uyandığımda annem ‘Şşşt sessiz ol, baban uyuyor’ derdi. Kendim konuşamadığım gibi çayımı bile sessizce karıştırırdım.

Okula geldiğimde müdür yardımcısı ‘Konuşmaa, geç sıraya, kızını!’ diye bağırdı. Ortaokula geçtik. Sınıf başkanı listeyi eline alır, ayağını yere vurarak ‘Ya susun yaa, görmüyor musunuz, yoklama yapıyorum.’ diye bağırdı. Tahtanın bir köşesinde “KONUŞANLAR” diye bir başlık olur, altına da sınıfta konuşanların adı yazılırdı. İkinci kez konuşanlara bir çarpı işareti atılır, hiç susmayanların karşısına da birçok çarpı konurdu.

Sonra öğretmenler sırayla derslerine girmeye başlar. İlk ders öğretmen: ‘Çocuklar susun, bu ders çok önemli. Çünkü kendi dilimiz: Türkçe’ derdi. Ardından müzikçi gelir ‘Arkadaşlar müzik ruhun gıdasıdır; susun!’ derdi. Arkasından da “zaten ‘es’ müzikte susma işaretidir” diye sözüm ona espri yapardı.

Teneffüslerimiz on dakika olurdu. Üç katlı binada aşağı in, bahçeye çık, teneffüs yap, tekrar sınıfa gir hepsi on dakika!.. Dördüncü ders matematikçi gelirdi. Sırtı hep sınıfa dönük olurdu nedense. Arada bize yüzünü döner ‘Konuş-

ma kızını, bu ders çok önemli, sınavda kaç soru çıkacağına biliyor musun, sus da iki soru daha çözelim' derdi.

Okul çıkışı eve geldiğimde annem kapıda beni bir kanara çeker 'Bak kızım, bugün gün sırası bizde ve komşular hep burada. Onların yanında konuşmalarına dikkat et. Aşırı konuşup gülme, ha ha, hihi, yapma sonra adın kötüye çıkar.' derdi. Annem bazen de misafirlere 'Biz kızım ile o kadar iyi anlaşıyoruz ki adeta arkadaş gibiyiz, kızım benimle her şeyini paylaşır, aramızda hiç sorun olmaz.' dediğini işitince bu söz beni daha çok üzerdi. Çünkü benden haberi bile olmayan annemin başkalarına karşı böyle pembe bir tablo çizmesi çok zoruma giderdi. Bende bu durumda odama çekilirdim. Kendimi o kadar bunalmış ve yalnız hissedirdim ki; unutmak için sürekli dertli şarkılar dinlerdim.

Akşam babam geldiğinde de değişen bir şey olmazdı. Hiç sohbet etmeden yemeğini yer, televizyonun karşısında geçerdi. Bir şey soracak ya da söyleyecek olsam elinde kumandasıyla bana döner 'Kızım susar mısın, haberleri seyreliyorum görmüyor musun?' diye azarlardı.

Yine bir akşam beni azarlardı. Odama gidip yatağa girdim ve yorganı başıma çektim, saatlerce ağladım Hocam. Kimseye söyleyemeyip içimde biriktirdiklerim pıtır pıtır yastığıma damlıyordu gözyaşlarımla birlikte. Anne ve babam yatmak için odalarına çekilirken babam benim uyuduğumu sanıp anneme 'Hanım, Allah'a şükür bizim kızımızın hiç

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

derdi yok, bak mışıl mışıl uyuyor.’ dedi. Onlar kapıyı kapatıp odalarına girince hıçkırıklarımı koy verdim Hocam.

Daha kötüsü babam geçenlerde ‘Kızım sen niye büyüklerin yanında konuşmayı beceremiyorsun?’ demez mi?

İşte benim hikâyem Hocam.

Sizin sınıfa ilk geldiğiniz günü düşündüm. Hepimizle tek tek tokalaşıp adımızı sormuştunuz. Sonra ‘Konuşun’ dediniz. Okuldan, derslerden ve sizden neler beklediğimizi sormuştunuz. İki de bir ‘Susun’ diye bağırان hocalarımızın derslerinde hiç susmayan, durmadan konuşacak bir şeyler bulan bizler, siz ‘Konuşun’ deyince nasıl susmuştuk da sınıfla kimsenin çıtı çıkmamıştı.

Beni, kendime önemli hissettirdiğiniz, düşüncelerimi dikkate almaya değer bulduğunuz için çok teşekkür ediyorum Hocam.

Saygılarımla...

Dilek Özdemir 11 Fen B

Kur’an-ı Kerim’de Allah “Ben insanı mükemmel bir şekilde yarattım.” diyor. Dünyaya mükemmel gelen insanı eğitimle geliştirilebilecekken onu nasıl uyutup mahvettiğimizi düşündüm, üzüldüm. Lakin üzölmek bir işe yaramıyordu. Çözümler üretmeliydim. Uyandırmalıydim uyuyan güzelleri derin uykularından...

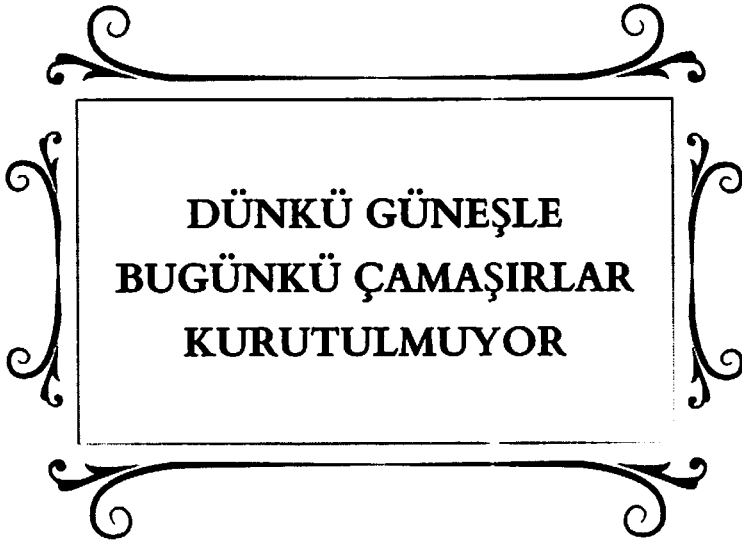
Aklıma üniversite öğrencileri geldi. Lisede susturdumuz, saçına başına dahi karıştırdığımız, kısıtlayıp belirli kalıplara sıkıştırdığımız öğrenciler üniversiteye gidince nasıl da ipini koparan deli danalar gibi ortalıkta dolaşıyordu. Saç sakal uzatıp küpe takıyor, kızlar erkeklere, erkekler de kızlara benziyordu. Üç beş kişi bir araya geldi mi, özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Yürüyüşler yapıyor, mitingler düzenliyordu. “Yaşasın Özgürlük” diye slogan atarlarken polis gelince işin rengi değişiyordu.

Yaka paça, karga tulumba ve ağzı kapalı götürülmeye çalışılırken o hâlâ slogan atmaya devam ediyordu: “Susmaaaa sustukça sıra sana gelecek.”

Aslında onları üniversitede susturan yoktu; ama bizim küçüklükten itibaren susturmamız onları bu hale getiriyordu. Ruhlarına ektiğimiz “Sus” tohumları şimdi ağızlarında bir sanal susturucuya dönüşüyordu.

Yazılı kâğıtlarından anladığım kadarıyla sorduğum bu dört soru onların uykulu gözlerini bir kere dahi olsa kıpırdatmış hatta bazılarınıninkini tamamen açmıştı. Mesleğimi yüreğimle yapmanın huzuruyla uzandım o gece yatağa.

AYDINLIĞA ÇIKMAK İÇİN
IŞIĞA İZİN VER. HATTA O SANA
GELMEDEN SEN ONA GİT!

DÜNKÜ GÜNEŞLE BUGÜNKÜ ÇAMAŞIRLAR KURUTULMUYOR

Öğrencilerin yazdıklarını okumak yaklaşık yirmi gün sürdü. Önceden benim de sıradan bir öğretmen-öğrenci ilişkileri düşüncem vardı. Onlara sadece kendi penceremden bakardım; her şeyi doğru gördüğümü düşündüğüm o tek penceremden!

Kâğıtları okuduktan sonra sanki bana 1100 tane pencere açılmıştı. Artık hangisinden baksam farklı bir dünya görüyordum. Önceden onlara, bana öğretildiği şekilde, bakmam gerektiği gibi bakıyor ve görmem isteneni görüyordum. Oysa şimdi gördüklerim tamamen farklıydı; çünkü farklı pencerelerden bakabiliyordum artık.

Öğrencilerimi uyandırmak için sorduğum sorulara verilen cevaplar benim içimde de uyuyan güzeli uyandır-

mıştı. O soruları sormasaydım; derse girip çıkan, öğrencileri birer potansiyel suçlu gibi gören, onlarla samimi bir iletişim kurmaması gereken, onları standart kalıplara sokmaya çalışırken bir kısmının orijinalliğini yok eden, istemediği bilgileri doldururken beynini hasara uğratan, ihtiyaç hissetmediği bilgileri öğretmek için çırpınırken öğrenme hevesini kıran bir öğretmen olarak yaşayıp gidecektim büyük olasılıkla.

Öğrencilerle konuştukça onlara baktığım pencerelerin perdeleri daha da açılıyordu. Ders dışı paylaşımlarda bulunup evlerini ziyaret ediyor, maçlarını seyretmeye gidiyordum. Böylelikle pencereimin camı hep temiz kalıyor ve onları daha yakından ve çok daha net görebiliyordum.

Öğrencilerin tek tip formaların içinde derse girip çıkan robot olmadığını bilmek, o formaların altındaki muhteşem dünyalarını fark etmek heyecan vericiydi.

Kendimin, öğretmenliğin ve neler yapmam gerektiğinin farkına varmıştım. Yalnız bu farkındalık içimi çok acıtmıştı.

Anlamıştım ki; dünkü güneşle bugünkü çamaşırlar kurutulmuyor.

Anlamıştım ki; taze yemeklerin yanında, bayat ekmek pek de iştahlı yenmiyor.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Anlamıştım ki; at arabalarına ve kağnılara göre yapılan eski dar yollar son model arabalara yetmiyor...

Ve yine anlamıştım ki, gençlik çağına girmiş bir insan, bebeklik ve çocukluk döneminde giydiği elbiselerin içine sığmıyor.

Üniversiteyi bitirinceye kadar çok az kitap okumuştum. Fark ettiğim bilgi eksikliğimi gidermek için okumaya başladım. Bildiklerim de azdı, bilmediklerim de. Bildiklerimin azlığı bilmediklerimin farkına varmama engeldi. Kitap okumaya başladıktan sonra bildiklerim çoğalsa da aslında bu cehaletimi arttırıyordu. Evet evet, bildikçe bilmediğim ne çok şey olduğunu hayretle fark ediyordum.

Üniversitede “Eğitim üçayaklı bir sacayağı gibidir.” diye öğrenmiştim:

“Öğrenci-Aile-Okul”

Kendi farkındalığımı öğrenci ve ailelerde de oluşturmaya karar verdim. Öyle ya hiçbir sacayağı tek ayaklı olmazdı, olamazdı. Öğrenci, öğretmen ve ailelerin birlikte oluşturduğu bir eğitim ortamı çok daha verimli sonuçlar doğurur diye düşündüm.

SEN NEREYE VARMAK İSTEDİĞİNİ
SÖYLE, BEN NASIL GİDECEĞİNİ
SÖYLEYİYİM.

**KEŞKE BEN OKEY
TAŞI OLSAYDIM
ÖĞRETMENİM**

Anneler günü yaklaşırken anne sevgisinden bahsediyorduk. Bir öğrenci parmak kaldırdı: “Benim annem yok Öğretmenim. Anneler günü yaklaşırken benim içimidaime derin bir üzüntü kaplar. Mağazaların vitrininde, anneler günü ile ilgili yazılar asıldığında, hediye alacak bir annem olmadığı için çok üzülürüm. Sokakta çocuklar birbirlerine annelerine aldıkları hediyeleri anlatırken, öğretmenler anneler günü ile ilgili güzel sözler söylerken benim yaşadığım acıları hiçbiriniz tahmin edemezsiniz. Eve gittiğimde derslerimi soracak, yeri geldiğinde beni azarlayacak bir annemin olması için nelerimi vermezdim bir bilseniz?”

Devam edemedi Buse, ağlamaya başladı...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

O gün öğrencilere bir ödev verdim. Dedim ki: “Biliyorum ki sen; anneni, babanı, kardeşlerini çok seviyorsun. Belki bazen sevgini göstermede geç kalıyor ya da nasıl göstereceğiniz bilmiyorsun. Bugün eve gidince sevgini ailene göster; öp, kucakla, sarıl, sevgini anlat, hissettirenlere. Önümüzdeki derse geldiğinde de bize neler olup bittiğini anlat olur mu?”

Kendi yapmadığım bir şeyi başkalarına tavsiye edemedim. O akşam eve geldiğimde eşime sarıldım, çocuklarımı kucaklayıp öptüm, onlarla oyunlar oynadım. Gece yatağa uzandığımda evlerinde neler olduğunu tahmin etmeye çalıştım.

Bir sonraki derste öğrencilerin paylaşımları ilginçti: “Hocam babam polis, eve bazen sinirli gelir, bize kızar. O akşam eve gittiğimde babamın nöbeti varmış. Çok bekledim. Anneme “Babam geldiğinde kapıyı ben açacağım.” dedim “Uyursun.” dedi. “Hayır, bekleyeceğim.” dedim. Gece yarısı geldi. Zile bastığında yerimden fırlayarak kalktım ve kapıyı açtım. Beni görür görmez sinirli sinirli “Niye uyumadın oğlum bu saate kadar?” diye bağırdı. “Seni bekledim.” dedim. “Yine ne isteyeceksin?” dedi. “Baba sen bu saate kadar bizim için çalışıyorsun değil mi? Kimseye muhtaç olmadan yaşayalım diye...Okula güzelce gidip geleyim diye...değil mi? Ver elini öpeyim baba.” deyip

elini öptüm. Babam çok şaşırdı. Bana uzun uzun baktı ve öyle içten sarıldı ki Hocam, yorgunluğu tamamen geçmiş gibiydi...”

“Hocam ben gider gitmez annemin elini öpmek istedim. Bana ‘Ne o Hüseyin, yoksa harçlığın mı bitti?’ dedi.

“Hocam eve gittiğimde annemle babamın elini öptüm. Çok mutlu oldular. Babam elini cüzdanına attı. Çok heyecanlandım. Kesin para verecek dedim. Parayı çıkarıp bana uzattı. ‘Hadi yavrum, gidip bana bir sigara al da gel.’ dedi.

“Ben de annemin elini öptüm. O da parayı uzattı ve git kızım, deterjan bitmiş al da gel çamaşırları yıkayacağım.” dedi.

Teneffüse çıktığımda Handan yanıma geldi: “Öğretmenim elinizi öpebilir miyim? Benim babam askerdi, şehit oldu...” dedi.

Bir öğrenci de “Keşke ben bir okey taşı olsaydım Öğretmenim! Benim babam okey taşını okşadığı kadar benim saçlarımı okşamadı. Annem de bize karşı çok ilgisiz, gittiği gün toplantılarında tüm kadınların derdini dinlediği halde bir gün bile benim sıkıntılarım ile ilgilenmedi.”

Bir başka öğrenci “Hocam geçenlerde babam, annemin zoruyla durumumu sormak için okula geldi. Müdür Yardımcısına notlarımı sordu. O da ‘Kızın kaçta gidiyor.’ dedi.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Babam bana dönüp ‘Sen kaçtın?’ dedi. Belki inanmazsınız ama ben bunu yaşadım. Keşke benim babam siz olsaydınız.” dedi. Anladım ki bizler yeri geldiğinde öğrencilerimizin anne babası gibi hatta daha yakın olabiliyoruz onlara karşı.

Öğrencileri dinleyince onların anne babalarından memnun olmadıklarını anladım. Ailelerinin kendilerini sevdiğini biliyorlardı. Fakat şikâyetleri sevginin olmaması değil gösterilmemesi, ifade edilmemesi, hissettirilmemesiydi.

Anlaşılan aileleri ziyaret etmek ve onlarda da farkındalık uyandırmak gerekiyordu. Sevgi, paylaşım, destek, hoşgörü, mertlik, çalışkanlık, başarı, kendini gerçekleştirme gibi güzeller vardı içlerinde ve bir an evvel bir şekilde acilen uyandırılmalıydı...

3 dakika kala kaptan pilot:

“Son cümlelerinizi yazın.” dedi. Uçak düşüp sen ölünce biri size gelecek. Zile basacak. Mektubu ailene verecek. Feryat edecekler. İnsanlar seni hasretle beklerken sadece mektubun gelmiş. Ne yazardın o mektubunda?

**GERİ DÖNME
İMKÂNIN OLSAYDI
NE YAPARDIN?**

Her şeyden önce içlerinde uyuyan sevgi güzelini uyandırmanın doğru olacağını düşündüm ve onlara bir uygulamalı bir eğitim verdim:

Hiç uçağa bindin mi? Şimdi, gözlerini kapat ve bir uçağa bindiğini düşün... Uzun zaman sonra eve dönüşyorsun. Havaalanında sevdiklerin bekliyor. Çok özlediğin sevenlerin: Annen, baban, kardeşlerin, deden, ninen, akrabaların, arkadaşların... Onlara kavuşmana bir saat varken bir anons duydu:

“Sayın Yolcular, şimdi sakın olmaya çalışın. Yaklaşık bir saatlik yolumuz ama sadece 20 dakikalık uçuşa yetecek kadar yakıtımız var. 20 dakika sonra uçak düşecek...”

Şimdi, hostes arkadaşlarım size birer kâğıt dağıtacak. Geride kalan sevdiklerinize ne yazmak istiyorsanız bu kâğıtlara yazın. Biz bunları bir kutuya koyacağız. Umuyoruz ki en azından bu kâğıtlar yazdığınız kimselere sağlam olarak ulaşır...”

Kâğıtlar dağıldı, 18 dakikan kaldı. Bir daha hiç göremeyeceğin sevdiklerine ne yazardın? Şimdi, bütün duygu ve düşüncelerini serbest bırakarak yazmaya başla... 15 dakikan kaldı. Hani akşam olur da eve doğru yola koyulursun ve de annen seni pencerede bekler ya... Biraz geç kalsan dayanamaz merak eder ya. Geç kaldığında balkona çıkar, yola bakar, bahçe kapısında seni bekler, gelmezsin. Komşuların çocukları gelir, senin okulundaki öğrenciler bir bir gelip evlerine girer... Sen gelmezsin... Saat 20 olur. 23 olur yine gelmezsin. 24 olur... Annen umutsuzca balkonun kapısını kapatıp kendisine artık zindan olan evine girer. Odana gidip kitaplarına dokunur, elbiselerini koklar. Ancak o şimdi de bekleyecek, sen dönemeyeceksin.

Anneni öyle bırakmaya dayanabilir miydin?

10 dakikan kaldı. Neler yazardın annene, babana? Onları kırar, azarlar mıydın? Bir daha bağırır mıydın fütursuzca?

Karneler dağıldığında baban ellerinde karne olan sınıf arkadaşlarına nasıl da sarılırdı değil mi, sende yavrumun

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

kokusu var diye?.. Belki de okul önüne gider, seni bekler çıkacaksın diye. En son öğrenciye kadar bekler. Ama nafı-
le sen gelmezsin, gelmeyeceksin... Dizlerinin bağı tutmaz
olur ve baban umutsuzca oturur orada ıssız bir köşeye.
Öyle bir halde bırakır mıydın babanı?

7 dakikan kaldı. Akşam yemeği hazır, annen her zaman-
ki gibi senin tabağını da koyar. Kardeşin gayet masumane
“Ama anne bu ablamın/ağabeyimin tabağıydı.” der. Lok-
malar düğüm düğüm olur ve birer birer sessizce kalkarlar
sofradan.

5 dakikan kaldı. Bu dakikanın bitiminden sonra sen
yoksun. Havaalanında bekleyenler “Uçak düştü.” Haberi-
ni duyduklarında ne yaparlardı? Kesinlikle annen yığılır
kalırdı oraya değil mi?

3 dakika kala kaptan pilot: “Son cümlelerinizi yazın.”
dedi. Uçak düşüp sen ölünce biri size gelecek. Zile basa-
cak. Mektubu ailene verecek. Feryat edecekler. İnsanlar
seni hasretle beklerken sadece mektubun gelmiş. Ne yazar-
dın o mektubunda?

Baban işe gittiğinde ara sıra gömleğinin cebine koy-
duğu mektubu alıp okuyacak. “Canım Babacığım.” Göz-
yaşları pıtır pıtır damlayacak mektubuna... Dayanabilir
miydin?

Alişan Kapaklıkaya

Ya da köyde baban tarlaya gidecek. İkindiye doğru sırtını bir ağaca dayayıp oturacak. Mektubunu çıkarıp nasırlı elleriyle okşayacak. Belki de okumayacak hıçkırarak ağlamaktan...

Öylece bırakır mıydın babanı?

Tabutunun arkasından minik ellerini kaldırıp sana dua eden kardeşlerini döver miydin?

Bir dakika kala kâğıtlar toplanmaya başladı. Öperdin, okşardın değil mi o kâğıdı verirken? Belki de daha yazacak çok şeyin olduğu için vermek istemezdin...

30 saniyen kaldı. Okulunu düşün. Arkadaşların senin sırana bir demet çiçek koyar. Öğretmenin gelip kürsüye oturur. Hiçbir şey diyemez, derse başlamaz. Seni beklerler, gelmezsin. Bu sırada kapı açılır, tüm arkadaşların sen geldin diye döner bakarlar. Nöbetçi öğrenci gelir, sen gelmezsin. Müdür yardımcısı gelir, sen yine gelmezsin. Arkadaşların birlikte oyunlar oynadığınız, koşuşturduğunuz okul bahçesindeki o neşeli günleri hayal eder gözleri yaşlı...Şimdiden çok özlerler, sen yine gelmezsin...

Sahi, seni çok seven arkadaşlarını arkada gözü yaşlı bırakır mıydın? Senin için uğraşan, didinen, çırpınan, seni yetiştirmek için ellerinde gelenin en iyisini yapmaya çalışsan öğretmenlerine... İçten içe kafa tutup kızar mıydın?

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Evine giderken bile seni yüreğinde taşıyan, seni düşünen öğretmenlerine...

Ya dersler? Onlardan nefret eder miydin? Senin beynine girip onu daha iyi çalıştırmaktan başka niyeti olmayan matematiğe, sevdiklerine sevgini daha iyi anlatabilmen için bekleyen Türkçe'ye, seni alıp Anadolu Lisesi'ne, üniversiteye götürmekten başka bir niyeti olmayan diğer derslere kızar mıydın, onları ihmal eder miydin?

20 saniyen kaldı. Annen hâlâ balkonda seni bekliyor, baban okulun önünde seni arıyor, kardeşin "Abim bugün gelecek mi?" diye soruyor, arkadaşların maç yapacak, seni bekliyor...

10 saniye 9...8...7...

Sahi, geri dönme imkânının olsaydı ne yapardın?

Bugüne kadar yaptıklarının aynısını mı? Yoksa hayatını gözden mi geçirirdin?

5 saniye 4...3...2...

Ve o an son bir anons daha duydun:

"Sayın Yolcular müjde! Meğer yakıt ibresi bozulmuş. Yakıtımız uçuşu tamamlayacak seviyede. Uçağımızda hiçbir sorun görünmüyor ve yaklaşık 40 dakika sonra hava alanında olacağız."

Açın gözlerinizi!..

Sınıfın neredeyse tamamı ağlıyordu. Bir süre hiç konuşmadan sessizce bekledim. Bazı öğrenciler başını sıra arkadaşının omzuna koyuyor, bazıları birbirlerine sarılıyordu. Öyle masumlardı ki...

“Canım benim, kurban olurum senin gözyaşlarına. Bunlar senin en gerçek, en samimi, en katıksız duyguların. Bu muhteşem sevgini ailene göstermek için daha neyi bekliyorsun? Ölmelerini mi? Anne ya da babasını kaybedenlerin neler hissettiğini bilir misin hiç?

Sevgini göstermek için daha fazla bekleme, anlaştık mı?

Bugün eve bir başka git. Kapıdan içeri girerken bu kısa sürede yaşadığın duygularını yüklen. Anne babanı gördüğünde onların ölümünden önceki son günleri olduğunu düşünerek yaklaş onlara. Sanki yarından sonra bir daha yanında olamayacaklar gibi düşün ve iyi davran onlara. Sen de biliyorsun ki; anne ve baban seni çok seviyor. Belkide problem sadece sana olan sevgilerini nasıl göstereceklerini bilmemeleridir.Çünkü bunu onlara gösteren olmadı ki!..Evet evet, olmadı. Anne babanın sevgisi bir dağın altındaki maden gibidir çıkarılmayı bekleyen. Çıkmasa da değerlidir. Ancak çıkarılırsa daha iyi olur hiç şüphesiz. Onların adım atmasını beklemeden sen onlara sevgi ve saygı adımı at, olur mu?..

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

En kısa zamanda ailelerinizi de toplayıp onlara size olan sevgilerini nasıl ortaya çıkarıp belli edecekleri konusunda eğitimler yapacağım.”

SORUMLULUKTAN KAÇMAK İSTEYEN
İNSANLAR, ŞİKÂyet BATAKLIĞININ
RAHATLIĞINA SAPLANIRLAR...

“Kocam beni dört çocukla kendi kaderimize terk edip gitti. Maaş yok, gelir yok. Yazın evlere temizliğe, kışın da bahçelere portakal kesmeye giderim. Tek umudum çocuklarım, onlarda okusun istiyorum. Ama okumaya pek hevesleri yok. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

TUĞÇE'NİN İÇİNDEKİ UYUYAN GÜZELİN UYANDIĞI GÜN

Okulda sürekli yaramazlık yaptığı için disipline verilen bir öğrenci vardı. Azarlanıyor, dayak yiyor, disiplin cezası alıyor yine de problem çıkarmaya devam ediyordu. Arkadaşlarını rahatsız edip derste gürültü yaparak öğretmenlerini çileden çıkarıyordu. Sonunda okuldan atılması istemiyle bir kez daha disipline verildi. Kendisiyle konuşmama izin verildi ancak kilitli bir sandık gibiydi adeta. Ne yapsam ne etsem de açamadım. Ne söylersem söyleyeyim, ne sorarsam sorayım başını öne eğiyor, sadece kısa cevaplarla geçiştirivermek istiyordu olayı. En son çare olarak eşimle birlikte ailesini ziyaret etmeye karar verdim. Okuldan adresini aldım. Aile hakkında biraz bilgi edinip bir hafta sonu habersizce evlerine gittik. Zile basıp biraz

bekledikten sonra kaşları çatık ve oldukça iri yapılı bir kadın açtı kapıyı.

Annesi olmalıydı: “Ne var, ne istiyorsunuz?” dedi.

“Ben Tuğçe’nin öğretmeniyim, eşimle sizi ziyarete geldik. Kızınız hakkında biraz görüşmek istiyorum.” dedim.

Kadın bizi içeri davet etti ve daha koltuğa yeni oturmuştuk ki tedirgin bir şekilde “Hayrola bir şey mi oldu?” diye sordu.

Ben de “Biz rutin olarak öğrencilerimizi ziyaret eder, aileleriyle tanışırız. Sizinle de bu kapsamda tanışmak istedik. Sadece izninizle, sizin ya da çocuklarınız için yapabileceğimiz veya herhangi başka bir şeye ihtiyacınız var mı yakından bilmek istedik?”

Kadın çok şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı: “Biz Süryani’yiz.

“Biliyorum.”

“Biz Arap’ız da.”

“Biliyorum”

“Bunları bildiğin halde geldin haa? Peki, neden geldin?”

“Kızınız bu aralar okula gelmiyor, nedenini merak ettim. Yapabileceğim bir şey var mı onu sizlerle de konuşarak ilk elden öğrenmek istedim.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Şey... Aslında onu zorla okula gönderiyordum ama kızım artık gitmek istemiyor...” bir müddet sessizlik oldu ve bunu bozan yine Tuğçe’nin annesiydi: “Bu yaşıma geldim, kimse kapımızı çalmadı, kimse halimizi sormadı. İlk defa sen böyle bir şey yaptın. Allah senden razı olsun, seni çocuklarına ve ailene bağışlasın.” dedi ve “Vay Gardaşım, gel seni bir kucaklayayım hele.” diyerek boynuma sarıldı. Az sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti: “Kocam beni dört çocukla kendi kaderimize terk edip gitti. Maaş yok, gelir yok. Yazın evlere temizliğe, kışın da bahçelere portakal kesmeye giderim. Tek umudum çocuklarım, onlarda okusun istiyorum. Ama okumaya pek hevesleri yok. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Evet bilmiyordu! Aslında sorunun ne olduğunu bilip, nasıl çözeceğini bilmemek ne kadar da kötüydü. O günden sonra Tuğçe’yle olan irtibatımız daha da gelişti ve güçlendi. İçinde sönmeye yüz tutmuş okuma ateşini yeniden canlandırdı, gözlerine ışıltı geldi. Kendisiyle okuluna ve gelecekteki hayatına yönelik hedef çalışması yaptık. Tuğçe’nin içinde uyuyan güzel artık uyanmıştı ve çalışmalarımız kısa zamanda meyvesini vermişti. Karnesinde ilk dönem yedi zayıfı olan Tuğçe ikinci dönem hepsini kurtarmakla kalmadı, üzerine bir de teşekkür almıştı...

Alişan Kapaklıkaya

15 eve daha gittikten sonra okul idaresine bir veli toplantısı yapmanın uygun olacağını söyledim. Tarih belirledik: 10 Nisan Cumartesi Saat: 14.00

TÜRKİYE'DE İNSANLAR 30 YAŞINDA
ÖLÜR, 60 YAŞINDA GÖMÜLÜR!..

OĞLUMUN YÜREĞİNE 'MERHABA' DEDİN...

Lisedeyken soğuk bir kış akşamı, evimize kadar gelerek yakacağım olup olmadığını soran öğretmenimin yüreğine dokunup hayatımı değiştirdiği gibi ben de kendi öğrencilerimin yüreklerine dokunmak istiyordum. Kurban bayramından 15 gün önce okuldaki kayıt defterlerini inceledim. Anne- babası ölen, ayrılan ve akrabalarının yanında kalan 150 kadar öğrenci olduğunu belirledim. Hepsine el yazımıyla onların adlarına hitaben bayram kartı yazıp gönderdim.

Bayramdan sonraki hafta nöbetçi olduğum bir gün okula gelen bir kadın: "Alişan Hoca'yla görüşeceğim." dedi. "Ne yapacaksın Alişan Hocayı?" diye sordum. "Sen söyle hele, nerede Alişan Hoca?" diye sorunca "Buyur benim!" dedim.

Anlatmaya başladı: “Allah senden razı olsun Hocam. Benim adım Firdevs. Bu bayramı bize gerçek bir bayram gibi yaşattın. Benim eşim polisti, yıllar önce şehit oldu. Oğlum küçükken sürekli babam nerede, niye gelmiyor veya babam ne zaman gelecek anne?” diye sorular sorup dururdu. Biraz büyüyünce ölümü anlasa da babasının ölümünü yine de kabullenemedi. Bayramlarda tüm çocuklar eğlenirken o eve kapanıp çıkmadı. Çoktandır bayram etmeyen, bayram olduğunda eve kapanan oğlum, ilk defa bu bayram güldü. Çünkü sen çocuğumun bayramını kutladığın bir kart göndermişsin. O kadar sevindi ki onu alıp vitrinde herkesin görebileceği bir yere koydu. Eve gelen tüm akraba ve tanıdıklara “Baak bu kartı bana Alişan Hocam gönderdi.” diye gösterdi. Çok sevindi, çok mutlu oldu. Ben de sana bu nedenle teşekkür etmeye geldim.

Sen, beni ve çocuğumu çok mutlu ettin. Allah da seni, aileni ve çocuklarını mutlu etsin.”

O anda ne diyeceğimi bilemedim. Sıradan bir bayram kartının, öğrencimin hayatında böyle büyük bir sevinç yaratacağını nereden bilebilirdim ki?..

İNSANLAR DEĞİŞİME KARŞI DEĞİLDİR;
DEĞİŞTİRİLMEMEYE KARŞIDIR...

O gece yatağıma uzandığımda çok huzurlu ve mutluydum. Çünkü yıllar önce kurduğum hayallerden biri yarın gerçekleşecekti. Babam geldi gözümün önüne.

BABAMA PARA GÖNDERMEYE KARAR VERDİM

Firdevs Hanım gittikten sonra nedense babam geldi hatırıma. Birdenbire, kardeşimle birlikte bir kış günü hiç ummadığı bir anda para göndererek babama sürpriz yapacağımız düştü aklıma. Kış neredeyse geçiyordu, hemen kardeşimi aradım.

“Nusret, hani bir kış günü babama bir sürpriz yapacaktık ya, hatırladın mı?”

“Hatırlamaz olur muyum, para gönderecektik.”

“Hadi, bu ay gönderelim.”

“Tamam abi, harika olur gönderelim.”

7 Nisan’da ek ders ücretlerini aldım. Hiç harcamadan cebime koydum. Akşam babama müjdeli haberi vermek için

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

köyü aradım, annem açtı telefonu. Yine her zamanki gibiden önce torunlarını sordu. Müjdeyi vermek için babamı istediğimde “Baban yatısı namazına gitti oğlum.” dedi.

Anneme söyleyecektim babama para göndereceğimi. Biliyordum ki bahar aylarında bizim köyde kimsede para bulunmaz. Ya harmanda bulunur ya da pancarda. Anneme söylemek yerine babama kendim söylemeyi tercih ettim. “Tamam, anne ben yine ararım.” dedim ve “İyi akşamlar.” dileyip kapadım telefonu...

O gece yatağıma uzandığımda çok huzurlu ve mutluydum. Çünkü yıllar önce kurduğum hayallerden biri yarın gerçekleşecekti. Babam geldi gözümün önüne. Gönderdiğim parayı alınca o akşam kahveye bir başka giriyor. Paltosunu duvara asıp sobaya yakın bir masaya oturduktan sonra gür sesiyle kahveciye “Fevzi, bizim masaya bir bak.” diyordu. Çevresindeki akraba ve komşularımıza “Ne içersiniz?” diye sorunca babamın durumunu bilen komşular “Yoooo, sağ ol biz içtik.” diyorlar. Babam “Allah aşkına bir şeyler için ya!” diye ısrar ediyor. Masasındakilere çay ısmarlıyor hatta gıcıklık olsun diye bazılarına beyaz gazoz ısmarlıyor... (O zaman beyaz gazoz içmek biraz zengin işiydi.)

Sabaha karşı telefon sesiyle uyandım. Saate baktım beşe beş vardı. Açtım, arayan:

“Alişan, merhaba, nasılsın? Ben Mehmet Emin.”

Alişan Kapaklıkaya

“İyiym Mehmet Emin. Hayırdır inşallah! Bir şey mi oldu?”

“Yok yok. Önemli bir şey yok. Baban biraz rahatsız da seni istiyor.”

O an içime öyle bir sızı düştü ki...

“Doğru söyle Mehmet Emin! Biraz rahatsız olsa bu saatte aramazsın.”

“Ya ciddi bir şey yok. Seni özellikle istediği için aradım. Hemen gelsen iyi olur.”

Ne kadar ısrar etsem de “Bir şey yok.” diyordu. “Tamam, Mehmet Emin. Bu hafta imtihanlar var, gelemem. Ancak inşallah haftaya gelirim.” deyiverdim. İmtihan mimtahan yoktu ortada. Önemli bir şey varsa ağzındaki baklayı çıkarsın diye mahsusçuktan söylemiştim..

“Haftaya mı?”

“Evet.”

“Olmaz Alişan, sen şimdi gel.”

“Neden?”

“Baban yarım saat önce vefat etti...”

İnanmadım, inanamadım, inanmak istemedim...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Adana-Eskişehir yolu daha önce hiç bu kadar uzun gelmemişti. Yolda köyü tekrar aradım: “Cenazesini ben yıkamak istiyorum. Mutlaka bekleyin!..”

Teneşire yatırdım. Ayaklarını öptüm önce... sonra ellerini... Yüzüne baktım. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Elleri tutup “Kalksana baba, sana para getirdim.” dedim. Kalkmadı. Hafifçe çimdikledim ayaklarını, yine kalkmadı. Bir kova çok sıcak suyu alıp milletin şaşkın bakışları arasında üzerine döktüm... Kıpırdamadı bile!..

Kalpten ölmüştü. Sıcak su veya çimdiklemem onu şokla kıpırdatır, uyandırır diye ummuştum... Kefene sararken de, tabuta koyarken de ümitle bekledim tekrardan canlanmasını... Kardeşimle beraber indirdik mezara. Üzerine toprak atmaya başladıkları ana kadar yitirmemiştim ümidimi. Mezar taşı dikilip de imam Kur'an-ı Kerim okumaya başlayınca gerçekle yüzleştim:

ÖLMÜŞTÜ BABAM...

Ve benim param, babama hiç nasip olmamıştı.

Önceden babam vardı, param yoktu.

Şimdi param var, babam yok!

Cemaat mezarlıktan ayrılırken kardeşimle oturduk mezarının yanı başına. Bana yazdığı mektup geldi gözlerimin önüne:

Alişan Kapaklıkaya

“Oğlum Alişan, sen öğretmen olmak için çırpınan bir delikanlısın, başkasının çocuğu olsaydın da sana bu parayı gönderirdim. Bir kuzine, bir de kuzulu koyun sattım. Anca bu kadar denkleştirebildim evladım. Aman ha, oku yavrum! Oku da bu milletin, bu memleketin insanlarına hizmet eden hayırlı bir evlat ol!..”

Yıllar önce benim içimde uyuyan güzeli uyandıran babam şimdi kendi uyuyordu; hem de bir daha hiç uyanmamak üzere...

“Sana söz veriyorum Babacığım. Cennet Türkiye’nin her köşesine gideceğim. Nerede bizim susuz kalan ekinler gibi solgun çocuklar görsem sevgimle sulayacağım. Nerede bizim, annesi ölen kuzularımız gibi meleşen yavrular görsem koşacağım yanlarına. Nerede okumak için çırpınan bir öğrenci görsem tutacağım ellerinden...

Sana param nasip olmadı. Ama inşallah insanların duası çokça gelecek sana. Burada rahat uyu, Babacığım.” diyerek ayrıldım yanından...

İLETİŞİM EN ETKİLİ NOKTASI DAVRANIŞTIR
VE KELİMELERİN ÖNEMİ SINIRLIDIR,
DAVRANIŞA DÖKÜLMEDİKÇE...

Çocuklarımızı yanlış yetiştirmek gibi bir hakkımız var mı sizce? Arabamız arıza yaptığında hemen tamirciye götürüyoruz, lastik patladığında hemen lastikçiye götürüyoruz, evde en ufak bir şey bozulduğunda usta çağırıyoruz...

ÇOCUKLARINIZDAN MEMNUN MUSUNUZ?

Okulda veli toplantısının yapılacağı hafta ölmüştü babam. Dolayısıyla toplantıya katılamamıştım. İki hafta sonra velileri yeniden çağırdık.

“Çocuklarınızdan memnun musunuz?” diye sordum. Önce kimseden ses çıkmadı. Belki de çocuklarıyla ilgili düşüncelerini toplum içinde söylemek istemiyorlardı. Onlara birkaç fıkra ve hikâye anlattım hem güldüler, hem de duygulandılar.

“Çocuklarınız ders çalışıyor mu siz söylemeden?” diye sordum. Veliler tek tek söz almaya başladı.

“Aaaah Hocam ah! Ne sen sor ne biz söyleyeyim. Okuldan geldiği gibi çantasını bir tarafa atıyor ve doğruca sokağa.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Bizimki de televizyonun karşısına geçiyor ve bir daha kalkmak bilmiyor.”

“Bizimkine sorduğumda ödevim yok.” diyor.

“Bir söylüyoruz, iki söylüyoruz, üç söylüyoruz yine olmuyor. Sonunda zorla odasına gönderip dersin başına oturtuyorum. Yine de altı zayıfı var keratanın.”

“Biz okuyamadık bari çocuklarımız okusun diye varımızı yoğumuzu ortaya koyuyoruz ama onların hiç de umurunda olmuyor. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.”

Velilerin, hemen hemen tamamının dikkati çocuklarının üzerindeydi. Hiçbiri çocukların okuma konusunda kendisinin de “ders çalış” demekten başka bir sorumluluğu olabileceğini düşünmüyordu. Belki düşünüyorlardı da dile getiren olmamıştı. Çocuklarının İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandırmaya çalışan bu güzel insanlara yardımcı olmalıydım:

“Çocuklarınızı önemseyip geldiğiniz için öncelikle çok teşekkür ederim. Oysa benim ailem köyde oturduğu için bir kere bile veli toplantısına gelememişti. İyi çocuklar yetiştirmenin ilk şartı; iyi anne- baba olmaktır. Bunu bana öğreten olmadı, size öğreten oldu mu, bilmiyorum. Anne-baba olarak bizler kendi ebeveynimizden gördüklerimizi çocuklarımıza gösteriyoruz. Onlardan aldıklarımızı veriyoruz. Ailemizin bize davrandığı gibi biz de çocuklarımıza

davranıyoruz. Bazen de kendi anne- babamızdan bekleyip de bulamadıklarımızı veriyoruz yavrularımıza. Hâlbuki onlar bunu istemiyor. Bizim verdiklerimizle onların beklediği farklı olabiliyor. Biz onların ihtiyaçlarını gidermekten ziyade çocukluğumuzda bizim için ihtiyaç olan şeylerin, onlara da şimdi ihtiyacı olabileceğini düşünerek hareket edip eksiklerinibu yönde gidermeye çalışıyoruz...

Aileler genellikle şunları söylüyor: Yemedik yediriyoruz, içmedik içiriyoruz, giymedik giydiriyoruz. Peki, hiç sevgi görmedik, gösteriyoruz diyene rastladınız mı? Ben rastlamadım da!..

Evlendiğimizde eve buzdolabı almıştım. Eşim dedi ki: "Servis taksın." "Neden, alt tarafı fişi takacağım." dedim. "Olsun, yine de sen servisi çağır. Ne olur ne olmaz." dedi. Televizyon geldiğinde "Aman dikkatli ol, kılavuzunda yazdığı gibi kullan haa." dedi. Fırın geldiğinde de servis çağırdım. Çamaşır makinesi aldığımda ambalajını bile açtırmadı. "Servis çağır. Hortumları, boruları, çalıştırmasını sen bilmezsin." dedi. "Bu ne ya, her şeyin servisi mi var?" dedim. "Evet, bilmiyor muydun?" demez mi?

İlk kızım doğduğunda ne yaptım biliyor musunuz?

Üç günlük yavrumu aldım kucağıma, eşime götürdüm ve dedim ki: "Bunun da servisi var mı?"

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Arabam olmadığı hâlde arkadaşlarımın ısrarıyla ehliyet kursuna yazıldım. Neymiş efendim, ilerde bir gün arabam olabilirmiş. Bilgisayarım yokken kursa gidip bilgisayar doğru kullanma sertifikası aldım.

Evlenip çoluk çocuk sahibi olduğumda onları nasıl yetiştireceğime dair bir sertifikam yoktu. Hasbelkader doğduk, hasbelkader çocuklarımızı oldu ve hasbelkader yetişiyoruz işte.

Hasbelkader yaşıyoruz...

Çocuklarımızı yanlış yetiştirmek gibi bir hakkımız var mı sizce? Arabamız arıza yaptığında hemen tamirciye götürüyoruz, lastik patladığında hemen lastikçiye götürüyoruz, evde en ufak bir şey bozulduğunda usta çağırıyoruz...

Çocuklarımızla ilişkimizde bir problem olduğunda ne yapıyoruz? Belki de “paat” diye bir tokat yapıştırıyoruz. Peki, arabamız arızalandığında tekme atarak mı tamir ediyoruz?

Nasıl ki bir lastiği bile patlak olan araba ilerleyemezse; ilişkileri problemlili ailede de çocuk sağlıklı bir şekilde büyüyemez.

Evinde yemek kitabı olan var mı? Ooo maşallah her evde var. Zaten gözlemlerime göre hemen hemen her evde iki kitap var. Biri kılıf içinde hiç açılmadan duran

Kur'an-ı Kerim, diğeri de mutfakta durup hiç kapanmayan yemek kitabı.

Peki, evinde çocukların eğitimiyle ilgili kitapları olan var mı? Bir ya da iki kişi...

Yemek kitabı olmadan güzel yemek yapma ihtimalimiz var mı? Evet, var. Senelerce yanında büyüdüğümüz annemizin nasıl yaptığını hatırlayarak biz de gayet güzel yemekler yapabiliriz.

Peki, çocuk eğitimi konusunda bilgi sahibi olmadan çocuklarımızı güzel yetiştirme ihtimalimiz var mı?

Hayır, yok. Çünkü kendi anne-babamıza bakarak, onların ufku kadar ve yine onların zamanındaki şartlara göre anca yetiştirebiliriz çocuklarımızı.

Çocuk yetiştirmek ille de onları en güzel okullara, ders-hanelere göndermek, enfes yemekler yaparak yedirmek değildir. Yavrularınızı sahipsiz bırakmayalım. Hele el âlem ne der diye çevreye şirin görünmek adına onları asla heba etmeyelim.

SABAH UYANDIĞIMIZDA ÜZERİMİZDE HÂLÂ BİR
YÜK VARSA ALLAH ONU BİZDEN ALMADIĞI İÇİN
DEĞİL; BİZ ONU BIRAKMADIĞIMIZ İÇİNDİR...

Ha Hz. Ömer çocuğunun bedenini
gömüp onu öldürmüş, ha sen çocuğunun yüreğini
ilgisiz ve sevgisiz bırakıp ruhunu öldürmüşsün...

Ne fark eder?

**SEVGİSİZ
BIRAKIP RUHUNU
ÖLDÜRDÜĞÜMÜZ
ÇOCUKLAR**

İslam dini gelmeden önce, cahiliye döneminde kız çocuklarını öldürürlerdi. Kimi fakirlik korkusuyla, kimi toplumda aşağılanmamak için, kimi namusuna leke gelmesin diye yapardı bunu.

Hız. Ömer müslüman olmadan önce eşi hamileydi. Eşinin bir erkek çocuk doğurmasını bekliyordu. Bebeğin kız olduğunu söylediklerinde çok sinirlendi ve çocuğu öldürmek istedi. Eşinin akrabaları kalabalık olduğu için o anda bunu yapamadı.

Hız. Ömer çok güçlü, kuvvetli ve saygın bir insandı. Kız çocukları aşağılanma sebebi sayıldığı için sokakta eskisi gibi dimdik yürüyemiyordu. Yanından geçenlerin onu küçümseyerek baktığını düşünüyor ve bundan

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

oldukça rahatsız oluyordu. Müslüman olduktan sonra Hz. Muhammed'le arkadaşlarının bulunduğu bir ortamda anlatıyordu. Şimdi, neler olduğunu kendi ağzından dinleyelim:

“Kızım olduğu için utanıyordum. Onunla hiç oynamadım, bir kere bile kucığıma alıp sevmедim, öpmedim, okşamadım. Onunla aynı sofrada yemedim. Birkaç kere öldürmek istedim, kalabalıktan fırsat bulamadım.

Bir gün eve geldim. Kızım evde yalnızdı, eşim yoktu. İşte fırsat diye düşündüm. Kazma ve küreği aldım. Kızımın elinden tutup dışarı çıktım. Çok şaşırdı. ‘Baba benimle oynayacak mısın?’ dedi. Cevap vermeden yürüdüm. ‘Baba beni oynamaya mı götürüyorsun?’ dedi, yine cevap vermedim. Şehrin dışına çıktık. Sonra elini bıraktım, çukur kazmaya başladım. Yanıma oturdu, ellerini çenesine dayayıp beni seyretmeye başladı. ‘Baba benimle oynamak için mi bu çukuru kazıyorsun?’ dedi. O zaman dört-beş yaşlarındaydı. Çukur yarım metre kadar olunca yoruldu, terimi sildim. Kızım tüm tatlılığıyla ‘Babacığım yoruldu mu? Sana yardım edeyim mi?’ dedi. Bir an durdum, yüzüne baktım. Çok tatlıydı. Belki de ilk defa bakıyordum onun yüzüne. İçimdeki baba şefkati biraz olsun kıpırdadı sanki.

O an Mekkelilerin küçümseyici bakışları geldi gözümün önüne. 'Ne olacak, kızın var işte, erkek adamın erkek çocuğu olur.' diye dalga geçiyorlardı sanki. Mekkelilerin sosyal baskısı, içimdeki şefkati bastırmıştı. Kazmaya devam ettim. Çukur bir metre olunca kızıma bir daha baktım. Kumu ayaklarının üzerine dolduruyor, ayakları tamamen kaybolunca parmaklarını oynatıyor ve ayakları yeniden ortaya çıkıyordu. Biraz daha kazıp çukurun dışına çıktım. Sevinçle yanıma geldi. 'Bitti mi baba? Şimdi oynayabilir miyiz?' diye sordu.

Tüm acımasızlığımla bir tekme atıp onu çukura ittim, içine düştü, ne olduğunu anlayamamıştı. Ayakları üzerine dikildi. Ellerini bana uzatıp 'Beni buradan çıkarır mısın baba, düştüm.' dedi. Merhametsizce üzerine toprak atmaya başladım. Şok oldu, 'Baba ne yapıyorsun? Dur baba, yapma!' diye bağırdı önce. Sonra dili tutuldu.

Attığım toprak beline kadar geldi. Artık kıpırdayamıyordu. Sonra göğsüne kadar doldu toprak. Sesi kesilmişti. Bağırarak istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Bir ara 'Anneee, yetiş anneee, anneciğim' diye inlediğini duydum."

Hz. Ömer bunları anlatırken peygamberimiz ve arkadaşları hıçkırarak ağlıyordu.

"Toprak boğazına kadar geldi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Bir kürek toprak daha atınca ağzı da kapandı.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Sadece bana bakan gözleri ve çırpınan elleri kalmıştı dışarıda. Gözleri de kapandı. O minik elleri önce bir-iki sallandı ve hareketsiz düştü. Birkaç kürek daha toprak attım ve üzerini kapatıp Mekke'ye döndüm..."

Hız. Ömer'i dinleyenler dehşete kapılmıştı.

Hız. Ömer çocuğunu öldürdü ve katil oldu değil mi?

Ha Hız. Ömer çocuğunun bedenini gömüp onu öldürmüş, ha sen çocuğunun yüreğini ilgisiz ve sevgisiz bırakıp ruhunu öldürmüşsün... Ne fark eder?

Ha Hız. Ömer'in minik kızı çukurda 'Baba beni buradan çıkar!' diye çığlık atmış, ha senin çocuğun yaşadığı bunalımların içinde çığlık atmış kurtulmak için...Ne fark eder?

Ha Hız. Ömer çocuğunu toprağın altında bırakıp öldürmüş, ha sen çocuğunu test kitaplarının altında bırakıp öldürmüşsün...Ne fark eder?

Ha Hız. Ömer çocuğunu utancından dolayı sevmeyip bir kere bile öpüp okşamamış, ha sen kahveden çıkmayarak, televizyonun başından ayrılmayarak çocuğunu sevmemiş, öpmemiş ve okşamamışsın...Ne fark eder?

Ha Hız. Ömer el âlem ne der diye kızını öldürmüş, ha sen kazanamazsa el âlem ne der diye düşünüp başkalarının gözünde iyi olmak için çocuklarını yarış atı gibi koşuş-

turmuş veya istemediği mesleğe zorla yönlendirip mutsuz etmiş, yaşama sevincini öldürmüşsün...Ne fark eder?

Çocuklarına yazık etme! Onların hayatını başkasının memnuniyetine ve beklentilerine göre dizayn etmeye kalkışma. Onlara sahip çık. Çünkü desteğine, sevgine, şefkatine, sahip çıkmama, güvenine... kısacası sana çok ihtiyaçları var...

Aslında çocuklarını çok sevdiğini ve onların geleceği için çırpındığını biliyorum. Peki, buna rağmen yüreğindeki sevginin ne kadarını onlara verebiliyorsun? Sevdiğini hissettirebiliyor musun, sevdiğin kadar gösterebiliyor musun, belli edebiliyor musun şefkatini?

Yoksa nasıl olsa sevdiğimi biliyorlar deyip içinde mi saklıyorsun? Nasıl olsa onlar biliyor sanıyorsun değil mi? Hayır, bilmiyorlar.

Peki, ne zaman göstereceksin sevgini, ölünce mi? Bizim köyde biri öldüğü zaman yakınları cenazenin arkasından çığlık atarlar, bırakıp gitme diye feryat eder. Dizlerine vururlar. Bu ne demek şimdi? Ben söyleyeyim: Yaşarken gösterilmesi gereken perakende sevginin toptan sunumu! Peki, bunun kime, ne faydası var? O yüzden sağken yap ne yapacaksan. Sağken sun tüm güzellikleri, sağken yaşat içindeki engüzel sevgiyi.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Şimdi, sana içindeki depoda duran sevgiyi göstereceğim. İstersen onu açığa çıkarıp sevdiklerinle paylaşabilir ya da içinde tutup kendinle birlikte mezara götürebilirsin. Tercih senin!

RUTİN; İNSANIN
YAŞAMA COŞKUSUNU KATLEDEN
SİNSİ BİR KATİLDİR...

Kimi veli hıçkırarak ağlıyor, kimi bir yandan
gözyaşlarını silerken bir yandan da kurtulduğu
için dua ediyordu, kime de dalıp gitmişti.
Eminim ki çoğu evine gittiğinde çocuklarına bir
başka davranacaktı bundan böyle.

BİR GÜN ÇOCUKLARIN GELMEZSE...

Hiç uçağa bindin mi? Şimdi, kapa gözlerini ve bir uçağa bindiğini düşün... Eve dönüyorsun. Havaalanında sevdiklerin bekliyor; tıpkı senin hasretle onlara kavuşmayı beklediğin gibi. Çok özlediğin; eşin, çocukların, annen, baban, torunların, arkadaşların... Onlara kavuşmana bir saat varken bir anons duydu:

Sayın Yolcular, şimdi sakın olmaya çalışın. Yaklaşık bir saatlik yolumuz ama sadece 20 dakikalık uçuşa yetecek kadar yakıtımız var. 20 dakika sonra uçak düşecek...

Şimdi, hostes arkadaşlarım size birer kâğıt dağıtacak. Geride kalan sevdiklerinize ne yazmak istiyorsanız bu kâğıtlara yazın. Biz bunları bir kutuya koyacağız. Umuyoruz

ki en azından bu kâğıtlar yazdığınız kimselere sağlam olarak ulaşır...”

Kâğıtlar dağıtıldı, 18 dakikan kaldı. Bir daha hiç göremeyeceğin sevdiklerine ne yazardın? Şimdi, bütün duygu ve düşüncelerini serbest bırakarak yazmaya başla... 15 dakikan kaldı. Hani, akşam olur da eve doğru yola koyulursun ve eşin, çocukların dayanamaz seni merak eder ya... Biraz geç kalsanpencerede bekler ya. Geç kaldığında balkona çıkar, yola bakar, bahçe kapısında seni beklerler, gelmezsin. Komşuların anne babası gelir. Sen gelmezsin, gelemezsin... Saat 20 olur. 23 olur yine gelmezsin. 24 olur... Vakit gece yarısını geçtiğinde umutsuzca balkonun kapısını kapatıp kendilerine artık zindan olan eve girerler. Odana gidip fotoğraflarına sarılacaklar, elbiselerini koklayacaklar. Gözlerini uyku tutmayacak yorganı başlarına çekseler de. Hasretinle içli içli ağlayıp duracaklar. Dayanabilir misin bu manzaraya?

10 dakikan kaldı. Büyük şehirlerde kırmızı ışıktaki duran arabaların farlarını, camlarını anne ya da babası olmayan kimsesiz sokak çocukları siler. Sen ölünce senin yavrun da kırmızı ışıktaki cam silse ve şoför kendi camını indirip hiç kıyamadığın evladına ‘defol git’ deyip bir de tokat vursa... Ve senin yavrun, gözü yaşlı görmeye tahammül edemediğin çocuğun bir köşeye çekilip elinin tersiyle gözyaşlarını

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

silerek “Neredesin baba, beni niye bıraktın anneee?” diye ağlasa... Sahi, dayanabilir miydin buna?

7 dakika kaldı. Benim küçük kızım Zülâlimşu an üç yaşında. Zile bastığımda herkesten önce yerinden fırlar ve o açar kapıyı: “Babaaa!” diye seslenir aşağı. Ben de “Prese-siiiiim!” derim. Üçüncü kattan olanca hızla aşağıya doğru koşar. İkinci katta buluşuruz. Kucağıma atlar ve bana dünyanın en masum sorusunu sorar:

“Bana bugün ne getirdin baba?”

Bir konferans için Şırnak’a gitmiştim. Bir hafta kaldım orada. Kızım beni çok özlemiş bu zaman zarfında. Bir gün biri zile basınca kızım her zamanki gibi; “Babaaa!” ses yok. “Baba sen misin?” ses yok. Merdiven boşluğundan bir daha: “Babacığım!” diye seslenmiş. Kapıyı çarpıp odasına gitmiş ve “Anne, babam niye gelmiyor?” diye ağlamaya başlamış.

Ben kızımı o halde bırakamam. Peki, ya sen?

5 dakikan kaldı. 5 dakika sonra sen bir daha gelmemek üzere yoksun. Havaalanında bekleyenler “Uçak düştü.” Haberini duyduklarında ne yaparlardı? 3 dakika kala pilot dedi ki: “Son cümlelerinizi yazın.” Bir daha hiç göremeyeceğin sevdiklerine son cümle ne olurdu? “Hakkını helal et, biricik yavrum” mu yazardın? Okula giderken elinden tutacak kimsesi yoktur. Veli toplantısı olduğunda arkadaş-

larının anne babası gelir, sen gelmezsin. Bunun ne demek olduğunu bilir misin? Karneler dağılır. Ama...

Irak'ta beş polis kardeşimiz şehit olduğu haberini televizyondan izliyordum. Bir şehidimizin cenaze töreni Ankara'da yapılıyordu. Bu şehidimizin üç yaşındaki çocuğu, nereye gittiğinin farkında olmadığı babasının arkasından el sallarken annesine soruyordu: "Babam, bunun içinde mi yatıyor anne?.. Niye kalkmıyor babam, anne?.. Babam sesimi duymuyor galiba anne?.."

Daha fazla dayanamadı annesi de yıkıldı oracıkta...

Sen çocuğunu böyle bırakıp gider miydin?

Ülkemizin huzuru için çalışırken şehit olan asker kardeşlerimizin çocukları da meliyor, sahipsiz kuzular gibi...

Sen dayanabilir miydin bu manzara karşısında?

Bir dakika kala kâğıtlar toplanmaya başladı. Sıra sana doğru yaklaşıyor. Verirken son bir kez öperdin, okşardın değil mi o kâğıdı? Çünkü sen ölünce biri o kâğıdı eve getirip zile basacak. Anneni, eşini, çocuğunu öyle görenler veremeyecek, vermek istemeyecekler o kâğıdı. Belki de bir gün çocuğun, yazdığın yazıyı alıp kitabının arasına koyacak, sınıfta öğretmeni ders anlatırken senin çocuğun ara ara kitabının ucunu kaldırıp o yazıyı okuyacak, göz yaşlarını gizlemeye çalışarak.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Canım yavrum, keşke şimdi yanımda olsaydın. Sana öylesine sımsıkı sarılır, öper, kucaklardım ki adeta bir daha hiç ayrılmazcasına... Meğer derslerde aldığın yüksek notlardan, sınavlarda yaptığın yüksek netlerden daha önemli şeyler varmış...”

Onlara bağırmaya değer miydi? Yemeğin tuzu eksik diye, gömleğinin kolunda çift ütü izi var diye bağırır mıydın yine eşine? Çocuklarından çaldığın zamanı at yarışlarında harcar mıydın? Çocuğunun saçlarını okşamaya erinen elin, okey taşına uzanır mıydı kolayca?

Sahi, sevdiklerine en son ne zaman arayıp onları sevdiğini söyledin?

30 saniyen kaldı. Hâlâ balkonda bekliyorlar.

20 saniyen kaldı. 10...9...8...7...

Sahi, bir daha geri dönme imkânının olmasını ister miydin? İstersen neden isterdin?

Geri dönme imkânın olsaydı neler yapardın?

Bu güne kadar yaptıklarının aynısını mı? Yoksa hayatını yeniden mi gözden geçirirdin?

5 saniye 4...3...2...

Ve son bir anons daha duydun:

“Sayın Yolcular müjde! Meğer sadece yakıt ibresi bozulmuş. Yakıtımız uçuşu tamamlayacak seviyede. Uçağımız-

da hiçbir sorun görünmüyor ve yaklaşık 40 dakika sonra havaalanında olacağız.”

Açın gözlerinizi!

Kimi veli hıçkırarak ağlıyor, kimi bir yandan gözyaşlarını silerken bir yandan da kurtulduğu için dua ediyordu, kime de dalıp gitmişti. Eminim ki çoğu evine gittiğinde çocuklarına bir başka davranacaktı bundan böyle.

Uçak uygulaması çok etkili olduğu için hemen hemen her konferansında uygulardım. Bir keresinde liderlikle ilgili bir seminerimde uygulamıştım. “Gözlerinizi açın!” dediğimde ekranlarda, gazetelerde başkalarına karşı hiçbir problemi yokmuş gibi ciddi duruşlar sergileyen bürokratlar gözyaşlarını silerken içlerinden bir katılımcı: “Hangi görevli teknik kontrolleri ve yakıt ikmali yapmadan uçuş izni vermek gibi bir hata yapmış diye düşündüm ve çok kızdım. Böyle birine kesinlikle soruşturma açmak lazım diye düşündüm.” deyince gözyaşlarıyla kahkahalar birbirine karıştı...

O katılımcı pilotmuş.

Yine bir konferansta bu uygulamayı yapıyordum. Hem ben ağlıyordum, hem de salondakiler. Sonuna doğru on saniye 9, 8, 7, 6 deyince arka sıralardan bir ses geldi:

“Eşhedu en lâ ilahe illallah...”

Evet, bu katılımcı da imamlık yapıyormuş...

ON ALTI YILDA, BİN BEŞ YÜZ EVE GİTTİM

Adana'ya tayinim çıktığında annem beni göndermek istememişti. “Oğlum, orada birine selam versen dövüyorlarmış, adam kesiyorlarmış” demişti. Ben de göreve başlayıp birkaç gün çalışmak ve sonrasında istifa etmek için gelmişim. Ancak göreve başlayınca buraların hiç de annemin anlattığı gibi olmadığını anladım.

Öğrencilerle konuştukça, evlere gidip ailelerle tanıştıkça bu insanların samimi ve sıcakkanlı olduğunu anladım, istifa etmekten vazgeçtim. 19 Mayıs Lisesi, Erkek Lisesi ve Çağrı Bey Lisesi'nde toplam 16 yıl öğretmenlik yaptım. Aynı zamanda Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesinde Yüksek Lisans'a başladım. Hocalarımla tavsiyesiyle beş yıl Eğitim Fakültesinde ders verdim.

Eşimle birlikte 16 yılda yaklaşık 1500 eve gidip öğrenci velilerimizle tanıştık. On bin civarında öğrenciyi evimize davet ettik, onlarla tanışıp arkadaşlık ettik. Onları anlamaya, geliştirmeye, bulundukları yerden daha üst noktalara taşımaya çalıştık. Bazen 30-35 kişilik bir öğrenci grubu bize yemeğe gelir, akşam olduğunda gitmek istemezlerdi. Bir gün dedim ki: “Arkadaşlar sizin eviniz yok mu, gitmeye niyetiniz yok herhâlde?” Ayla’nın eşime söyledikleri düşündürücüydü: “Evet Hayat abla, canımız hiç gitmek istemiyor. Çünkü senin gösterdiğin ilgiyi, annemgöstermiyor ki.”

Öğretmenliğimi yaparken birçok insanın yüreğine girme başarımda eşimin de çok büyük payı vardır. Hiçbir kuşun tek kanatla uçamayacağı gibi hiçbir öğretmenin de eşinin desteği olmadan kaliteli bir öğretmenlik yapabileceğini düşünmüyorum.

19 Mayıs Lisesi bir gecekondu mahallesindeydi. O zamanlar sokaklarda daha asfalt yoktu. Kışın eve veya ziyaretlere giderken çamura basardık. Hatta bir keresinde ikimizin de birer ayakkabısı çamurda kalmıştı. Bazen bir günde 6-7 eve gittiğimiz olur ve yürümekten eşimin ayakları su toplardı.

Öğrencileri kendisi davet eder, onlara marifetli elle-riyle çok güzel yemekler hazırlar, gelenleri güler yüzle kar-

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

şılar ve kendileriyle tek tek ilgilenirdi. Benim ulaşmakta zorluk çektiğim hatta ulaşamadığım bazı öğrencilere o ulaşır ve ulaştığı sonuçlarla beni destekledi.

Bir kere bile surat asıp gelen öğrencileri azarlasa, yaptığı yemeği sofraya koyarken yüzünü eğse ya da evlerine giderken zorla gelse ben bu kadar rahat olamazdım ve asla verimli bir öğretmenlik yapamazdım.

Öğretmenliğimde yaşadıklarımı, aile ziyafetlerinde şahit olduğum manzaraları, öğrencilerle konuşmalarımı, velilerle yaptığım toplantıları, öğretmenlerle olan paylaşımlarımı ve eğitime bakış açımla ilgili düşüncelerimi daha önce **Sevgi Bahçesinin Bahçıvanı ve Bunları Kimseye Anlatamamıştım** adlı iki kitabımda paylaşmıştım.

Şimdi Sevgi Bahçesinin Bahçıvanı'nda yer alan bir anımı sizinle paylaşmak istiyorum.

BEYİN, SORULARLA SÜREKLİ
MEŞGUL OLURSA DOĞRU CEVABI
MUTLAKA BULUR.

Lütfen, lütfen annemi tedavi ettirin. Kardeşlerim annesizliğe dayanamayacak kadar küçükler. Annem yattığı için kaç gündür sıcak bir yemek pişiren olmadı. Ya ölürse ne yapacağız, bilmiyorum. Annem iyileşirse okuyup doktor olacağım. Tüm hastaları tedavi edip iyileştireceğim, söz. Hiç kimsenin annesiz kalmasına izin vermeyeceğim.

KÜÇÜK BİR YÜREKTEN ZEKİ MÜREN'E MEKTUP

Bir gün yanıma, adı Yasemin olan ve orta üçüncü sınıfa giden bir öğrenci geldi:

“Öğretmenim, siz her hafta İstanbul'a mı gidiyorsunuz?”

“Evet, canım. Niçin sordun?” (Yüksek Lisans dersleri almak için sık sık İstanbul'a gidiyordum.)

“Sizden bir şey istesem yapar mısınız?”

“Yapabileceğim bir şeyse elbette.”

“Size bir mektup versem İstanbul'a götürür müsünüz?”

“İyi de kime götüreceğim?”

“Zeki Müren'e”

“Zeki Müren'e mi? Ama ben onun adresini bilmiyorum ki.”

“Ben biliyorum. Zarfın üzerine yazdım.”

“Peki öyleyse, getir mektubunu.”

Yasemin çok üzgün duruyordu. Çantasından çıkardığı mektubu bana verdi. Zarfın üzerinde Yasemin’in adı ve adresi ile Zeki Müren’in adı ve adresi yazılıydı. Yasemin’i biraz neşelendirmek için:

“Pul parasını vermiyor musun?” dedim. O hiç gülmedi, gülümsemedi hatta gülümser gibi bile yapmadı.

“Öğretmenim mektubu Zeki Müren’in kendisine verin olur mu?”

“Ya evde yoksa! Yanında çalışan birine versem olmaz mı?”

“Hayır, olmaz.”

“Neden?”

“Orasını sormayın. Mektubu verin ve hemen okumasını isteyin. Okuduktan sonra vereceği cevabı mutlaka bana getirin.”

“Ne yazdığını merak ettim. Yoksa son çıkan kasetini mi istedin?”

“Hayır, Öğretmenim. Kasetini istemedim.”

“Peki, ne istedin?”

Derin bir sessizlik kapladı ortalığı. O ürkek cılız sesi de kesilince. Havayı dağıtmak, ortamı yumuşatmak için:

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Sakın ‘Bu mektubu getiren insanı, Boğaz Köprüsünden atın!’ diye yazmış olmayasın.”

“Size güveniyorum Öğretmenim. Sakın mektubu açıp okumayın. Eğer onu bulamazsanız tekrar bana getirin mektubumu, söz mü Öğretmenim?”

“Peki Yasemin, söz.”

İstanbul’a gittiğimde, zarfın üzerinde yazılı olan adresi buldum. Fakat Zeki Müren’in Bodrum’a gittiğini ve yaz bitene kadar orada kalacağını söylediler... Adana’ya döndüğümde Yasemin’i buldum. Çaresizlik içinde bekliyor gibiydi ve haberi ilettiğimde çok üzüldü. Yasemin’in gözleri doldu. İki damla yaş yanaklarından aşağıya süzülürken şöyle dedi:

“Bu mektup sizde kalsın. Ne olursunuz yazın gittiğinizde bir daha uğrayın ve bana en kısa zamanda bir cevap getirin.”

Yazın İstanbul’a gittiğimde Zeki Müren hâlâ dönmemişti. Tatil dönüşü 25 Ağustos’ta Yasemin’in adresini bulup evine gittim. Komşuların söylediği sözler karşısında donup kaldım.

“Yaklaşık bir ay önce taşındılar. Yasemin’in çok hasta olan ve tedavi görmesi gereken bir annesi vardı. Fakir oldukları için hastaneye yatıramadılar. Kimi kimseleri yoktu.

Kadıncağız geçen ay öldü, dört çocuğu duvar dibinde kaldı. Sen nesi oluyorsun, akrabası mısın?”

“Hayır. Yasemin’in öğretmeniym. Ziyarete gelmiştim.”

Köydeki annemin bana verdiği öğüt geldi aklıma:

“Aman evladım, talebelerine sahip çık, onları üzme. Belki de onların bazıları kimsesizdir, yetimdir, öksüzdür.”

Sanki annem karşıma dikilmiş ve aynı sözleri tekrarlıyordu:

“Yardıma ihtiyaçları olduğunda yanı başlarında seni bulsunlar. Benim sana kucagımı açtığım gibi sen de onlara kucagını aç evladım.”

Komşularına nereye taşındıklarını sordum: “Bilmiyoruz, bir şey söylemediler.” dediler. Okula döndüğümde annemin öğütleri hâlâ kulağımdaydı. Bu arada Yasemin’in mektubunu okumak istedim. Zarfı elime aldım, tam açmak üzereyken bunun dürüstçe bir davranış olmadığını düşündüm; çünkü Yasemin’e söz vermiştim. Bu mektup Zeki Müren’den başkasına verilmeyecek ve ondan başkası tarafından okunmayacaktı. Mektubu dolabıma koydum. Belki Yasemin bir gün gelir, diye düşündüm. Nihayet okullar açıldıktan 15 gün sonra Yasemin geldi.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Artık mektubu Zeki Müren’e vermenize gerek kalmadı. Siz okuyabilirsiniz, ancak tek şartla; ben yanınızdan ayrıldıktan sonra.”

“Başın sağ olsun Yasemin.”

Yasemin hayretle yüzüne bakıp sordu:

“Nereden biliyorsunuz? Yoksa mektubu okudunuz mu?”

“Hayır, okumadım. Tatil dönüşü evinize uğradım. Komşularınız söyledi.”

Yasemin başını öne eğip bir süre öylece kaldı. Dalgındı.

“Şimdi neler yapıyorsun, nerede kalıyorsun Yasemin?”

“Köydeyim Öğretmenim.”

“Okula devam etmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Edemem Öğretmenim. Benden küçük üç kardeşim var. Onlara bakmak zorundayım.”

“Kardeşlerine senden başka bakacak kimse yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Peki okulun?”

“Bilmiyorum Öğretmenim, bilmiyorum.”

Ne diyeceğimi bende bilmiyordum. Okumak isteyen Yasemin, çeşitli imkânsızlıklar yüzünden bu isteğini yerine getiremiyordu. Çaresizlik içerisinde sordum:

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır Öğretmenim, teşekkür ederim. Yalnız sizden şunu istiyorum: Bende uyandırdığınız okuma isteğini, tüm öğrencilerde uyandırın. Bir de anne sevgisini mutlaka işleyin. Ben annemi önceden de seviyordum ama onu kaybedince değerini çok daha iyi anladım.”

“Bunu biliyorum. Kardeşlerine annenin yokluğunu aratmayacağına da inanıyorum.”

“Hayır Öğretmenim, onun yerini hiç kimse tutamaz.”

Yasemin yine sustu. Bir süre sessizce oturduk, sonra kalktı.

“Müsaadenizle Öğretmenim, artık gitmeliyim. Size her zaman mektup yazacağım, siz de bana mutlaka yazın Öğretmenim. Okulu, mektuplarınızla köyüme taşıyın.”

Yasemin gittikten sonra öğretmenler odasına gidip mektubu elime alıp sakın bir yer aradım. Bahçedeki dut ağacının altındaki banklar boştu. Hemen oraya gidip mektubu açtım ve okumaya başladım.

“Sevgili Zeki Müren,

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Ben, Adana 19 Mayıs Ortaokulu'nda okuyorum. Üçüncü sınıftayım. Biz dört kardeşiz. Babamla annem, biz okuyalım diye köyden ayrılıp Adana'ya geldiler. Ancak babam buralarda iş bulamadı hâlâ. Evin en büyük çocuğu benim. Diğer kardeşlerimden biri orta bir, diğeri ilkokul üçüncü sınıfa gidiyor. En küçüğümüz daha dört yaşında.

Bu mektubu size şunun için yazdım: Benim annem hasta, tedavi edilmezse ölecekmiş. Babam iş bulamıyor, paramız da yok. Sizin zorda kalanlara yardımcı olduğunuzu duymuştum. Size yalvarıyorum, bize de yardım edin. Ben ve kardeşlerim, annemizin ölmesini istemiyoruz. Annemin öleceğini kimse bilmiyor. Onun hastalığını arkadaşlarıma ve öğretmenlerime söylemedim.

Lütfen, lütfen annemi tedavi ettirin. Kardeşlerim annesizliğe dayanamayacak kadar küçükler. Annem yattığı için kaç gündür sıcak bir yemek pişiren olmadı. Ya ölürse ne yapacağız, bilmiyorum. Annem iyileşirse okuyup doktor olacağım. Tüm hastaları tedavi edip iyileştireceğim, söz. Hiç kimsenin annesiz kalmasına izin vermeyeceğim. Bu mektubu alırsanız cevabını öğretmenime verin. Sizden gelecek müjdeli haberin hayaliyle yaşıyorum. Annemin ölmesine göz yummayacaksınız değil mi? Size ömrümün sonuna kadar dua edeceğim. Ellerinizden öpüyorum.”

Yasemin

Bu, inanılmaz bir şeydi. Gururu yüzünden annesinin hastalığını bize söylemeyen Yasemin, farkında olmadan yapılabilecek yardımları da engellemişti. Ancak artık olan olmuştu. Bundan sonra yapılabilecek bir şey yoktu. Yasemin'in annesi geri gelmeyecekti...

Demek ki sınıfımızda, okulumuzda nice Yaseminler vardı da haberimiz yoktu. Bahçemizde özel bakım isteyen çiçeklerin varlığından habersiz olan bizler, nasıl ki onları ilgisizlikten soldurup yok ediyorsak özel durumlarını bilmediğimiz, sorunlarından habersiz olduğumuz nice Yaseminleri, Ahmetleri, Muratları, Ayşegülleri yok edip öldürüyorduk. Onları tanımıyor, bilmiyor, anlamıyorduk, belki de dinlemiyorduk bile. İşin kolayına kaçıp suçluyor, bağırıp çağırıyor ve emir cümleleriyle onlara sadece yapmaları gerekenleri dayatıyorduk.

Aradan yıllar geçti. Tam on üç yıl...

ÖLÜM BİZE GÜZELLİKLERİ
ÖĞRETİR; ACILARI DEĞİL.

SEVGİ ÇEŞMESİ

Bir gün motivasyonumu kaybettiğimi fark ettim. Eski hevesim kalmamıştı. Önceden derse giriş ziline çalmasını beklerken şimdi çıkış ziline çalmasını bekliyordum. Gözlerimin parıltısı azalmış, sıradanlaşmaya, monotonlaşmaya başlamıştım. Derslerde geriliyor; öğrencilerimi, hiç kıyamadığım canım çiçeklerimi azarlıyordum. Artık hiçbir şeyden zevk almamaya başlamış, iyice durgunlaşmıştım. Sanki ruhum ölmüştü de ben sadece bedenimi götürüp getiriyordum; evden okula, okuldan eve...

Evde de mutsuzdum. Okuldan geliyor, yemeğimi yedikten sonra televizyonun karşısına geçiyor ve elimde kumandayla uyuyup kalıyordum. Ne eşimle bir kelime konuşuyor ne de çocuklarımla oynayıp şakalaşıyordum. Eşim "Neyin var?" diye sorduğunda "Bir şeyim yok, iyi-

yim.” diye geçiştiriyordum. Sorusunu tekrarlayınca da “İyiym dedim ya, duymadın mı?” diye tersliyordum onu. Çocuklarla da iletişimim iyice zayıflamıştı. Bir gün büyük kızım Zühal (o zaman beşinci sınıfa gidiyordu) yanıma gelip “Niye üzgünsün baba?” dedi. Yavrum benim, öyle duru öyle masum bir şekilde sormuştu ki yüreğime dokunmuştu ve ben ağlamaya başladım. Kendisini kucaklayıp bağrıma bastım. Hem ağlıyor, hem saçlarını okşuyor, hem de “Canım kızım!” diyordum fısıltı gibi bir sesle. Yanıma oturdu ve konuşmaya başladı:

“Sen bir çeşmesin baba; sevgi çeşmesi. Ne güzel akıyordun! Yüreğindeki sevgi; ağzından, gözlerinden, sözlerinden ve yaptıklarından fışkırıyordu.

Sevgiye muhtaç öğrencilerin gelir, senin sevgi çeşmen-den kana kana içerlerdi. Ne oldu baba sana? Suyun azalmaya başladı, kurumaya yüz tuttuğunun farkında mısın? Yoksa sevgin mi bitti babacığım? Farkında mısın baba; çiçeklerin ellerinde tasla sevgi çeşmesinin başında bekliyorlar, seni bekliyorlar baba! Önceden öğrencilerin için sevgiden ağlarken şimdi oturmuş burada sebepsiz yere ağlıyorsun. Sen böyle değildin, ne oldu sana baba?”

Canım yavrum öyle güzel konuşuyordu ki sanki ben onun çocuğuydum, o da benim annem-babamdı.

Gerçek bir tanedir. Doğru ise bizim
ondan anladığımızdır.

Hani ayakkabın eskidiğinde yeni bir ayakkabı alırsın. Aldığın bu yeni ayakkabı ilk giydiğinde ayağını sıkar, ayak bileklerine vurur, parmaklarını acıtır hatta bazen ayağını kanattığı bile olur. Yeni ayakkabıyı çıkarıp eskisini giydiğinde birdenbire ne kadar rahat gelir değil mi eskisi?

İÇİM ÇÖP EVE BENZİYORMUŞ

O sıralarda “Bunları Kimseye Anlatamamıştım” adlı kitabımı yazmıştım. Beyaz Yayınları’na götürdüğümde Hidayet Pınarbaşı çok yakın ilgi gösterdi bana. “Bu kitapta ne var, konusu ne?” diye sordu. Ben de “Öğrencilerin; aile, çevre ve kendi iç dünyasıyla iletişime geçmesi ve bunun olağan üstü etkileriyle ilgili mektuplardan oluşan müthiş bir kitap!” dedim. “Ne güzel. Senin, kendinle ve ailenle iletişimin çok iyidir o zaman” deyince bakakaldım; çünkü kendime küsmüş ve kendimden uzaklaşmıştım. Mesleğimden soğumuştum, eşimle ve çocuklarımla paylaşımım yoktu. Kendimle kavgalıydım; kendimle savaş hâlindeyken başkalarıyla barışık yaşayamıyordum. O gün Hidayet Bey’le yaklaşık bir saat sohbet ettik. Yayınevindeki kitap-

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

lara bakarken bir kitap ismi dikkatimi çekti. “NLP” Bu üç harfin hayatımın gidişatını tümünden değiştireceğinin daha farkında değildim o zaman. Hidayet Bey’in tavsiyesiyle de bir NLP uzmanından bireysel seanslar almaya gittim. Hatta giderken yolda psikolog veya psikiyatr gibi biriyle görüşeceğimi sanmıştım; ancak ilk görüşmede öyle olmadığını anladım. Biraz sohbet ettikten sonra uzman dedi ki: “NLP teknikleriyle önce senin geçmişindeki acıları, üzüntüleri, sıkıntıları temizleyeceğiz, sırtındaki yükleri indireceğiz. Seni rahatlattıktan sonra içindeki kaynakları ortaya çıkaracağız. Şimdiki durumunla kaynaklarını birleştirdik mi, muhteşem bir Alishan olarak çok mutlu bir şekilde bundan sonra hayatındaki hedeflerine ulaşacak ve çok büyük başarılarla imza atacaksın...”

Ve gözlerimi kapattırıp geçmişime doğru bir yolculuk yaptırdı.

“Şimdi bedenin burada kalsın; ruhun çıksın, yükselsin ve geçmişine doğru gitmeye başlasın. Yaşadığın olumsuzlukları düşün... Hak etmediğin durumları, uğradığın iftiraları... Öfkeli olduğun, nefret ettiğin insanları düşün. Sana haksızlık yapanları, rencide edenleri, aşağılayanları... Yanlarında zayıf olduğun, güçsüz kaldığın için tepki gösteremediğin ve öfkeni içine atıp bastırmak zorunda kaldığın kişileri... Evlendiğin yıllara git, üniversite yıllarına... Lise

yıllarını düşün...Öğretmenlerinin yaptıklarını...İlkokul yıllarına git...Çocukluk yıllarına...Ta aklının erdiği ilk güne kadar git ve orada dur, bugüne dön. Kısaca hayatın bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçsin...

Ağlıyordum hatta ağlamakla kalsam iyi, hıçkırıklara boğuluyor, sarsılıyordum.

Bir süre ağladıktan sonra derin bir ohhh çekerek gözlerimi açtım. Aman Allahım, içim adeta bir çöp eve benziyordu! Bazı yaşlı insanların buldukları her şeyi doldurarak çürütüp kokuttukları ve böylece tüm mahalleyi rahatsız ettikleri çöp ev... Minik bir kısmı suyun üstünde, büyük bir kısmı suyun içinde olan okyanustaki bir buzdağı gibiydim... İçi kurum bağlamış soba borusu, dibi kireçten tortulanmış güğüm ya da yükü ağır geldiği için batan bir gemi gibiydim...

NLP hocam, içimdeki olumsuzluklardan birini temizledi ve bana dedi ki: "Bu akşam, şu ana kadar yaşadığın olumsuzlukların bir listesini çıkar."

Yazmaya başlamadan önce üç-beş kişi veya üç-beş olay vardır diye düşünmüştüm. Yazmaya bir başladım ki; yaz, yaz, yaz bitmiyor. Yazdıkça aklıma sürekli başka birileri geliyordu. Yazdıklarına baktım ki: 98 olumsuz olay ve kişi!..

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Hepsini temizlemeyip kurtulmam bir aydan fazla zamanımı aldı.

Birkaç seans sonrasında kendime yabancılaştığımı, kendimi ihmal ettiğimi ve hiç yaşamadığımı, başkalarını memnun etmekten kendime ve aileme sıra gelmediğini anladım. O güne kadar başkasına tuttuğum aynayı, artık kendime tutmaya ve kendimle yüzleşmeye başladım. İşaret parmağım başkasını suçlarken orta, yüzük ve serçe parmağımın beni gösterdiğini fark etmem beni oldukça derinden sarstı. Evet, yanlış görmüyordum; üç parmağım beni suçluyordu.

Aldığım ilk beş seans bende oldukça güzel değişimler meydana getirse de zaman zaman içimde bir çatışma yaşamıyor değildim. İçimdeki eski Alişan ile yeni yeni ayağa kalkmaya çalışan Alişan çatışıyordu. Düşündüm ki: Eski Alişan galip gelirse bu alışkanlığın, rehabetin zaferi olacak. Fakat yeni Alişan galip gelirse bende bir değişim olacak ve bu durum yeni sorumluluklar almamı gerektirecek. Sorumluluk almazsam eskisi gibi yaşamaya devam edeceğim, benimle birlikte eşim, çocuklarım ve öğrencilerim de bu durumdan şikâyetçi olmaya devam edecek, sorumluluk alırsam eski durumumu bırakıp çözümler üretmem gerekecek.

Kendi kendime dedim ki: Var mısın Alişan, yepyeni çözümler üretmeye?

İçimdeki ses çok güçlü çıktı: "EVEEET!"

Hani ayakkabın eskidiğinde yeni bir ayakkabı alırsın. Aldığın bu yeni ayakkabı ilk giydiğinde ayağını sıkar, ayak bileklerine vurur, parmaklarını acıtır hatta bazen ayağını kanattığı bile olur. Yeni ayakkabıyı çıkarıp eskisini giydiğinde birdenbire ne kadar rahat gelir değil mi eskisi? Oysa yeniyi giymek için ayağın alışincaya kadar sıkıntı çekmen gerekebilir. Ben de o gün eski BEN’i atıp yeni Alişan’ı giymeye karar verdim. Bir ara “Ya boş ver, ilerde bir gün yaparsın.” dedim kendime. Zaten hayatım hep erteleyerek, öteleyerek geçmişti. Zaman beni beklemeden akıp gidiyor, çocuklarım büyüyor ve öğrencilerim mezun oluyordu. Ben taş üstüne yeni bir taş koymadan yaşıyor, sermayemi tüketiyor, değişen dünyada sönükleşiyor ve bir reklamdaki gibi hâlâ annemin margarinini kullanmaya devam ediyordum. O an aklıma bir söz geldi:

BİLMEK; MERAKI
BİTİREN DÜŞMANDIR, BİLDİĞİNİ
ZANNETMEK İSE EN BÜYÜK...

**İLERDE BİR GÜN;
GELECEKTE HİÇBİR
ZAMAN DEMEKTİR!**

Öğrencilerimin ışığı, çocuklarımın umudu, eşimin kahramanıydım. Yarına çıkacağım ne malumdu ki yapmam gerekenleri erteliyordum? İleride yaparım, gelecekte kitap okur, kendimi geliştiririm diyenler emekli olduklarında lokallerde veya mahalledeki kahvenin okey masasının başında alıyordusoluğu.

NLP alanında kendimi geliştirmeye karar verdim. Bu alanda yetkin olan harika insanlarla tanıştım ve onların seminerlerine, kurslarına katıldım. Biri 56, biri 72, biri de 130 saat sürdü. NLP ilgimi o kadar çok çekti ki bir eğitmenenden aldığım kursun aynısını bir başka eğitmenenden de aldım. Kendime hep “Başka ne var, farklı ne var, yeni ne var?” diye soruyordum.

Başlarda kendimi, modifiye edilmesi gereken 1945 model eski ve döküntü bir kamyon gibi hissediyordum. Kurs bittiğinde ise eve geldim ve eşime “Hayatım, şu anda karşında gıcır gıcır son model bir koca duruyor” dedim. Çocuklarım okuldan gelince kapıyı ben açtım, onları karşıma aldım ve “Sevgili Prensesim, biricik Prensım! Biliyor musunuz ben doğum yaptım ve yeni bir baba doğurdum! Şu anda karşınızda yeni doğmuş süper bir baba duruyor.” dedim. Kızım gülererek “Son zamanlardaki durgunluğunun ve çektiğin sancıların sebebi buymuş demek.” deyince kahkahalarla güldük hepimiz.

Yürekten gülmeyi ne kadar çok özlediğimi fark ettim o an.

YENİSİ OLMAYAN ESKİSİNE
TUTUNUR.

Ne kadar zeki, ne kadar güçlü,
ne kadar bilgili olursa olsun bir insan da olduğu
yerde duruyorsa bir et yığının dan başka bir şey
değildir. Hareket ettiğ indeyse müthiş bir güç olur
ve hiçbir engel tanımaz.

KENDİMDEN HABERSİZ YAŞADIĞIMI FARK ETTİM

Kurslarda gösterilen teknikleri kendime uyguladıkça bana ilginç gelen durumları fark ediyordum. Örneğin; o güne kadar hayatımın büyük bölümünde kendimden haberdar olmadan yaşamışım. Nerden gelip nereye gittiğimi bilmiyormuşum. Kendime layık gördüğüm yaşam biçimi ile toplumun benden beklediği ya da bana yüklediği yaşam biçiminin uyuşmadığını, başkalarının benim hakkımdaki yorumlarının ve çocukluğumda edindiğim kalıpların beni benden uzaklaştırdığını, ikileme düşürdüğünü ve bu ikilemin içinde çırpınıp durduğumu anladım.

Kendimi, bildiklerimi, birikimimi, gidişatımı sorgulamaya başladım. Yaşadığım ikilemden, içsel çatışmadan kurtulmadan, beynimi zonklatan soruların cevabını bul-

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

madan, yaşayacağım hayatın ve aldığım oksijenin hakkını tam olarak veremezdim. Toplumsal dayatmalarla baş edemediğimi, kendimi kendim gibi ifade edemediğimi, duygularımı diri diri içime gömdüğümü ve yer yer patlamalar yaşamaya başladığımı anlamamla çözüm yollarının bulunduğu eğitimlere katılmam bir oldu.

Silme tekniği ile geçmişimi temizliyor, viran olmuş eski bir eve benzeyen ruhumu süpürüyor, zamanında vermiyip içime attığım tepkileri boşaltıyordum.

Affetme tekniği ile bazı davranışlarına kızıp affedemediğim sevdiklerimi bağışlıyor ve onlarla kucaklaşıyordum.

Bağ koparma tekniğiyle hayatımda olmasını istemediğim ancak gittiğim yere beraberimde götürdüğüm insanlarla bağımı koparıyordum.

Bağları güçlendirme tekniği ile sevdiklerimle olan bağlarımı ilmek ilmek örüyor ve çelik bir halat gibi yeniden güçlendiriyordum.

Özgüven tekniği ile kendime olan güvenimi yeniden kazanıyor ve öz güvenimi oldukça artırıyordum.

Öğrenmeyi öğrenme teknikleriyle beynimi daha etkin ve verimli kullanıyor, okuduklarımı kolay ve kalıcı bir şekilde öğreniyordum.

Temsil sistemleriyle kendimi ve karşımdaki insanın iletişim barkotlarını tespit ediyor, çok kolay iletişim kurabiliyordum.

Kendimi affetme tekniği ile o güne kadarki hatalarımı buluyor, bunları tamamen iyi niyetle yaptığımı anlıyor ve kendimi affediyordum.

Bunlara benzer yaklaşık 60 teknikle kendimi yeniden dizayn ediyor, deyim yerindeyse sanki kendimi yeniden doğuruyordum. Öğrendiklerimi önce kendime uyguladım. Çünkü NLP bana çok ilginç ve etkileyici gelmesine rağmen, sonucun nasıl olacağını tam olarak bilmiyordum. Kendime uygulamadığım veya yararını görmediğim bir tekniği başkasına asla anlatmamayı kendime prensip edindim. Önce kendime uyguladım, baktım ki çok fayda sağlıyor, ondan sonra başkalarına da anlatmaya ve uygulamalar yapmaya başladım.

Ankara'dan İstanbul'a giden bir tren düşün. Yolda yaklaşık yüz kişi önüne geçse ve trene seslense: "Heyyy tren yanlış gidiyorsun, İzmir'e dön. "Tren döner mi? Dönmez. Peki, 1000 kişi geçse ve treni İzmir'e doğru çevirmeye çalışsalar bunu başarabilirler mi? Hayır...

Ankara'dan İstanbul'a giden bir treni İzmir'e doğru en kolay kim çevirebilir? Makasçı. Rayların bağlantı yerlerini iki santimetre oynattı mı tren İstanbul'a giderken İzmir'e

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

dönüverir. İşte NLP de benim hayatımda böyle bir makas değişikliği yaptı, kolay ve kazasız bir değişim yaşattı. Bir lokomotif ne kadar güçlü olursa olsun, hareket etmeden sadece yerinde duruyorsa demir yığınının başka bir şey değildir. Lokomotif olduğu yerde durduğu sürece arkasındaki onlarca vagon da durur, bekler öylece. Hareket ettiğinde arkasındaki tüm vagonları, vagonlardaki yükü ve insanları da beraberinde götürür. Karşısına çıkan engellere takılmaz, onları aşır geçerek yoluna devam eder.

Ne kadar zeki, ne kadar güçlü, ne kadar bilgili olursa olsun bir insan da olduğu yerde duruyorsa bir et yığınının başka bir şey değildir. Hareket ettiğindeyse müthiş bir güç olur ve hiçbir engel tanımaz. Okyanusları aşmak için gemiler, kıtaları aşmak için uçaklar yapar, dağları delip geçmek için tüneller kazar. Yetmez, uzayda yolculuk etmek için uzay araçları yapar. Beynini doğru kullanmayı bildiği takdirde sadece başparmağıyla birçok şeyi harekete geçirir mesini bilir.

Aldığım kurslardaki bilgileri, teknikleri hayatımda uygulayınca bende meydana gelen değişimler başta yakınlarım olmak üzere iletişimde bulunduğum insanların dikkatini çekti. Okudukça, öğrendikçe kendimin ve çevremimin farkına vardıkça rahatsızlığım da artmaya başladı. Önceden varlığını bile bilmediğim sorunları fark ettikçe

onları çözmem gerektiğini görüyor, bununla birlikte yetersiz kaldığımı anladıkça da rahatsız oluyordum. Bil-diklerim yeterli gelmiyordu. Önceleri bu rahatsızlığım beni huzursuz ediyordu. Sonradan anladım ki rahatsızlık insanı mevcut duruma saplanıp kalmaktan kurtarıyor, geliştiriyor. Hani bizde çok yaygın kullanılan “Allah rahatlık versin!” cümlesinin aslında insanı rahatlık tuzağına düşürdüğünü ve toplumun gelişimine pek de katkı sağlamadığını gördüm. Ondan sonra yaptığım radyo ve televizyon programlarımda “Allah rahatsızlık versin!” demeye başladım.

Rahatsızlıklarım, yetersizliklerim beni NLP’nin daha üst eğitimlerini almaya itti. İlk basamak olan 130 saatlik Pratisyen Eğitimi’nden sonra yine 130 saat süren Master Practitioner kursuna katıldım. Bu daha muhteşemdi. Ondan sonra da 200 saat süren Eğitimci Kursu vardı. Ancak bu kurs henüz Türkiye’de verilmiyordu. Bir grup arkadaş bir araya gelerek yabancı hocaları ülkemize getirdiler. İlk kaydolan da ben oldum.

NLP’de ilk basamak olan Practitioner kursu binanın kaba inşaatı gibiydi. İkinci basamak olan Master Practitioner binanın ince işçiliği gibiydi. Üçüncü basamak olan Eğitimci kursu ise binaları en yükseğini yani gökde-len yapmak gibiydi. Eğitimliğimde, konferanslarımda, televizyon programlarımda; bu kursta gördüğüm sahne

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

becerileri, sunum teknikleri, eğitimi tasarımlamak gibi konuların çok faydasını gördüm. Daha kaliteli nasıl yapabilirim, yaptığım işin en güzel, en verimli bir şekilde nasıl yapabilirim, diye araştırmalara devam ettim. Amerikalı, İngiliz, Avustralyalı, Alman uzmanlardan kurslar aldığım gibi Türkiye'deki hocalarımızın da eğitimlerine katılmaya devam ettim. Kazandığım parayı tekrar kendime yatırım yapmaya harcıyordum. Her hocanın kendine özgü yaptığı çok güzel bir şey mutlaka vardı. Ben de her birinin yaptığı en güzel şeyleri bir araya getirerek, muhteşem bir tarz oluşturmak istiyordum.

DEHA; ZORU BASİTE
İNDİRGEMEKTİR...

Allah, beynini olumsuzluklarla doldurmuş
velilere “Ben senin çocuğunu süper yarattım.”
dese eminim ona da “Yok Allah’ım herhalde sen
komşunun çocuğundan bahsediyorsun, bizimki
biraz salak!” diye itiraz ederlerdi. Neydi acaba
onları bu kadar kör eden?

YABANCILARIN SAZIYLA BİZİM TÜRKÜLERİMİZ SÖYLENMİYOR!

Bir süre sonra neyi fark ettim biliyor musun?

Yabancıların saziyla bizim türkülerin söylenmediğini...

Eğitimleri, teknikleri, sunuşları bize göre tasarımlamak gerektiğini çok net gördüm. Yabancıların değerlerine, kültürlerine, inançlarına ve toplumsal yapılarına göre oluşturulmuş bilgi teknolojisi, onlardan farklı birikim ve hayat görüşüne sahip olan bizim insanımızla örtüşmüyordu.

Şimdi ise bizim türkülerimizi bizim sazımızla söylemeye çalışıyorum. Düzenlediğim NLP Pratisyenlik kursuna katılan bir kadın "Alişan Hocam, Türkiye'de ve yurt dışında birçok kursa katıldım, eğitimler aldım, eğitmenlerle görüştüm. Buradan çıkardığım sonuç: Hocaların çoğu sanki hazır giyim mağazası açmış, gelenlere ellerinde var

olan elbiseleri giydirmeye çalışıyor. Ancak sizin “Sevgi Okyanusu” bir kumaş fabrikası ve siz de bir terzi gibisiniz. Gelene göre ölçü alıp ondan sonra elbise dikiyorsunuz. Bu da çok şık ve uzun ömürlü oluyor.” demişti.

NLP’nin bizimle, bizim kültürümüzle olan konumunu anlayabilmek için bir akşam evde Kur’an-ı Kerim’in Türkçe mealini okuyordum. Bir ayet dikkatimi çekti: “Biz insanı mükemmel bir şekilde yarattık.” Tekrar okudum. Sonra bir daha okudum. “İnsan mükemmeldir” diyordu Allah! Dalıp gittim taa çocukluğuma kadar:

Etrafımda en çok duyduğum kelime “salak”tı. Bazı öğretmenlerim “Aptal, geri zekâlı, kuş beyinli, kaz kafalı” diyorlardı. Akrabalarım “Eşek kafalı, manyak, hayvan, sen adam olmazsın.” diyordu. Lisede “Serseri, embesil, zekâ özürlü, sivri zekâlı, akılsız” en çok duyduğum sıfatlardı. Sanki herkes işini gücünü bırakıp sözlüğü eline almış, en olumsuz sıfatları bulup bana yapıştırma yarışına girmişti. Büyüyünce “Senden bir halt olmaz, bir baltaya sap olmazsın, sende hiç akıl kalmamış, Allah akıl dağıtırken sen neredeydin?” diyorlardı. Kendime ne güvenim kalmıştı, ne cesaretim, ne inancım, ne de değer verişim...

Oysa Allah; “Sen mükemmelsin” diyordu, “Yaratılmışların en şerefli” diyordu. “Sana akıl verdim, oku ve onu en mükemmel şekilde kullan.” diyordu. Yerimden kalkıp

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

aynanın karşısına geçtim, kafama baktım. “Galiba beynim süper çalışıyor.” dedim kendi kendime. İçimden bir ses “Estağfirullah” dedi. “Sen kim, kafanın çalışması kim?” diye de ekledi.

Bir daha baktım aynaya. Saçlarımı elledim, gözlerime kulaklarıma dokundum, yüzümü okşadım, ellerime baktım. Ayeti bir daha okudum: “Biz insanı mükemmel bir şekilde yarattık.”

Büyüklerin söylediği yalanların doğruluğuna o kadar inanmıştım ki neredeyse Allah’ın söylediği doğrular bana yalan gelecekti!.. O an üzerine yapıştırılan olumsuz etiketleri birer birer sökmeye başladım. Bitmiyordu; çünkü söküp attığım her olumsuz etiketin altından bir olumsuz etiket daha çıkıyordu. Devam ettim hiç aralık vermeden temizliğe...Pes etmeden...

Bazı veliler geldi aklıma. Gelip çocuğuyla ilgili birçok şikâyeti aktarıyorlardı. Ben, onlara “Senin oğlun çok harika bir öğrenci.” dediğimde bana “Hocam, bir yanlışlık olmasın, bizimkinin hiçbir güzel tarafı yok.” diyorlardı.

Allah, beynini olumsuzluklarla doldurmuş velilere “Ben senin çocuğunu süper yarattım.” dese eminim ona da “Yok Allah’ım herhalde sen komşunun çocuğundan bahsediyorsun, bizimki biraz salak!” diye itiraz ederlerdi. Neydi acaba onları bu kadar kör eden?

Alişan Kapaklıkaya

Peki, sen kendini nasıl görüyorsun? Harika bir insan mısın, mükemmel misin, çok özel ve biricik olduğuna inanıyor musun? Başkasından beklemeden önce kendine gereken değeri veriyor musun, hak ettiğin sevgi ve saygıyı gösteriyor musun?

Hadi, kalk ve aynaya bak şimdi! Bak da muhteşemliğine, bir sanat eseri oluşuna kendi gözlerinle şahit ol!..

Sen en başta kendine lazımsın. Sonra ailene, eşine, çocuğuna, öğrencine, çevrene, milletine ve tüm insanlığa...

Önceki coşkuma, mutluluğuma, huzuruma, motivasyonuma kavuştuktan sonra ışıgımın eskisi gibi yeniden parladığını fark ettim.

Bir yaz tatilinde köye gitmiştim. Traktör garajında ailece oturup ikindi çayı içerken tavanda asılı duran ampul dikkatimi çekti. Üzerini sinekler ve alttan da traktörün egzozundan çıkan duman kirletmiş, neredeyse simsiyah bir hale getirmişti. Düğmeye bastım. Yanmış haliyle yanmamış hali arasında küçük bir fark vardı. 100 wattlık ampul sadece 10 watt kadar ışık veriyordu. Anneme dedim ki: "Anne bu ampulü bana verir misin, ben onun yerine yenisini takarım." Annem "Al tabii ki de oğlum. Canın sağ olsun. Senden kıymetli mi, sana kurban olsun." dedi. Aslında ben de bu ampul gibiydim. Doğduğumda cıvıl cıvıl, neşeli, meraklı, cesur, korkusuz ve mutluydum.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Zaman geçtikçe büyüklerimin aşağılama, hiçe sayma, önemsememe, korkutma, sınır ve dayaklarıyla kararmaya başladım, sönükleştim.

NLP üzerimdeki tozu, toprağı, çamuru ve lekeleri silmeme yardımcı oldu. Ampulü gazete kâğıdına sarıp valizime koydum. Annem “Oğlum o ampulü ne yapacaksın, ne işine yarar ki?” diye sordu. Ben de “Televizyonda göstereceğim.” deyince annem birdenbire “Olmaz oğlum, o ampulü geri ver.” demez mi? Şaşırmıştım. “Ne oldu anne? Neden vermek istemiyorsun?” diye sordum. Annemin cevabı karşında da çok güldüm. “Oğlum televizyonda görenler derler ki: Alişan’ın ne pasaklı bir anası varmış, bir ampulü bile hiç silmemiş.” Sonra düşündüm: Çocukluğunda, gençliğinde, evliliğinde hep başkasının söylediklerine göre davranan, kötü bir eleştiri duymamak için hep iyiymiş gibi yaşayan annem altmış yaşında bile vazgeçemiyordu “el âlem ne der” düşüncesinden.

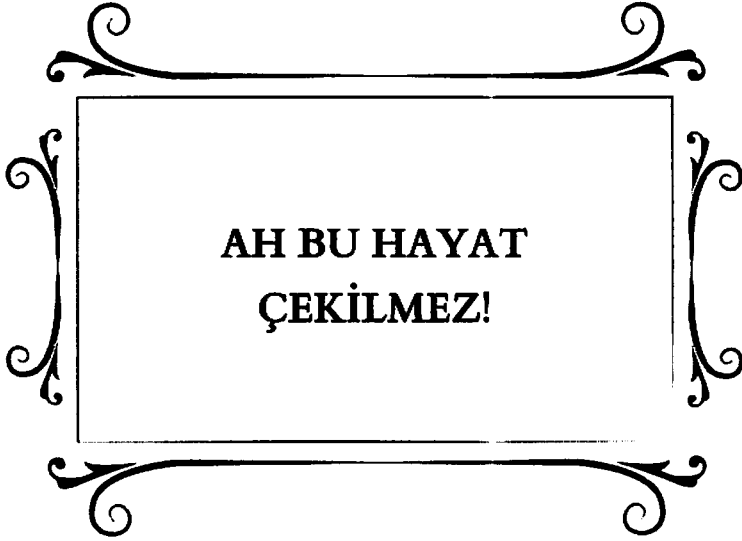
O ampulü televizyondaki programımda o kirli haliyle gösterdim. Dedim ki: “Aslında bu ampul 100 wattlık, şimdi sadece 10 wattlık ışık veriyor. “Stüdyonun ışıklarını söndürdüm. Ampulü silmeye başladım. 20 watt, biraz daha 40 watt, biraz daha 70 watt ve tamamını sildim, 100 watt...

Yaptığım seminerlerde ben insana yeni bir şey öğretmiyordum. Beynine, ruhuna, yüreğine bulaşmış tozları sili-

yor, virüsleri temizliyordum sadece. Allah'ın "Mükemmel yarattım." dediği insana ben ne cüretle bir şeyler vermeye kalkabilirim ki? Sana lazım olan her şey sende, içinde var yani ışık zaten sende. "Tozlarını sildirmek, virüslerini temizletmek istiyorsan seni de bekliyorum." dedim.

Seminer başlamadan çok önce kayıtların dolmasına sevinmekle beraber, bu kadar çok insanın üzerinin tozlu ve çamurlu olmasına da üzüldüm. Seminer biter bitmez hemen arkasından yenisini açmak zorunda kaldım.

GEÇMİŞİN ACILARINI,
GELECEĞİN SERMAYESİNE
ÇEVİRMEYE NE DERSİN?

AH BU HAYAT ÇEKİLMEZ!

İnsan beyni sağ ve sol olmak üzere iki lobdan oluşur. Sol lobda; konuşma, mantık, matematik, sayılar, ayrıntıları düşünme, değerlendirme, depolama, eleştirme, analiz ve sentez merkezleri vardır. Sol beyin kuralcıdır, yeniliklere kapalıdır, değişimlere sürekli direnç gösterir.

Eşim de beyninin daha çok sol lobunu kullanır. Son derece temiz, tertipli ve titiz bir insandır. Bu nedenle evimiz çok tertipli, düzenli durur ve her şey yerli yerindedir. Ayakkabılar, elbiseler, kitaplar hatta su içtiğimiz bardak bile kullanıldıktan sonra mutlaka düzenli bir şekilde yerine konulmalıdır. Eğer konulmazsa eşim bundan oldukça rahatsız olur.

Bizim köyde kızlar evlenmeden önce çeyiz hazırlar. 12-13 yaşından itibaren evleninceye kadar bu hazırlıklar sürer. Kır lentler, kanaviçeler, danteller, yorgan yüzleri, karyola örtüsü hatta buzdolabı örtüsü bile elde işlenir, hazırlanır ve düğünden birkaç gün önce sergilenir. Niçin biliyor musun? Görenler “İmmm, kızımız da pek marifetliy-miş.” desin diye. Genç kız ve annesi hatta akrabaları sade-ce “marifetli” kelimesini duymak için onlarca yıl hazırlık yapar, masraf eder, gözlerini adeta kaybetme pahasına göz nuru döker bu anlamsız uğraş için. Yine ne gariptir ki düğünden sonra o muhteşem danteller, örtüler, işlemeler naftalinlenip kaldırılır sandıklara. Zaten bir kısmı anne-anneden kalma antika değerindeki bu eşyalar bir sonraki torunlara hediye edilmek üzere hiç kullanılmadan sakla-nır. Tıpkı bizim evde olduğu gibi...

Eşim görüntüsü ile göz kamaştıran o muhteşem kır-lent ve yastıkları evlendikten sonra gardırobun üstüne süs olarak koydu. Bana da eskimiş çul gibi bir yastık verdi ve “Al, sen bunda yatarsın.” dedi. Şaşırmıştım. “Neden onlar-da yatmıyoruz?” diye sordum. “Misafirler gelince yatacak-lar.” demez mi? Yirmi senedir bize gelip de o yastıklarda yatan misafir sayısı 9-10 kişiyi geçmez. Şimdi, misafir ilk gelişinde yatıyor bense her gün o evde olmama rağmen bir kere bile yatamıyorum. Ne garip değil mi?

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Neyse hâl böyle devam ederken bir de baktım ki eşim her yıl o kullanamadığımız kırlentlerin, yastıkların yüzlerini çıkarıp yıkıyor. Şaşırdım “Niye yıkıyorsun?” dedim. “Şeyyy.” dedi, biraz mahcup olarak “Sinekler konmuş ve kirletmiş de ondan.” Kahkahayı bastım ve uzun süre güldüm. Eşim “Seni güldüren ne?” dedi. “Ne olacak benim başımı koyamadığın yastıklarına, karasinek ve sivrisinekler yatmış üstelik bir de pisletmişler. Ohhh! İyi olmuş sana, intikamımı almışlar desene” dedim...

Ben kitap veya yazılı kâğıtlarını okurken, mektuplara cevap verirken veya kitap yazarken masamı toplamadan, öylece bırakır giderim. Akşam geldiğimde eşim haberi müjde gibi verir:

“Alişan sana büyük bir iyilik yaptım.”

“Ne yaptın?”

“Masanı düzenledim.”

Sen tut bütün dosyaları, mektupları, yazıları toplayıp çekmecelere karman çorman doldur. Öyle ki bazen aradığım bir şeyi bulmam günlerce sürerdi. Eşim sadece beni değil çocukları da düzene sokardı. Kızıma “Sen ne biçim kızsın, odanı niye toplamıyorsun? Bak yorganın ucu yere sarkmış kalmış. Kızım, ben akşama kadar arkanızı mı toplayacağım. Yoruldum ya, yeter artık yeter!”

Bir gün sofrada akşam yemeği yerken radyoda Erol Evgin “Ahhh bu Hayat çekilmez” şarkısı çalıyordu. Yemekten önce eşim yine hepimizi haklamıştı. Kızım birdenbire “Babacığım galiba Erol Evgin bu şarkıyı bizim için söylüyor.” demez mi? (Eşimin adı Hayat) Ben, kızım ve oğlum gülmekten yıkıldık. Eşim isesadece gülümsüyor gibi yapsa da dişlerini sıktağı gözümünden kaçmadı.

İki tür ölüm vardır: Hiç çaresi olmayan
'Bedensel Ölüm' ve başardığın an bıraktığında
yaşadığın 'Psikolojik Ölüm...' Başarılarının seni
öldürmesine asla izin verme!

“Babacığım, annem Amerika! Ben de zavallı
Afganistan! Annem her gün televizyonda
gördüğümüz gibi bize saldırıp duruyor. Küçük
olduğum için karşılık veremiyor, savunma
yapamıyorum. Sen de bu evde Birleşmiş Milletler
Genel Sekreteri Kofi Annan gibi uyuz uyuz
oturuyorsun.

ANNEM AMERİKA, BEN ZAVALLI AFGANİSTAN...

2001 yılıydı. Amerika Afganistan'a saldırmıştı. Amerikan uçakları Afganistan'a bomba yağdırırken dağlardaki birkaç Afganlı ellerindeki tüfeklerle uçaklara tek tük ateş açıyordu. Sonuç sıfır tabii ki! Birleşmiş Milletlerden ses seda çıkmıyordu.

Kızım Zühal o yıl lise birinci sınıftaydı. Bir mektup yazmış; hep birlikte çay içerken sesli olarak okudu:

“Babacığım, annem Amerika! Ben de zavallı Afganistan! Annem her gün televizyonda gördüğümüz gibi bize saldırıp duruyor. Küçük olduğum için karşılık veremiyor, savunma yapamıyorum. Sen de bu evde Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan gibi uyuz uyuz oturuyorsun. Neden olaya müdahale etmiyorsun baba? Her gün odamıza giren azarların, bağrıışların, füze gibi üzerimize

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

gelen terlik ve ayakkabıların haddi hesabı yok. Ben ve kardeşim tehlike altındayız, her an yaralanabiliriz. Okulda öğrencilerin karşısında aslan kesilip evde annemin karşısında kuzuya dönmekle bu ev idare edilmiyor baba! Ya bu duruma müdahale edersin ya da barış gücü olan amcamı çağırırım. (Barış gücü dediği kardeşim, emniyet müdürü) Sen yardım etsen de etmesen de yakında anneme beyaz bayrağı çektiireceğim.”

Bizim evde yaşananlar bu kadar güzel anlatılabiliirdi. Gülmekten gözlerimden yaş geldi. Olaydan günler haftalar sonra bile bize misafir geldiğinde okuyor ve yine gülüyor-duk hatta aklıma geldikçe hâlâgülerim bu mektuba. Normalde eleştirilere kızan, eleştirme hakkını sadece kendinde gören eşim de dayanamadı güldü bu enfes mektuba.

O sıralarda Alp Boydak'ın Öğrenme Stilleri adlı kitabı çıkmıştı. Kitabı okudum, muhteşemdi ve sanki bizdeki durumu çözmek için sipariş üzerine yazılmıştı. Eşim bu kitabı okumalıydı, ama nasıl? Ben söylesem belki zıtlarır, okumazdı. Kitabı kızıma gösterdim ve “Zühal, Birleşmiş Milletler'e başvurdum, sana bu savunma sistemlerini gönderdiler.” dedim. Eşim hemen “O neymiş?” diye kitabı aldı ve o gece okudu. (Maşallah eşimin okuma hızı benim okuma hızımın üç katı.)

Kitapta öğrenme stilleri, temsil sistemleri gibi çok güzel konular anlatılıyordu. Bunları ben NLP kurslarında gör-

müştüm. Ama eşim beni hâlâ o eski Alişan sandığı için söylediklerimin bazılarını pek dikkate almıyordu. Kitabı okuyunca kendisiyle yüzleşti. Kendini, temsil sistemlerini, beynin özelliklerini, sağ ve sol lobla ilgili bilgileri, farklı temsil kanallarına sahip insanların hayatı nasıl algıladıklarını anladı. Sabah kahvaltısında “Tamam, bu güne kadar bunları bilmediğim için hepinize zulmettiğimi anladım. Kötü bir niyetim olmadığını biliyorsunuz. Bundan sonra hepiniz kendinizden, odanızdan sorumlusunuz. Ben artık karışmıyorum” deyince sevinç çığlıkları attık, kucaklaştık. Özgürlüğümüzü kazanmıştık. O günü, eşimin yaptıklarından kurtuluş günü ilan ettik. Her yıl eğlence düzenleyerek kurtuluşumuzu kutluyoruz. Kızım akşam okuldan gelince tek satırdan oluşan bir mektup daha okudu:

“Babacığım, annem bugün beyaz bayrağı çekti.”

Çantasından küçük bir paket çıkarıp “Anneciğim bu hediyemi kabul eder misin?” dedi. Eşim memnuniyetle açtı paketi. Bilin bakalım ne çıktı:

Beyaz bir bayrak!

Yine yerlerde yuvarlandım gülmekten...

BİR TANE OLUMSUZ
DUYGUMUZ ONLARCA OLUMLU
DUYGUMUZU MAHVEDİYOR...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Alp Boydak'a Teşekkür

Saygıdeğer Alp Boydak Bey,

Seni, muhteşem kitabın 'Öğrenme Stilleri' ile tanıdım. Başta ben olmak üzere eşim ve iki çocuğum da okudu. Önceden iletişim dillerini bilmediğimiz için birbirimizin canına okuyan bizler, şimdi ailece sana dua okuyoruz. Kapaklıkaya Ailesi olarak sana tüm yüreğimizle teşekkür ediyoruz. Sen evimizi cennete çevirme çabamızda bize çok büyük katkılarda bulundun ya, Allah da sana her iki dünyada cennetini bahşeder inşallah.

Şimdi konferanslarımda sahnede kitabını elime alıp dinleyicilere gösteriyorum ve diyorum ki "İşte ailenizin Birleşmiş Milletler Barış Gücü bu kitapta."

Güzelliklerin insan öldükten sonra arkasından söylendiği toplumumuzda ben sağken yüzüne söylüyorum güzelliklerini. Bu kitaptan dağıttıklarımın sayısı kaç bine ulaştı hiç bilmiyorum. Eğer maddi gücüm yetseydi her eve bir adet alıp okunması mecburi olmak üzere mutlaka hediye ederdim.

Saygılarımla...

Alişan Kapaklıkaya

Bu durum tam 14 yıl sürdü. Bizim köyde bir söz vardır. “Atlar tepişir, arada eşekler ezilir.” 14 yıl boyunca annemle eşim tepişti; ben de eşek gibi ezildim. Çünkü bilinçsizdim, çaresizdim, ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum.

BU GELİNİ NİYE ALMIŞIZ?

Ailemde yaşadığım sorunlardan biri de annemle eşim arasındaki anlaşmazlıktı. Annemle eşim evliliğimizin ilk yıllarında itibaren sağlıklı bir iletişim kuramadılar. İletişim olmayınca paylaşım da olmadı. Birbirlerine olan sevgilerini gösteremedi ve birbirlerine hep zıt gittiler. Bu ne kadar sürdü biliyor musun? Tam 14 yıl! Yanlış okumadın, tam 14 yıl boyunca ben, eşimle annem arasındaki görünmez savaşın kurbanı oldum. Problemi kendimce çözmek için çok uğraştım, ancak başaramadım. Problemin nereden kaynaklandığını bilmeden onu nasıl çözeceğini bilmiyor insan. NLP eğitimleri almaya başladıktan sonra diğer sorunlar gibi bunun da kökünü bulup kuruttum.

Şöyle ki: Evliliğimizin dördüncü günü bize misafir gelmiş. Annemle oturup sohbet ediyorlarmış. (Bence dedikodu) Eşim de onlara mutfakta kahve yapıp odaya gelirken kapı aralandığında annemin şöyle bir cümle kullandığını duymuş. “Bu gelini niye almışsınız?” Bu cümleyi duyunca annemin kendisini istemediğini düşünmüş. O an sanki başından aşağıya kaynar sular dökülmüş. Yatak odasına çekilip “Kaynanam beni istemiyor.” diye başlamış ağlamaya ve saatlerce hiç durmadan ağlamış. O günden sonra birkaç gün odasından çıkmadı. Nedenini eşime soruyorum “Annem beni istemiyor.” diyor. “Nerden çıkardın bunu, böyle bir şey mi söyledi?” diyorum, cevap vermiyor. Anneme soruyorum “Bana küstüğünden haberim yok, niye böyle davranıyor bilmiyorum.” diyor. İkisinin bilmediği bir problemi ben nereden bilebilirdim ki? Bilemedim de zaten.

Bu durum bir iki yıl böyle devam etti. İkisi benim yanımda konuşmayınca ciddi bir problem olmadığını sandım. Nereden bilebilirdim ki her ikisinin de içinin bir yanardağ gibi kaynamaya başladığını ve büyük patlamalara gebe olduğunu...

Eşim anneme sadece bir hafta “Anne” dedi. Sonra ondan soğuyup uzaklaştığı için “Yenge” demeye başladı. Bu bir yıl kadar sürdü. Ondan sonra “Annen” demeye başladı, tıpkı bir yabancından bahseder gibi. Daha sonra ona hiçbir

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

şekilde hitap etmedi, bir şey sormadı, onunla konuşmadı, annem sormadıkça da hiçbir şey söylemedi, anlatmadı. Aynı evin içinde konuşmayı bilmeyen iki beden olarak dolaşıp durdular senelerce. Eşim anneme bir mesaj iletmek istediğinde bana söyler ve benim de kendisine söylememi isterdi. Aynı şekilde annem eşime bir şey söylemek istediğinde ya bana söyler ya da toplum içinde laf çarparak onun anlamasını isterdi. Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla misali.

İzne geldiğimizde eşim laf olsun diye annemin elini öper, şöyle yalancıkta bir sarılır, hemen odaya kapanır ve bol bol uyurdu. Aynı eşim kendi annesinin evine gittiğinde kabak çiçeği gibi açılır, şakalaşır, güle oynaya sohbet ederdi. O zamanlar hayret etmekle beraber bunun neden kaynaklandığını bilmez ve için için eşime öfke duyar, bunu da hep içime atardım.

Eşim yanıımızdan ayrılıp odasına gittikten sonra annemle baş başa kalırdık. Annem önce yüzünü asar, bir iki laf çarptırır ve arkasından “Oğlum, bunun durumu nasıl olacak böyle?” diye içini dökmeye başlardı. Eşimle ilgili içindeki tüm gücenmişliği, hıncı, öfkeyi bana kusardı. Ben de arayı yumuşatmak için “Anne biz çok mutluyuz, valla rahatımız çok iyi. Hayat bana çok iyi davranıyor.” diye eşimi savunmaya çalışırdım. Annem “Len sus karı kılıklı yalancı, hani

niye burada öyle değil, sanki biz görmüyoruz onun ne olduğunu, herkes onu kınıyor.” diye bir başlardı ki sormayın. “Ya anne, zaten beş on günlüğüne izne gelmişiz, burnumuzdan getirme Allah aşkına” deyip annemi sustururdum. Annem derin derin oflayıp puflamaya, göğsü inip kalkmaya başlar, çatacak birini arar genellikle de hıncını kız kardeşimden alırdı. Ben de kızarak orayı terk edip giderdim. Annem arkamdan ağlar ve “Ben derdimi kime diyeyim?” diye ağıt yakardı.

Gece vakti eşimin yanına giderdim. Önce biraz sessiz durur, uyuyormuş gibi yapar, sonra gözlerini açıp öfkeyle “Ne konuşuyordunuz beş saattir?” diye olan biteni anlamak isterdi. “Hiiç ne konuşacağız, çay içip kalktım geldim.”

“Çay içmek beş saat mi sürüyor?”

“Yooo, on saat sürüyor da ben hızlı içtim.”

“Dalga geçme benimle.”

“Ne dalgası yaa? Asıl sen dalga geçiyorsun. Ne konuşulduğunu merak ediyorsan oturup dinlersin.”

“Ne dinleyeceğim ya onu?”

“Eee tamam dinleme! Niye diye soruyorsun o zaman?”

“Biliyorum! Her zamanki gibi o yine beni suçlamıştır, sen de kuzu kuzu sadece dinlemişsindir. Ağzını açıp da iki laf söyleyip susturamamışsındır onu.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Bak Hayatım, şunun şurasında beş on günlüğüne izne gelmişiz, burnumuzdan getirme ya! Biraz rahatlatmaya, huzur bulmaya geliyoruz, insanı bunaltma ya! Benim hatırım için sus lütfen...”

Susardı Hayat... Ama sadece dilinin sustuğunu, beyninin ve içinin hiç durmadan konuştuğunu o zamanlar anlayamazdım. Annem sabah erkenden kalkıp çayı demler, bizi beklerdi. Biz de teker teker kalkıp gelirdik. Annem eşime söylemek yerine sırf ona laf çarpmak için küçük kardeşime “Git len ablanı çağır gelsin de sofrayı kursun.” derdi. Eşim bu lafı duyunca suratını asar, kalkıp mutfığa girip ucu püsküllü bezden sofraya bezini yere serer, duvarda asılı yuvarlak kasnağı üzerine koyar ve kocaman bakır sınıyi de onun üzerine indirirdi. Sonra içi zeytin dolu çinko tabağı getirir, on beş yirmi santim yükseklikten sofranın üzerine çarpar gibi atardı hatta zeytinlerin bir kısmı tabağın dışına sıçrardı. Böyle sıra dışı olaylarda da her ikisine “Sus ha, sakın bir şey söyleme.” dercesine anlamlı ve sert bakardım. (Ne kadar sert olabileceğim!)

Tartışma çıkmaması için hem annemi hem de eşimi ayrı ayrı ve sınıksız tembihlesem de akşam olduğunda annem yine “Bak, gözlerinle gördün değil mi, az daha sofrayı kafama geçirecekti, oğlum bunun bir çaresi yok mu?” diye başlardı. “Uff ya anne sus ya!” Annem hem susar hem de

yavaş bir sesle kendi kendine “Ne olacak, dananın oynaması sahibinden.” derdi. Ben yine gece yarısına kadar eşimi savunurdum. Gece yarısı yatmaya gittiğimde bu defa sazi eşim eline alır ve başlardı konserlerine...

Her ikisi de birbirlerinin olumsuzluklarına odaklanmış ve bunu büyüterek tüm benliklerine yerleştirmişti. İzin dönüşlerinde annem yirmi kiloluk çinko tencerede tereyağı, otuz kiloluk bidonda peynir, bir torba erişte, bir torba bulgur, bir torba mercimek, iki torba tarhana (hem un tarhanası, hem de taneli tarhana) bir çuval şeker koyardı. Öyle erzak koyardı ki artık bagaja sığdıramazdık. Eşim eşyalara küçümseyici gözle şöyle havadan bir bakar ve “Bunlar ne böyle, boşuna yük ediyoruz, zaten marketlerde daha iyisi var.” derdi o sinir bozucu alaycı tavrıyla. Annem çok üzülür “Oğlum senin ve çocukların hatırına koyuyorum bunları yoksa ben onu bir avuç bulgura kurban ederim de bakma işte!” derdi içini çekerek. Yolda giderken “Ya Hayat, memur maaşımızla zaten zar zor geçiniyoruz, annemin koydukları olmasa açlıktan öleceğiz” dediğimde “Sus sus, onu bana kayırıp durma, sanki ben onun ne olduğunu bilmiyorum.” diye cevap verirdi.

Biz sömestr tatilde köye izne giderken eşim anneme şalvarlık, eteklik kumaşlar alırdı. Bir şalvar dört buçuk metre kumaştan çıkar. Annemin korkusuna biz beş buçuk metre

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

alırdık. Çünkü annem kumaşı alır şöyle bir inceliyormuş gibi bakar ve eşimden hıncını almak için “Ne yapacağım ben bunu, iki metrelik bir çaput değil mi alt tarafı, bir işe de yaramaz.” diye kız kardeşime fırlatırdı. “Al kız bunu, sofraya bezi yaparsın. Ben şalvarlığımı bohçacıdan da alırım.”

Bu durum tam 14 yıl sürdü. Bizim köyde bir söz vardır. “Atlar tepişir, arada eşekler ezilir.” 14 yıl boyunca annemle eşim tepişti; ben de eşek gibi ezildim. Çünkü bilinçsizdim, çaresizdim, ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bazen üzülüp ağlıyor, bazen bağırıp çağırıp evden kaçmayı, bazen de en son çare olarak ölmeyi düşünüyordum. Güya ben ölürsem onlar kendini suçlu hissedecek ve ben kurtulacaktım...

GENELLİKLE, KENDİ
DUYGULARIMIZLA KARŞIMIZDAKİNİ
ETİKETLERİZ.

**İNSAN GERÇEĞE DEĞİL,
GERÇEKLE İLGİLİ KENDİ
DÜŞÜNÇESİNE TEPKİ
GÖSTERİR**

NLP'yi öğrendikten sonra bana bir umut ışığı doğdu. Problemin nereden kaynaklandığını, bugüne kadar nasıl devam ettiğini, çözümün nasıl olacağını fark etmeye başlamıştım. İnsanın dikkati neye odaklıysa enerjisi oraya akıyordu.

Annemle eşimin dikkati neye odaklıydı: Birbirlerine karşı sergiledikleri olumsuz davranışlara. Dolayısıyla ikisinin bütün enerjileri yanlışlara akıyor ve şükredip mutlu olabilecekleri nimetleri fark edemiyordu. Benim dikkatim nereye odaklıydı: Yaşadığımız sorunlara. Dikkat et! Çözümlere değil, sorunlara. Kendi kendime hep “Ya biz niye böyleyiz, ben bu durumu niye yaşıyorum, bu durumun suçlusu kim?” sorularını soruyordum. Düşünsene bir yangın çıkmış, evin yanıyor. Sen yangını söndürmek

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

yerine bu yangını kimin çıkardığını araştırıyorsun. Evin, eşyaların tamamen yandıktan sonra suçluyu bulsan neye yarayacak ki, yanan evin geri mi gelecek? İşte ben de bu huzursuzluğun sebeplerine odaklandığım için huzursuzluğum, mutsuzluğum daha büyüyor, beynimi, yüreğimi ve ruhumu tamamen kaplıyordu.

Bir NLP eğitmeni “Gerçekle, bizim o gerçek hakkında algıladıklarımız farklı olabilir. Gerçekle, beynimizde o gerçek için oluşan algılarımız, düşüncemiz ne kadar farklı olursa ileride ortaya çıkacak olan sorunlar da o kadar büyük olur, algılarımız ile gerçekler arasındaki fark ne kadar az ise sorunlarımız da o kadar küçük olur.” demişti.

İnsanın gerçekle sorunu olmaz. Sorun bizim kafamızda oluşturduğumuz düşüncelerde vardır. Gerçeklerle aramıza mesela önyargı, kin, nefret, öfke, sevgi, kırgınlık, hoşgörü, anlayış, geçmişin acıları, empati gibi filtreler vardır ve bunlar iki insanın birbirini algılama biçimini etkiliyordu. Bu filtreler iki insan arasından ne kadar çoksa da aralarında o kadar çok uçuruma neden oluyor ve önü alınmaz huzursuzluklar oluşturuyordu.

Annemle eşim arasında ne gibi filtreler vardı acaba? Anlayışsızlık, öfke, iletişimsizlik, kırgınlık, gücensizlik, aşagılanma, rencide edilme, değer vermeme, sevgi ve saygı göstermeme, kaygı, korku... Gördüğüm kadarıyla eşimle

annem arasında fiziksel ve somut bir sorun yoktu. Sorun birbirleriyle ilgili kendi kafalarında oluşturdıkları düşüncelerdeydi. Demek ki her ikisi karşıdakinin yaptıklarıyla değil, kendi kafasındaki olumsuz düşünceleri besleyerek durumu iyice çözümsüz hale getiriyordu. Yani aralarında herhangi bir problem yaşanmamasına rağmen varsayım, vesvese ve vehimlerle hayatı hem kendilerine, hem de karşısındakine zehir ediyorlardı. İkisinin arasında kaldığım içindebu dünya en çok bana zehir oluyordu. Eşim annemin kendisi hakkında ne düşündüğünü, annem de eşimin kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Buna rağmen onun ne düşündüğünü kendi kafalarında kurgulayıp ona göre davranıyorlardı. Aslında karşısındakine değil de kendi kafalarındaki düşüncelere tepki gösteriyorlardı ve bunun farkında bile değillerdi...

Biraz daha düşününce aslında en büyük suçlunun kendim olduğunu fark ettim. Çünkü aralarına girmiştım. Hem annemin hem de eşimin tüm iletişim sorumluluğunu yüklenmişim. Üstelik ben onlar için çırpınırken, onlar kendileri için bir adım bile atmıyordu...

GÖNLÜMÜZ OKYANUS
GİBİ OLURSA BÜTÜN IRMAKLAR
BİZE AKAR...

**HEM ANNEMİ,
HEM EŞİMİ
KÖRELTMİŞİM**

Sorunu çözeyim derken engellemiş, hem annemi hem eşimi köreltmişim. İçim acıdı hem de oldukça. Önce hiçbir şey yapmadan aradan çekilmeyi düşündüm. İzne çıkıp köye geldiğimizde eşim her zamanki gibi odasına gitti. Annem hemen o artık dinlemekten yorulup usandığım, üç aşağı beş yukarı ezberlediğim konserine başladı.

“Oğlum ne olacak bu kadının hali, daha ne zaman kadar...”

Annemin sözünü kestim.

“Dur anne, bana mı söylüyorsun?”

“Yoo senin karına.”

“Eee o zaman bana niye dil döküyorsun, git ona söyle.”

Annem bakakaldı, bir an durakladı, önce hiçbir şey söylemedi. Şaşkınlığı geçince:

“Sen şimdi beni dinlemeyecek misin?”

“Yoo dinlemeyeceğim. On dört yıldır dinledim de ne oldu?”

“E ben derdimi kime yanacağım?”

“Bir saniye, benimle bir derdin var mı anne?”

“Yooooo.”

“O zaman kiminle derdin varsa git ona söyle!”

“Senin karın benimle oturup hiç konuşuyor mu ki.”

“Anne, bak yine başladın. Artık dinlemiyorum seni.”

Ellerimi kenetleyip enseme doğru götürüp başımı da ellerime dayadım, bacak bacak üstüne atıp yaylı divanın yastığına paşalar gibi yaslandım. Annem kendini bıraktı, ağlamaya başladı. Bir yandan bana bakıyor, bir yandan da çaresizce beni ölen babama şikâyet ediyordu:

“Beni bırakıp gittin de, beni bu hayırsızların eline bıraktın da, hiçbiri beni saymıyor da...”

“Sus anne sus, bana şantaj yapma.”

Annem ağlamanın arasında bana dönüp “Şantaj ne len?” demez mi. Önce kahkahalarla güldüm, sonra daha çok acıdım anneme. Ne kadar da çaresiz ve güçsüz bir

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

durumdaydı; bir çocuk gibi âcizdi. Bir yandan ağlıyor tülbendinin ucuyla gözyaşlarını ve burnunu silerken, bir yandan da gözlerinin altından bana bakıyordu. Kim bilir belki de merhamete gelip de onu dinlerim diye umuyordu. Acıdım ama pes etmedim. Annemin haline ağlamamak için gözlerimi tavana kaldırıp ılık çalmaya başladım. Bir de türkü tutturdum:

Dane dane benleri var yüzünde
Can alıcı bakışları gözünde
Bin bir tat var edasında nazında
Dünyada yardan tatlı varmola
Salını salını gelen yarmola...

Annem baktı ki benden yana onahiçbir hayır, umut yok bağırdı: “Karı kılıklı, sen erkek olsaydın gelin böyle olmazdı! Seni boşa okutmuşum. Bugünleri de mi görecektim, başıma bu da mı gelecekti, baban beni böyle bırakıp gitti, kalk git len, sen de git karının yanına.” demesiyle terliği alıp bana fırlatması bir oldu. Hiç istifimi bozmadım. “Gidiyorum anneciğim.” dedim gülümseyerek ve çıktım yanından. Annem sesini iyice yükseltip ağıt etmeye başladı. Son bir kere daha döndüm ve “Boşuna bağırma, dinleme-yeceğim seni.” diyerek uzaklaştım oradan...

Köyde iki tane evimiz var. Biri kışları oturduğumuz dört odalı büyük ev, biri de yazları oturduğumuz iki odalı

küçük ev. Aralarında otuz metrelik mesafe var. Biz gelince rahat edelim diye annem yazlık evde oturur ve orda yatıp kalkar. Bizim kaldığımız evin merdivenine gelince dizlerim tutmadı. Bedenim annemin çaresizliğine, yalnızlığına, mutsuzluğuna olan üzüntümü daha fazla taşıyamadı. Çökuverdim eşige. Bıraktım kendimi, yaklaşık yarım saat düşünüp ağladım. “İlerde ben de yaşlanacağım, annemin yaşadıklarını ben yaşamak ister miydim? Koskoca bir hayır! Peki, yaşamak zorunda kalsam ne yapardım acaba?..”

EŞİM AKORT YAPMAYA BAŞLADI

Kendimi biraz toparladım, yüzümü yıkadım ve eşimin yattığı odaya gittim. Ceketimi çıkarırken eşim akort yapmaya başladı. Anladım ki burada da büyük bir konser başlamak üzere:

“Gene ne konuştunuz bu saate kadar? Senin o annen olacak kadın var ya...”

“Bana mı dedin Hayatım?”

“Hayır, anana.”

“Eee, bana niye söylüyorsun? Git ona söyle...”

“Nasıl yani?”

“Evet, Hayatım benimle bir derdin var mı?”

“Yook.”

“Kiminle derdin varsa git onunla konuş.”

“Ne yani, sen şimdi beni dinlemeyecek misin?”

“Evet, kesinlikle dinlemeyeceğim. On dört yıldır dinledim de ne oldu?”

“Zaten sen beni ne zaman dinledin ki...”

Yatağa uzanıp sırtımı döndüm. Oysa her akşam onu dinler, anlamaya, anlatmaya çalışırdım. “Annem yaşlı bir kadın, bak kocası da ölmüş, biraz ilgi göstersen ne olur?” dedim. Eşim sustu. Biliyordum ki; sadece dili susmuştu, beyninin içinde konuşmaya devam ediyor. Çünkü derin derin nefes alıyor, göğsü inip kalkıyordu. Dayanamayıp:

“Biliyorum zaten. O cadı yine seni doldurup şişirmiştir! ‘O karnı dinleme’ diye üzerime salmıştır.”

“Başladın yine Hayat.”

“Başlarım tabii... Tüm suç sende! Şu evde erkek gibi dursaydın annen de haddini bilir evliliğimize karışmazdı. Aramıza girmezdi.”

“Sen bilirsin valla hatta istediğin gibi konuşabilirsin. Ben ne dersen de dinlemeyeceğim seni.” dedim ve türkü söylemeye başladım:

Çarşamba yazıları

Körpedir kuzuları

Allah alnıma yazmış

Bu kara yazıları...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Eşim kendi kendine konuşmaya devam ediyordu:

“Anası kılıklı ya! Senin kimle evli olduğun belli değil? Git ananın yanına! Nasıl olsa onun sözünden dışarı çıkmıyorsun...”

Eşim hem ağlayıp hem de bunları konuşurken ben uyumaya çalışıyordum. O ise buna dayanamıyor arada bir dürtükleyerek aklınca beni rahatsız edip uyutmamaya çalışıyordu.

“Kalksana anlayışsız adam, kalksana! Ben burada bu sıkıntıları çekip ağlarken sen bir de arkanı dönüp nasıl uyuyabiliyorsun yaa?”

Hiç şüpheniz olmasın, konser o gece sabaha kadar devam etti...

UĞRUNA HAYATINI
HARCADIĞIN ŞEYİN ASLINDA
BOŞ OLDUĞUNU ANLAMAKTAN
DAHA ACI NE OLABİLİR Kİ?

Dile getirilmeyen duygular hiç bir zaman kaybolmaz;ta ki çok daha zararlı bir biçimde yeniden ortaya çıkana dek bekler dururlar içimizde! Hatta fırsatını buldukları bir günde çok feci bir şekilde patlar bu duygular. Evet, patlamışlardı, içlerinde o güne kadar biriktirip çoğalttıkları öfke, hınç, haset, üzüntü gibi olumsuz duyguları kusmuşlardı sonunda işte...

ÖFKELERİNİ KUSUNCA KURTULDULAR...

Sabah uyandığımda ortalıkta sanki birazdan savaş çıkacak havası vardı. Annemin oturduğu eve gittim, eşim benden önce uyanıp gitmişti oraya. Ortam acayip gergindi. Eşim yüzünü pencereye, sırtını anneme dönmüş bir vaziyette, annem de yüzü kapıya, sırtı eşime dönmüş bir vaziyette oturuyordu. Sırt sırta vermişlerdi ama düşmancasına. Her ikisi de patlamaya hazır bir durumda bekliyordu. Bugün dananın kuyruğu kesin kopacaktı. Annemin küçük kardeşime dönüp sinirli bir ses tonuyla “Yürü len, ablanı çağır da gelsin sofrayı kursun” demesiyle eşimin “Yeter yaaa! Yeter artık! Biz burada neciyiz?” diye anneme bağırması bir oldu.

Ben dün akşamki gibi divanda başımı, ensemde kenetlediğim ellerime dayanmış, bacak bacak üstüne atıp arkama paşalar gibi yaslanmış bir vaziyette oturuyordum.

Annem şaşkın bir vaziyette eşime dönüp: “Kim ne diyor ki sana?” dedi, Eşim bağırmaya devam ederken annem yardım umuduyla bana baktı. Ben hiç umursamaz bir vaziyette “cık” dedim. Annem benden cesaret bulamayınca eşime hınçla karşılık verdi ve birbirine girdiler. Saç saça baş başa değil; bağırıtı çağırıtıyla tabii ki.

Ben bu defa ortada değil kenardaydım. Bir ara eşim de belki desteklerim umuduyla bana baktı. Ona da “cık” dedim ve yanardağlar patladı. Kardeşlerime “Sakın karışmayın.” dedim. Hepsi bir köşeye çekilip oturdu. Eşim ayakta bağırıyordu: “Sen ne biçim kadınsın! Beni neden istemiyorsun, ben sana ne kötülük yaptım?.. Evliliğimize niye karışıyorsun?.. Aradan çekil yaaa, dayanamıyorum artık!”

Bu sefer annem “Ben sana ne yaptım ki, seni istemediğimi de nereden çıkarıyorsun?.. Sen ne biçim gelinsin bir kere bile anne demiyorsun?.. Bu ihtiyar halimle bak size peynir koyuyorum, erişte koyuyorum...”Eşim annemin sözünü kesti: “Senden ne gün gördüm ki, asıl sen bana hiç sahip çıkmadın. Yedi sene önce peynirin küflü çıktı, tarhanan kurtlandı. İstemiyorum hiçbir şeyini! Hem verip hem de başıma kakma! Bir daha asla götürmeyeceğim

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

onları...” Bu defa annem aldı sazı eline: “Senin getirdiğin şalvarlık adiydi, bak sofra bezi yaptım. Köpeğin önüne bile atamadım getirdiğin kuruyup bozulmuş lokumları!”

Bağrıştılar, bağrıştılar, bağrıştılar...

Tam bir buçuk saat sürdü bağrışmaları. Karşırı suçlamak için öfkeyle uzattıkları elleri titriyor, yüzleri kan ter içinde, ağızlarından alev fışkırıyordu adeta. İçlerindeki kusup boşalttıkça rahatladılar. Yükünü indirdikçe hafifleyen bir gemi gibiydi her biri. Bir buçuk saatin sona doğru tek tük ateş etse de makineli tüfekler susmuştu. Demek cep-haneleri bitmişti, bitmek üzereydi. Artık söyleyecek hiçbir şeyleri kalmayınca yerlerine oturdular. Annem tülbendiyle önce terini, sonra da burnunu sildi ve derin bir “Ohhh” çekti. Kendi kendime dedim ki: “Ahaa, annem kurtuldu!..”

Dile getirilmeyen duygular asla zaman kaybolmaz;ta ki çok daha zararlı bir biçimdeyeniden ortaya çıkana dek bekler dururlar içimizde! Hatta fırsatını buldukları bir günde çok feci bir şekilde patlar bu duygular. Evet, patlamışlardı, içlerinde o güne kadar biriktirip çoğalttıkları öfke, hınç, haset, üzüntü gibi olumsuz duyguları kusmuşlardı sonunda işte...

Beş dakika kadar hiç kimse konuşmadı, hepimiz susuyorduk. Ancak evimizin üstündeki kara bulutlar dağılmaya başlamıştı bile. Hem annem, hem de eşim karşıdakini

Alişan Kapaklıkaya

görmeye mâni olan kendi camlarındaki buğuları, tozları silmişti. Zor olmuştu olmasına ama en sonunda her şeyi gayet net ve olduğu gibi görmeyi başarmıştı eski gelin kaynana ya da evimizin yeni kızı ve annesi...

ALGILARIMIZLA GERÇEK
BİRBİRİNE NE KADAR UZAKSA BİZ
DE O KADAR MUTSUZ VE BAŞARISIZ
OLURUZ KAÇINILMAZ OLARAK...

YUMURTANI NASIL İSTERSİN?

Ben ortamı yumuşatmak için kardeşime “Bizim köyde lokanta var mıydı ya? Açlıktan ölmek üzereyim.” dedim. Annem içinde öfke, kızgınlık, ima bulunmayan bir ses tonuyla eşime dönüp “Hayaaaat, hadi kalkıp sofrayı hazırla.” dedi. Birazdan içerdeki odadan eşimin sesi geldi:

“Anneee!”

“Eyyy!”

“Yumurtanı nasıl istersin? Yağda mı, yoksa rafadan mı?”

Derin bir nefes alıp Allah’a şükrettim. Evlendim evleneli kahvaltı ilk defa bana hoş gelmişti. Bu rahatlık böyle sürüp giderken ben “Acaba yine eski sorunları yaşar mıyız?” diye düşünüyordum. “Dur yaa, madem problem çözüm

yoluna girdi, kökünü bulup tümünden kazıyayım beyinlerinden.” dedim. “Geçmişten gelen acıları, incinmişlikleri, öfkeyi, kızgınlığı, üzüntüyü silme ve affetme teknikleriyle silersem herhalde hiçbir şey kalmaz diye düşünerek anneme gittim ve dedim ki “Bak anne, sana şimdi bir şey yapacağım ve sen çok rahatlayacaksın. Bunu ister misin?”

“Tabii ki isterim, niye istemeyeyim?”

“Anlaştık o halde, kapat gözlerini.”

“Niye?”

“Sen kapat anne.”

“Hadi bakalım, kapattım.”

“Şimdi geçmişe git.”

“Nereye gideyim!”

“Geçmişe.”

“Nasıl gidilir ki geçmişe?”

“At arabasıyla...”

“Hani, araba nerde?”

Annem gözlerini açtı. Çünkü ben gülmekten çatlayacaktım. İkna etmem uzun sürmedi.

“Hadi, bir daha kapat.”

“Gülmek yok ama.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Tamam, anne.”

“Şimdi gözünün önüne özellikle çok kızdığın birini getir.”

“Kimi getireyim?”

“Ne bileyim, sen kendin bilirsin. Mesela Hayat’ı getir.”

“Getirmeme ne gerek var, zaten hiç gitmiyor ki gözümün önünden.”

Annem yine açtı gözlerini. Anneme uygulama yapamayacağımı anlayınca vazgeçtim. Çünkü annem bir türlü istediğim gibi yoğunlaşmıyordu. Uygulamayı eşimle yapmaya karar verdim. Onu geçmişe götürüp annemle ilgili çok üzüldüğü ve tepki gösteremediği bir olay bulmasını istedim. Evlendikten dört-beş gün sonra kahve yaptığı günü hatırladı.

“Ben kahveyi getirirken, annen komşulara ‘Hayat’ı niye almışız?’ diye beni istemediğini söylüyordu.”

“Emin misin Hayat?”

“Evet, kendim duydum.”

Bunda bir yanlışlık vardı. Üniversite son sınıftayken babam bana bir mektup yazmıştı:

“Oğlum Alişan, hamdolsun senin başarını gördük. Öğretmen oluyorsun ve ekmeğini eline alıyorsun. Sen evlat olarak vazifeni yaptın. Sen bizim medariiftiharımız-

Alişan Kapaklıkaya

sın. (Bu defa medar-ı iftiharın ne anlama geldiğini biliyordum.) Şimdi, biz de vazifemizi yapacağız. Allah izin verirse senin mürüvvetini görmek istiyoruz. Annenle araştırdık. Çok marifetli, sana yakışan bir kız bulduk; geldiğinde bir görüş, aranızda bir uyuşma olursa seni onunla evlendirmek istiyoruz. Tabii ki son sözü sen söyleyeceksin. Annen bu kızla evlenmeni özellikle istiyor. Okul bitince bir yere gitmeden doğruca buraya gel. Gözlerinden öpüyorum oğlum.”

Baban

Bu mektuptan hareketle annem Hayat'ı istemiyor olmazdı. Çünkü kendisi özellikle bu evliliği çok istemişti.”

Okul hayatında öğrendiğim bilgiler “HAYAT” okuluna atıldığında ya çok yetersiz kalmış ya da çoğu karşıma bile çıkmamıştı, çıkanlar da zaten pek bir işe yaramamıştı. Orta Asya Türklerini, Selçukluları, Türk Beyliklerini, Osmanlıları hatta Bizanslıları bile barış içinde yaşatan ben; bir evin içindeki annemle eşimi bir türlü barıştıramıyordum.

**ANLATILANLA
ANLADIĞIMIZ
FARKLIYSA...**

İşin aslını anneme sorup öğrenmek daha doğru olacaktı. “Anne, sana bir şey soracağım. Yalnız sonradan yaşadığımız sıkıntılara bakmadan cevap ver lütfen. Hayat’la evlenmemi istedin mi istemedin mi?”

“İstemez olur muyum, istedim hem de çok istedim.”

“Babam istedi mi?”

“Başta biraz hevesli değildi. Ama sonradan o da çok istedi.”

“Peki, istemeyen oldu mu?”

“Birkaç kişi istemedi.

“Niye istemediler?”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Dediler ki; Hayat şehirde büyümüş, köy yerine gelince zor alışır ineğe, koyuna, tavuğa...”

“Eee, başka ne dediler?”

“Yengen mesela; ‘Hayat’ı niye aldınız?’ diye bile sordu.

“Sen ne dedin?”

“Niye mi almışız!.. E, sevmişiz de almışız. Millet ne karışıyor, biz sevip istedikten sonra başkasına laf düşmezki...”

Bulmuştum. “Hayat’ı niye almışız: E, sevmişiz de almışız.” Düşüm bu cümledeydi. Bunu Hayat’a nasıl anlatacaktım. Yine annemi kayırdığımı düşünürse her şey ters tepebilirdi. Aklıma harika bir fikir geldi ve hemen uygulamaya koydum:

“Hayat, dayın dedi ki artık ben namaz kılmayacağım.”

“Niye kılmayacakmış.”

“Kuran’da ayet varmış.”

“Yok, daha neler?”

“Ciddiyim.”

“Hangi ayetmiş o peki?”

“Sakin, namaza yaklaşmayın!”, diyormuş Allah-u Teâlâ. Hayat kahkahayı patlattı.

“Devamını okumamış mı ayetin?”

“Bilmiyorum. Ne yazıyor ki devamında?”

“Sarhoşken.”

“Nasıl yani?”

“Allah diyor ki: ‘Sakın, namaza yaklaşmayın sarhoşken!’ İnsanlar ayetleri nasıl da çarpıtıyor işine geldiği gibi? Eksik, yarım yamalak okuyunca “namaz kıl” emri nasıl da bir anda “namaz kılma” emrine dönüşüyor!”

“Haklısın insanlar da böyle oluyor bazen; bir lafın yarısını duyuyor, kalanını duymadan eksik anlayıp sonra yanlış şeyler düşünüyor bir ömür boyu .”

“Vallahi, Doğru.”

“Hani, annemin seni istemediğini düşündüğün sözü vardı ya.”

“Eee ne olmuş?”

“Sen de meğer eksik anlamışsın! Annemle sohbet ederken fark ettim. Komşular anneme demişler ki; Hayat’ı niye aldınız? Hiç şehirli kız köye olur mu? Annem de demiş ki; Hayat’ı niye almışsınız ha! İşte sen buraya kadarını duymuşsun. Üzülüp gittiğin için de gerisini duymamışsın. Annem konuşmasının devamında şunları söylemiş: Hayat’ı niye almışsınız? E sevmişiz de, istemişiz de ondan almışsınız. Biz sevip aldıktan sonra başkasına laf düşmez. Annem aslında orada seni savunup istediğini söylüyormuş.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Eşime baktım dalıp gitmişti. Bu gerçeğe yüzleşmek benim olduğu gibi onun da içini oldukça acıtmıştı. İnsanın peşine düştüğü ve uğruna yıllarca mücadele ettiği şeyin aslında boş ve yanlış olduğunu anlaması gerçekten çok acıydı. Ona silme, kendini ve karşısındaki affetme tekniklerini uyguladım. Sarsıntılı birkaç gün geçirdikten sonra çok rahatladı.

NLP'den önce bizim köye gitmemiz ya da annemin bize gelmesi işkence gibiydi. Eşim istenmediğini düşündüğü için köye gitmek istemezdi. Annem de saygı görmediğini ve büyük yerine konulmadığını düşündüğü için bize gelmek istemezdi. Annemi bize gelmesi için zorlamıyordum. Ama eşimi köye gitme konusunda çok zorluyor ona aşırı baskı yapıyordum. Şimdi düşünüyorum da kendisine çok büyük bir haksızlık ettiğimi fark ediyorum.

Evlilik konusunda bilinçli değildim. Lise ve üniversitede ilk çağdan, tunç devrine oradan da günümüze kadar insanların nasıl yaşadıklarını, hayatlarını, evlilik çeşitlerini öğrenmiştim de kendi ailemi nasıl oluşturacağımı, eşimle nasıl iletişim kuracağımı, hayatımı anlamlı ve doyurucu bir şekilde nasıl yaşayacağımı öğrenememiştim hiçbir yerde.

Sahi, sen öğrendin mi bir yerlerde?

Okul hayatında öğrendiğim bilgiler “HAYAT” okuluna atıldığımda ya çok yetersiz kalmış ya da çoğu karşıma bile çıkmamıştı, çıkanlar da zaten pek bir işe yaramamıştı. Orta Asya Türklerini, Selçukluları, Türk Beyliklerini, Osmanlıları hatta Bizanslıları bile barış içinde yaşatan ben; bir evin içindeki annemle eşimi bir türlü barıştıramıyordum. Ne kadar garip değil mi?

NLP ile kendimle yüzleştikten sonra eşimi köye gitme konusunda zorlamaktan vazgeçtim. Dedim ki: “Hayat, artık benimle kesinlikle gelmek zorunda değilsin. Ben annemin yanına giderim. Her halde sen de gitmemi engellemezsin. Gelmek istediğinde beraber gidelim, istemediğinde ben yalnız giderim.” Önceden onu köye götürmek için günler haftalar öncesinden planlar kurar, ikna etmek için bir hayli uğraşırdım. Olmadı, yalvarırdım. O da olmadı mı bir sürü hediye alıp masraf ederdim. Daha da mı olmadı zorlar, tehdit ederdim. Eşim de gitmemek için bin bir bahane bulur, hazırlanmaz, son dakikada bile beni saatlerce bekletirdi kapıda. Ne kadar da sinirlensem caymasın diye yine de sesimi çıkarmayıp öfkemi bastırır, içime atardım. Ne zamana kadar? Arabaya binene kadar! Binip de Adana’dan biraz uzaklaştık mı açardım ağzımı...

Şimdi, ne mi oluyor? Bir iki gün öncesinden köye gitmek istediğimi söylüyorum, haber verme maksatlı. Eve

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

geldiğimde bir de bakıyorum ki eşim benden önce hazırlanmış hatta hediyeleri bile almış ve arabanına yanında beni bekliyor.

Geçen kış annem yanımıza geldi. Ben salonda çalışırken onlar da içerde konuşuyordu. Bir hafta kaldıktan sonra gitmek istediğini söylemiş benim hanıma.

“Çok kaldım Hayat, ben artık gideyim köyüme.”

“Bak anne, ne güzel burada rahatın yerinde köye gidip de ne yapacaksın şimdi?”

“Yoo gideyim. Işıl’ı özledim. (Işıl en küçük torunu)”

“İyi de köyde hava çok soğuktur. Burada kalorifer var rahat ediyorsun işte. Üstelik dizlerin de ağrıyor, sana kömür taşımak zor gelir.”

“Hem tavuklarım kim bilir ne olmuştur? (topu topu dört tavuk var)”

“Dert ettiğin şeye bak yaa, Şule senden daha iyi bakar onlara.”

“Neyse Alişan, haftaya Eskişehir’e konferans vermeye gidecekmiş. Beni de köye bırakır o zaman.”

“Olur, olur beraber gideriz hatta. Akşama ne pişireyim sen onu söyle?”

Yıllardır özlediğim ve dinlemeyi çok istediğim bir konuşmaydı bu. Açtığım kitabı huzurla okumaya devam

ederken Allah'a şükür gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyordu.

Bayramın ilk günü Ankara'ya döndüm. Eşim kendi isteğiyle bir hafta daha kaldı annemin yanında. Geldiğinde anlatıyordu:

"Alişan, annen bir değişmiş bir değişmiş göreceksin. Çok iyi olmuş, hayret ettim valla. İlk defa köyde huzurlu bir bayram geçirdim dersem yalan olmaz. Bana da çocuklara da çok iyi davrandı."

Sahi, kim değişti sence? Ne değişti?

Bir vakitler beni birbirlerine kaptırmamak için psikolojik savaşlarla evi cehenneme çeviren bu iki insan, şimdi, benim yokluğumda en huzurlu bayramlarını birlikte yaşıyorlardı.

Ailemdeki uyuyan güzelin uyanması muhteşemdi...

BAZEN SİZİ YOK ETMEK
İSTEYENLER BİLMEDEN SİZİ
KURTARIR...

KÖTÜ YEMEK PİŞİRMENİN NEDENİ

Aşçılığıyla ün yapmış yaşlı bir kadın, akşam yemeğine gelecek olan oğlu ve yeni gelini için yine mutfağına kapanmış, yemek yapıyordu. Aynı akşam yemeğe eski bir aile dostu da davetliydi. Beklenen misafirler gelip sofraya oturduklarında çok şaşırtıcı bir durumla karşılaştılar. Yaşlı kadının o gece yaptığı yemekler değme oburların bile iştahını kapatacak kadar berbattı. Tatlılar un kokarken patatesler neredeyse yanmıştı, köfteler ise neredeyse hiç pişmezken çorbanın bile altı tutmuş yanık kokuyordu. Oğlu, yeni gelini ve aile dostu, kadıncağıza durumu fark ettirmemek için ellerinden geleni yaptılarsa da yemek sırasında pek iştahlı göründükleri söylenemezdi.

Nihayet yemek bitti ve yeni evli çift annelerinin ellerini öperek evlerine gittiler. Aile dostları ise biraz daha kaldıktan sonra gitmeyi düşünüyordu. Oğlu ve gelini gidince yaşlı kadına:

“Senin harika bir aşçı olduğunu adım gibi biliyorum. Bana söyler misin, bu geceki yemekler neden o kadar kötüydü? Bence ya hastasın ya da bir bildiğin var.” dedi.

Yaşlı kadın gülümseyerek cevap verdi:

“Hayır, hiçbir şeyim yok. Kasten yaptım. Bu yemekten sonra oğlum asla ikide bir annesinin yemeklerini hatırlatıp karısının kalbini kıramayacak...” dedi.

BİLİNÇ, HATIRLATARAK
İYİLİK YAPAR, BİLİNÇALTİ
UNUTTURARAK..

Dışımıza çıkarmamıza izin verilmeyen,
ağzımıza bir kilit vurularak içimize hapsedilen
sesler içimizde büyüyor ve başta minik bir fısıltı
halindeyken sonradan bir çığlığa dönüşüyor,
haberin var mı?

BUNLARI NİYE ANLATIYORUM BİLİYOR MUSUN?

Yaşamın sadece yemek, içmek, işe gitmek, eve geri gelmek, televizyon seyretmek ve uyumaktan ibaret olduğunu zannettiğim hayatımdan bir bölümünü, sorunlu aile ilişkilerimi, NLP'nin bana ve aileme sağladığı güzelliklerin bir kısmını buradan paylaştım seninle. Bazı konferanslarımda burada okuduklarını aynen katılımcılara anlatıyorum. Yine katılımcılardan bir bölümü aile sorunları ve çözümlerini anlatabilmek için çok iyi senaryolar kurduğumu, aslında bu olayları hiç yaşamadığımı ama kimseyi kırmamak için bunları kendim yaşamışım gibi anlattığımı söylüyorlar ve bana asla inanmıyorlar. Ben de diyorum ki; ister inan ister inanma! Ama ben bu anlattıklarımı cidden yaşadım.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Bunları şimdi niye anlatıyorum biliyor musun?

Ben kendimi hiç yaşamadım. Çocukken anne- babamı, ilkokuldayken öğretmenimi memnun etmek için yaşadım. Ortaokul ve lisede kendime olan güvenimin azlığından başkaları beni sevsin diye hep onların beklentisine göre yaşadım, kendi içimden geldiği gibi değil. Çünkü içimden geldiği gibi yaşarsam, başkalarının hep beni dışlayıp sevmeyeceğini sanırdım.

Niye böyle düşündüğümü merak ediyor musun?

Beş-altı yaşlarındaydım. Babam biçerdöver şoförü olarak Manisa'ya ekin biçmeye gitmişti ve bir buçuk ay gelmemişti. Babamı çok özlemiştim. Bizim kuyunun başında kendi kendime çamurdan oyuncaklar yaparken amcamın oğlu Celil dedi ki: "Baban geldi ve doğruca Ömer amcamlara gitti."

Çok heyecanlandım. Her şeyi oracıkta bırakıp kalkıp Celil'le amcamın evine doğru koşmaya başladık. Koştum da koştum. Nihayet uzaktan mavi biçerdöveri görünce bir sevindim ki sormayın gitsin. Bu arada herkes garajın altında toplanmış çay içiyordu. Babamı o kalabalığın içinde fark etmemle hızımı artırmam bir oldu. Koşuyordum ve aramızdaki mesafe hızla azalıyordu. Elli metre. 30, 20, 15, 10 metre derken 5 metre kala babam bana doğru elini kaldırıp "Şşşt, gelme len, gelme!" demez mi?

Kalakalmıştım orada. Yıkılmıştım.

Hâlbuki ben kollarımı açıp babama doğru büyük heyecanla koşarken ona sarılıp öpmek ve çok özlediğimi söylemek istemiştim sadece. Onun da beni kucaklayıp başına basmasını, öpmesini, başımı okşamasını beklemiştim çocuk aklımla ve yüreğimle. Hatta elini cebine atıp biraz da harçlık vermesini belki de...

Bizim köyde büyüklerin yanında çocuk sevmek ayıp karşılanırdı. Babamın da bir yanında babaannem, diğer yanında amcalarım vardı ve babam onların yanında bana sevgisini hiçbir zaman göstermedi, gösteremezdi. Usulca geri döndüm, çok utanmıştım. Celil'in yüzüne bile bakmadım. Ağlayarak kuyunun yanına geldim ve içimi çeke çeke çamurdan oyuncaklar yapmaya devam ettim.

O gün "Birinden sevgi beklersen rezil olursun." diye zehirli bir tohum dikilmişti benliğime. Ben büyüdükçe o da büyüdü, yeşerdi ve bedenimle birlikte kocaman oldu. NLP ile tanışıncaya kadar önemsenmek için hep bu nedenle sevgi dağıttığımı, iyilik yaptığımı, başkalarını düşündüğümü fark ettim. Hep verdim, hep verdim. Arkadaşlarıma, anneme, kardeşlerime, eşime, öğrencilerime, akrabalarıma...

Sonunda ne mi oldu? Bana bir şey kalmadı ve çöktüm. Önce ruhum, sonra ailem ve ardından çevrem cehenneme

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

döndü benim için. Bize duygularımızı bastırmamız öğretilmişti evvela. “Kol kırılır yen içinde kalır.” mesela. Kol kırıldı kimselere göstermedik, acı çektik kimselere söyleyemedik. Attığımız sessiz çığlıkları duyan kimse olmadı haliyle. En yakınımızın kulağına usulca “Kolum kangren oluyor galiba.” dedik. “Boş ver olsun. Seni yine belli etme.” dedi. Sonunda kol kangren oldu kesip atıldılar onu. Yaşadığımız sıkıntıları anlatmaya kalktığımızda da dinlemediler. “Sus, el âlem duyarsa ayıp olur, bizim sülalemize hiç yakışır mı? Baban duyarsa çok kızar, ne der sonra?” Kızmasın, ayıp olmasın diye anlatmadık. Sonra biri bunalıp intihar ettiğinde de arkasından “Yahu ne kadar da iyiydi, kimseye bir zararı, bir kötülüğü yoktu, sessizdi, ağzı var dili yoktu, bizim bildiğimiz, duyduğumuz bir derdi de yoktu. Ne oldu da böyle oldu. Allah Allah, vah vah vah...” diye üzüldük.

Bir insan daha sağken; hayatının, çektiği acılarının kısacası varlığının kendilerine hiçbir değer ifade etmediği söyleyen insanlarca ölür ölmez yokluğuna üzülmeleri ya da ölmüş haline değer vermeleri bana her zaman garip gelmiştir...

Dışımıza çıkarmamıza izin verilmeyen, ağızımıza bir kilit vurularak içimize hapsedilen sesler içimizde büyüyor

ve başta minik bir fısıltı halindeyken sonradan bir çığlığa dönüşüyor, haberin var mı?

BARAJLAR KURULUP SULAR
KONTROL EDİLİYOR, UÇAKLAR
YAPILIP HAVA SAHASI KONTROL
EDİLİYOR, UZAY ARAÇLARI
YAPILIP EVREN DAHA YAKINDAN
TANINMAYA ÇALIŞILIYOR. BUNLARIN
HEPSİ BEYİN İLE YAPILIYOR.
DÜŞÜNSENE, SEN DE BEYNİNİ
ÇALIŞTIRIP KONTROL EDEBİLSEN
NELER NELER YAPARDIN KİM BİLİR?

FARKLI 'SEN'LER

Adana'da 1500 evi ziyaret ettikten sonra cennet Türkiye'mizde iki yılda 117 bin km yol giderek birçok ilçe, kasaba ve köyde konferanslar verdim. Yepyeni insanlarla tanıştım. Dışarıda güler yüzlü olan birçok insanın, evde kendisiyle baş başa kaldığında öyle olmadığını fark ettim.

İstersen sen de çevrene şöyle bir bak! Çok gülen bazı arkadaşlarının evlerinde sıkıntı yaşadığını, bunu kimselere belli etmemek ya da sıkıntısını unutmak, huzursuzluğunu bastırmak için mutluluk maskesi taktığını rahatlıkla görebilirsin. Aynı insanlar eve gidip maskelerini çıkardıklarında ne görünüyor biliyor musun? Çaresizlik, boş vermişlik, üzüntü, stres, öfke, şiddet...

Alişan Kapaklıkaya

Bazen evinde yaşayan “sen”le, işinde ve toplumda yaşadığın “sen” farklı olabiliyor.

KAPKARANLIK GECELERİN
AYDINLIK SABAHLARIYLA
KUCAKLAŞMAK İSTER MİSİN?

Çocukları akşam pencerede, balkonda, bahçe
kapısında beklerken, kendisi okey masasında
gece yarlarına kadar vakit geçiren bir baba,
evlatlarına ne kadar sahip çıkabilir?

Şimdi şu resme bir bakmanı istiyorum...

Bak, burada yan yana duran üç tane ağaç var. Zalim bir adam gelip birisini kesiyor. Peki, kesilen ağaç düşüyor mu? Hayır. Neden? Çünkü bu üç ağaç iyice sarılıp sahip çıkmış, kenetlenmişler birbirlerine. Adeta tek vücut olmuşlar; biri kesilmesine rağmen diğerleri onu ayakta tutabiliyor vedüşmesine engel oluyorlar böylece.

Ben ailemizi ve ülkemizi de bu resimdeki ağaçlar gibi düşünüyorum. Biz de aile olarak birbirimize sahip çıkmalı değil miyiz? Anne-baba, çocuk, torun, dede, nine ve akra-ba olarak birbirimize sımsıkı kenetlenmeliyiz. İster anne, ister baba, ister çocuk olarak ailene sahip çıkmak için her şeyden önce kendine sahip çıkmalısın. Kendini geliştirmeli,

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

güçlendirmeli ve güncelleştirmelisin. Sen güçlü olmazsan aileni nasıl ayakta tutacaksın? Şimdi, resimde ortadaki ağacın sağında ve solunda yer alan iki ağacı düşün. Onlar çürük olsaydı, ortadakiyle beraber onlar da yıkılmaz mıydı?

Çocukları akşam pencerede, balkonda, bahçe kapısında beklerken, kendisi okey masasında gece yarısına kadar vakit geçiren bir baba, evlatlarına ne kadar sahip çıkabilir?

Gittiği günlerde arkadaşlarının çocuklarının halini hat-rını sorup ilgilendiği kadar kendi çocuklarıyla ilgilenmeyen, pop star yarışmasındaki gençleri tanıdığı kadar kendi çocuklarını tanımayan bir anne çocuklarına ne kadar sahip çıkabilir?

Televizyonda magazin programlarındaki kadın artistlerin özelliklerini tanıdığı kadar kendi eşinin duygularını tanımayan bir erkek ailesine ne kadar sahip çıkabilir? Veya bir dizide bir erkek oyuncuya gösterdiği ilgiyi kocasından esirgeyen bir kadın ailesine ne kadar sahip çıkabilir?

Politikacı olduğu için sadece dilinde olan sloganlarla meydanları inletirken, başa çıkamadığı problemlerin altında inleyen evdeki öz çocuğunun farkında olmayan, kadınların özgürlüğünden bahsederken kendi eşine şiddet uygulayıp onu sindiren biri ailesine nasıl sahip çıkabilir?

Türkiye'yi hatta dünyayı kurtarma derdinde olan bir arkadaşım var. Gazete ve dergilerde çocuk eğitimi ile ilgili

sürekli yazıları çıkar. Bu arkadaşım kendince önemli olan kişi ve gruplarla görüşmek içinde evini habireihmal eder.

Kendisi anlatıyor:

“Bir gün metroda bekliyorum. Yanıma 12-13 yaşlarında bir çocuk gülümseyerek geldi. Ben de ona gülümsedim. Metroya geldi, bindim, çocuk da benim ardımdan bindi. Her zamanki gibi evimize en yakın durakta indim. O da indi. Eve doğru yürümeye başladım. Baktım çocuk da geliyor. Apartmana girip asansöre bindim. Çocuk da bindi ve bana yine gülümsedi. Şaşırmıştım. Kendi kendime “Bu çocuk beni birine benzetiyor galiba” dedim. Bizim katta indim.

Zile bastığımda o da yanımdaydı. Dayanamadım. Eşime “Hanım burada biri var. Bir baksana ne istiyor?”

Eşimin cevabı ne oldu bil bakalım?

“Mülayim o, karşı komşumuzun çocuğu.”

Sen hiç sokak çocuklarıyla tanışıp onlarla arkadaşlık ettin mi, onları dinledin mi?

Sokakta poşetin içindeki bally’i derin bir nefesle içine çeken o çocuk aslında neyi çekiyor biliyor musun? Annesinin sıcacık göğsünden çekemediği anne sevgisini, babasının kucağında bulamadığı baba şefkatini...

Dünkü güneşle bugünkü çamaşırlar kurutulmuyor.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Kızım Zuhal bir gün bana dedi ki: “Babacığım, seninle neden bu kadar rahat konuşuyorum, bu kadar iyi nasıl anlaşılabiliyorum ve özelimi bile paylaşıyorum biliyor musun?”

“Neden prensesim?”

“Çünkü sen benimle konuşmayı hak edecek kadar taze bir babasın.”

Çocuklarımla konuşmayı hak edecek kadar taze bir baba olarak kalmayı nasip ettiği için Rabbime şükrettim o an. Ve o akşam bir kere daha anladım ki kendimizi çocuklarımıza kaliteli anne-baba olmayı hak edecek kadar geliştirmeliyiz. Kendimizi, eşimize ve ailemize yetecek kadar güncellemeliyiz. Biz kaliteli anne baba olduğumuzda, çocuğumuz da kaliteli bir birey olarak kendini yetiştirmek için uğraşacak ve bunu mutlaka başaracaktır.

Hız. Ali “Çocuklarınızı kendi zamanımıza göre değil, onların zamanında meydana gelecek şartlara göre yetiştirin” buyurmuştur. Bırak çocukların zamanını, bugüne göre bile kendini yetiştirmeyen, güncelleyip, tazelemeyen ve çocuklarını kendi dedesinden kalan bilgi kırıntılarıyla yetiştirmeye çalışan bir anne baba çocuklarına ne kadar yetebilir sence?

AYNI ANDA BİRÇOK YÖNE GİTMEK
İÇİN ÇIRPINIRKEN ASLINDA HİÇBİR
YÖNE GİDEMEDİĞİNİ ANLA ARTIK...

“Peki, sen gece on ikide nöbetten çıkıp uykusuz
bir şekilde eve geldin mi? Seni bekleyen çocuğun
o sırada elinde kitapla gelip ‘Bana masal okur
musun baba?’ dedi mi?”

EVİNİ CENNETE ÇEVİRMEYE NE DERSİN?

İşte; kendimi, ailemi, çocuklarımı, yaşadığım sorunları sana bunun için anlattım. Evini cennete çevirip çocuklarını cennet çiçekleri gibi yetiştirmene katkıda bulunabilmek için. Sana pratikten örnekler sunmaya çalışıyorum. Zira kitaplarda yazan teorik bilgiler, gerçek hayatta yaşadığımız sorunları çözmede bazen yeterli olmuyor. Bir keresinde çocuk eğitimi ile ilgili bir konferansa gitmiştim. Konuşmacı çok güzel anlatıyordu. Bloom'dan, Rousseau'dan, Adler'den, Freud'dan örnekler veriyordu. Bir ara kendisine dedim ki:

“Ne kadar güzel konuşuyorsun. Kaç çocuğun var?”

“Benim çocuğum yok.”

“Peki, sen gece on ikide nöbetten çıkıp uykusuz bir şekilde eve geldin mi? Seni bekleyen çocuğun o sırada elinde kitapla gelip ‘Bana masal okur musun baba?’ dedi mi?”

“Hayır.”

“Peki, sabaha karşı beşte çocuğun ağlama sesiyle uyandın mı? Karnının mı, kulağının mı sancıdığını bilmeden karşında içini çekerek ‘Babaaa, babaaa’ diye ağladı mı çocuğun?”

“Hayır”

“Peki, sürekli işten geç geldiğin için seni çok özleyen ve balkonda beklerken olduğu yerde uyuyakalan çocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Peki, sen şimdi neyi anlatıyorsun? Gerçekten sana ait olan çocuk eğitimini mi yoksa kitaptan okuyup da doğru olup olmadığını test bile edemediğin başkasına ait bilgileri mi?”

Ben, dünyayı çok büyük bir çark olarak düşünüyorum. Hepimiz de bu kocaman çarkın birer dişlisiyiz. Ben doğru çalışmadığımda sistem tıkanır ve durur. Aile de toplumun en önemli çarklarından biri. Aile çarkının dişlilerinden biri doğru çalışmadığına yine sistem tıkanır, çatırdayıp çöker. Sistem çöktüğünde de bu sefer ülke çarkı sağlıklı işlemez, durur ve sonunda yıkılıp yok olur. Sürdürülebilir ilerleme için çarkın sağlıklı dönmesi ve ailenin desteklenmesi,

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

sorunlarının giderilmesi şarttır. Aile fertlerinin bünyesinde, özünde; iyilik, erdem, yardım, çalışmak, mutluluk ve huzur gibi uyuyan güzeller vardır. Ailede yaşadığımız sorunlar bu uyanık güzellerin zaman zaman uyumasına sebep olur. Kimi zaman incir çekirdeğini bile doldurmayacak kadar küçük olan bir sorun yüzünden yanlış anlaşılmalara olur ve evin içinde soğuk rüzgârlar esmeye başlar. Kimi zaman da başlangıçta küçükken çözülmeyen sorunlar gittikçe büyüyerek içinden çıkılmaz bir hale gelip aileyi uçuruma sürükler. Karı-koca arasındaki iletişimsizlik, anne-babanın ve çocuklarıyla arasındaki kuşak çatışması, maddi imkânsızlıklar, gençlerin bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyaçları, sadece dışarıdan bakıldığında aileye benzeyen bu cehennemsi ortamda dört duvar arasında sıkışıp kalan ve kendileri olmayan sorunlu, bunalımlı, stresli aile bireyleri...

İşte tüm bu sıkıntı, problem ve çatışmaların arasında 'GÜZEL' içine kapanıp sesini kısımaya, küsüp sönükleşmeye başlar ve nihayetinde uyur; 'UYUYAN GÜZEL' olur.

DIŞARI ÇIKMAK İSTERKEN SÜREKLİ
CAMA ÇARPAN SİNEK GİBİ OLMA;
BAZEN FARKLI YOLLAR DENE!

**UYUYAN GÜZELİ KİM
UYANDIRACAK?**

Şimdi, o içinde uyuyan 'GÜZEL' uyandırılmayı bek-
liyor. Peki, kim mi uyandıracak?

SEN...

Evet evet, sen.

Sen kaybolalı, uyuyan güzelin bulunduğu evi yabani
otlar sardı, sarmaşıklar bastı.

Sen gideli ev yıkılmaya yüz tuttu, toz toprak içinde kaldı.

Sen gideli evdekiler kâbus görüyor.

Sen gideli evdekiler sahipsiz.

Sen gideli evdekiler mutsuz, huzursuz.

Sen gideli evdekilerin gözleri fersiz, yüzleri soluk.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Sen gideli evdekiler hasretle senin yolunu bekliyor.

Sen gideli evdekiler yerinde sayıyor.

Sen gideli uyuyan güzel unutulmaya yüz tuttu.

Ve sen şimdi dönüş yolundasın...

Duydum ki; aileni yeniden canlandıracak sevgi ve saygı giysilerini kuşanıyormuşsun.

Duydum ki; sorunları kolaylıkla çözmek için azimli, kararlı bir şekilde kendini geliştiriyormuşsun.

Duydum ki; unutulmaya yüz tutmuş değerleri yeniden canlandırmak için çırpınıyormuşsun.

Duydum ki; kendini hoşgörü, anlayış, uzlaşma, empati, şefkat ve sağduyu gibi güzelliklerle donatıyormuşsun.

Duydum ki; anneni, babanı, eşini çocuklarını daha iyi anlamak, aile bağlarını güçlendirerek birbirinize daha sıkı, sınıksız sarılmak için çabalıyormuşsun.

Ben de sana diyorum ki; bunları yaptığında ailenin İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandıracak bir tek anahtar kalıyor. O da: 'TATLI DİL...'

Tatlı dilinle uyuyan güzelin hemen uyanacağını, evini sevginin sıcaklığıyla ısıtacağını, bilginin ve hoşgörünün ışıyla aydınlatacağını garanti ediyorum.

Düşündüm ki; sen gelip de uyuyan güzeli uyandırıyor-
yorsun ve çocuklarının gözlerindeki parıltı artıyor, eşinin
kalbindeki heyecan tüm vücuduna yayılıyor, ocakta kay-
nayan tencereden çıkanhuzur buharları evin her köşesine
yayılıyor.

Küçük çocuğun yürümekle kalmıyor, koşup zıplıyor
artık.

Evdeki herkes renkli rüyalar görüyor.

Evdeki hiç kimsenin iki günü birbirine eşit olmuyor.

Kavga gürültü ve patırtının yerini mutluluk şarkıları
alıyor.

Ve uyanan güzel ile birlikte dans ediyorsunuz ailece...

Önce sen, kendi İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandırdın
sonra ailen.

Şimdi, sıra Türkiye'mizin uyuyan güzelini uyandır-
maya geldi...

Ailece birbirimize sahip çıktığımız gibi tüm millet
olarak da birbirimize sahip çıkmalıyız. Az önce bahsettiğim
üç ağaç gibi el ele, omuz omuza, gönül gönüle vermeliyiz.
Öğretmenimizle, öğrencimizle, polisimizle, vatandaşımızla,
işçimizle, amirimizle, doktorumuzla, imamımızla, memu-
rumuzla, askerimizle, milletimizle el ele tutuşup birbiri-
mize sahip çıktığımızda;

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Hiç kimse aramızakötülük tohumları saçamaz.

Hiç kimse aramıza fitne fesat sokamaz.

Hiç kimse mutluluğumuzu, huzurumuzu yok edemez.

Hiç kimse gücümüzü, gelişmemizi engelleyemez.

Hiç kimse Atamızın gösterdiği yolda çağdaş uygarlık düzeyine doğru koşarken bize çelme takamaz.

Hiç kimse güneşimizi çalamaz.

Hiç kimse yıldızlarımızı söndüremez,

Hiç kimse cumhuriyetimize, devletimize yan bakamaz.

Hiç kimse bizi geçmişimize düşman edemez.

Hiç kimse bizi yarınımız için kaygılandıramaz.

Hiç kimse bizi bu günümüzü doya doya yaşamaktan alıkoyamaz.

Hem de hiç kimse ve hiçbir güç...

HİÇ BOŞUNA UĞRAŞMA!
YÜREĞİNE MERHABA DEMEDİĞİN,
KALBİNE GİRİP İÇİNİ SEVGİYLE
ISITMADIĞIN BİR İNSANIN BEYNİNİ
EĞİTEMEZSİN...

TAZE Mİ, CANLI MI?

Kızım bana “Baba, sen benimle konuşmayı hak edecek kadar tazesin.” dedikten bir gün sonra okuldan eve geldi, kapıdan girer girmez gülmeye başladı.

“Ne oldu kızım?”

“Gel baba, sana çok komik bir olay anlatacağım.”

“Anlat bakalım.”

“Bizim tarihçinin 94 yaşında bir babaannesi varmış.”

“Eee, bunun neresi komik?”

“Dur baba yaa, anlatıyorum işte.”

“Bir gün balık almak için balıkçıya gitmiş.”

“Balıkçıya demiş ki; oğlum balıklar taze mi?”

Balıkçı da demiş ki “Canlı teyze, canlı bunlar.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Yok oğlum, onu sormuyorum, taze mi değil mi?” deyince balıkçı hayretle bakmış.

“Hayretle mi bakmış. Dürbünle mi bakacaktı yani.”

“Yaa, baba amma da gıcıksın ha, anlatmıyorum işte!”

“Tamam, tamam anlat kızım.”

“Balıkçı eline canlı balıklardan birini almış ve “Canlı teyze canlı, bak nasıl da oynuyor, daha diri bunlar.”

“Oğlum, bunu sormuyorum ki taze mi diye soruyorum.”

Balıkçı kızmaya başlamış. Beli bükülmüş, yüzü sarkmış, gözleri görmeyen kadına, “Ya git başımdan ne laf anlamaz bir insansın, çekil de işime gücüme engel olma bari.”

Tarihçinin babaannesi balıkçının kolunu tutmuş ve “Oğlum, asıl sen laftan anlamıyorsun. Bana bir baksana. Gördüğün gibi ben de canlıyım ama taze miyim?”

ÇOCUK İNTERNETTE DÜNYAYI
PARMAĞINDA OYNATIYOR,
ÖĞRETMEN DAHA BİLGİSAYARIN
NEREDEN AÇILDIĞINI SORUYOR...

“Ben daire başkanayım; akşam saat dokuza, ona kadar çalışırım. Yıllardır ailemle akşam yemeğini birlikte yediğimiz günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bu seminerin ikinci günü kendime nereye koştuğumu sordum.

İKİ ÇOCUĞUMUN DA DOĞUMUNDA BULUNAMADIM...

2002 yılında, Emniyet Genel Müdürlüğü Eğitim Daire Başkanlığı'nda Emniyet amiri olan kardeşim dedi ki;

“Ağabey, bir daire başkanımız seni televizyonda seyretmiş. Konuşmaların başkanımızın çok hoşuna gitmiş, müdürlerimize bir seminer vermeni istiyor, planlayalım mı?”

“Hangi konuda?”

“NLP ile Problem Çözme Teknikleri konusunda.”

Tamam, 16 saat süren bir seminer. Dört gün ve günde dört saat olmak üzere toplam 16 saat organize edebilirsen gelirim.”

“Olabilir, organize ederim. Yalnız bir şey söyleyeceğim: Başkan ve müdürlerimizin çoğu yoğun çalıştığı için

seminerlere gelip bir saat katılır ve çay arasında giderler. Biz de salonu memurlarla doldururuz.”

“Nusret açık söyle, müdürlerimizin ilk saatten sonra ayrılmalarının sebebi yoğunlukları mı yoksa başka nedenler de mi var?”

“Yoğunlar da...Ee..hımm... kem... küm...”

“Niye ayrılıyorlar?”

“Bazı hocalar dersleri monoton anlatıyor ya da daha önceden hazırladıkları kâğıtlardan okuyor. Müdürlerimiz de ilk dersin sonunda sıkılıp ayrılıyor. Bana da diyorlar ki; bizde olanlar bu okunan kâğıtlarda yok, kâğıtlarda olan da bizde yok. Bizi niye boşu boşuna çağırıyorsunuz ki?”

“Anladım, yaklaşık kaç kişi katılacak?”

“150 kişi civarında.”

“Tamam, organizasyonunu yap bakalım.”

“Ya ikinci saat bırakıp giderlerse?”

“Nusreeet, eğer bu işi sen biliyorsan git kendin yap, ben biliyorsam bana bırak.”

“Organizasyon yapıldı. Daire başkanı, yardımcıları ve müdürlerle birlikte toplam 146 kişilik bir grup oluştu.

İlk gün 80 kişi katıldı. Nusret, gelenleri kapıda karşılıyor ve çekingen bir şekilde kısık sesle “Müdürüm hoş geldi-

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

niz” diyordu. Hani abisiyim ya başarısız olsam karizması çizilecek diye çekiniyordu herhâlde. Birinci çay arasına çıktığımızda çok tedirgin duruyordu. Müdürlerim giderse bana karşı mahcup olacağını düşünüyordu belki de. Seminer bitene kadar kimse gitmedi.

İkinci gün katılımcı sayısı 120 oldu. Tabii Nusret kapıda biraz daha rahat ve dik durarak karşılıyordu artık gelenleri. Üçüncü gün 160 kişiye ulaştı sayı. Gelenler listede yazılı olandan fazlaydı ve Nusret’in keyfine diyecek yoktu. Hatta bu başarılı organizasyondan dolayı takdimname almanın hayalini bile kuruyordu. Dördüncü gün tam 300 kişi geldi. Müdürler eşlerini de alıp gelmişti. Nusret’i bir görecektiniz. Kapıda çok dik ve kendinden emin duruyor, neşeli bir şekilde “Müdürüm hoş geldiniz, Hanımefendi şeref verdiniz, sizi aramızda görmek ne güzel.” diyordu. Yanına yaklaştım ve “Nusret aslanım, sahnede konuşan benim, burada kaban ve şişen sensin, bu nasıl oluyor?” dedim.

Üçüncü gün katılımcılardan seminerlerle ilgili geri-bildirim almak istedim ve dedim ki: Arkadaşlar sizinle üç gündür birlikteyiz. Çok kıymetli vaktinizi üç gündür bu seminere ayırdınız. Ben de dilim döndüğünce sizlerle bazı bilgiler paylaştım. Şimdi sizden bir şey istiyorum. Bu son saatte seminerle ilgili düşüncelerinizi size birazdan

dağıtılacak kâğıtlara yazar mısınız lütfen. Seminerin içeriğini, süresini, sunuluş biçimini, benim konuşmalarımı, yaklaşımlarımı, artılarımı, eksilerimi, geliştirmem gereken yönlerimi lütfen yazın. İsterseniz kendinizle ilgili özel durumları da paylaşabilirsiniz. Ben yazdıklarınızı bu akşam okuyacağım. Yarın birlikte değerlendiririz. İsimlerinizi ise ister yazın ister yazmayın. Yazdıklarınızın kendimi geliştirme noktasında bana çok katkısının olacağını biliyor ve şimdiden teşekkür ediyorum...”

O akşam geç saatlere kadar yazılanları okudum. Okurken çok duygulandığım, hıçkırıklarımı tutamadığım anlar oldu. Bir müdürüm demiş ki: “Alişan Hocam, iki çocuğum var. İkisinin de doğumunda bulunamadım, çünkü görevdeydim. Hastaneye eşime bir çiçek gönderemedim, eşimin elini tutup geçmiş olsun bile diyemedim.”

Bir başkası “Eşim ve çocuklarımla yıllar önce çok sıkıntı yaşadım. Hem meslekten hem de aileden kaynaklanan problemlerin altında ezilirken sen nerelerdeydin Alişan Hocam? Senin anlattığın bilgileri dinlerken boşa geçen yıllarıma yandım.”

“Ben daire başkanayım; akşam saat dokuza, ona kadar çalışırım. Yıllardır ailemle akşam yemeğini birlikte yediğimiz günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bu seminerin ikinci günü kendime nereye koştuğumu sordum.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Ailemi ve çocuklarımı ihmal ettiğimi fark ettim. Dün saat 18:00 da işi bıraktım ve eve gittim, beni görünce çok şaşırdılar. Yemekte oğlumla sohbet ettim. Yemekten sonra annesine ‘Anne, babam iyi mi?’ demiş. Allah senden razı olsun Hocam...”

O gece, zaten çok sevdiğim ve saygı duyduğum emniyet teşkilatımıza sevgim ve saygım daha da arttı ve derinleşti.

SEVGİ SENDİKALARI NEDENSE
HİÇ KURULMUYOR...

TELEFONDAKİ YABANCI

Ertesi gün seminer başladığında müdürlerden biri ayağa kalktı ve bir şeyler paylaşmak istediğini söyledi. Dedim ki: “Müdürüm, sahneye buyurun gelin lütfen.” Geldi ve mikrofonu aldı:

“Hocam, semineri bir aile sıcaklığına çevirdiğiniz için öncelikle çok teşekkür ediyorum. 28 yıldır teşkilatımızda birçok seminere katıldım. İlk defa bu kadar neşeli, keyifli, duygulu ve içeriği farklı bir seminere katılıyorum. Kusura bakmazsan ben de bir şeyler paylaşacağım. Sen ilk gün geldin, sahneye çıktın ya çok şaşırdım, çünkü hepimizden gençtin. Ben şöyle ağır bir uzman bekliyordum. Neyse konuşmaya başladın: ‘Yok, ben köyde doğdum, yok, yamalı pantolon giydim, vay efendim, ortaokula kadar yatağı

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

ıslattım, kuzu güttüm' falan filan dedin. Tepem attı; ben başkanım, çok yoğun işlerim var. Kısıtlı zamanımın içinde vakit ayırıp buraya kadar gelmişim. Adam çıkıp nelerden bahsediyor diye söylenip durdum. Yanımdaki arkadaşına 'Bu kim yaa, kim çıkardı bu sidikliyi sahneye?' dedim. Arkadaşım 'Valla ben de yeni görüyorum ve kim olduğunu bilmiyorum' dedi. Kolunu dürtüp 'Kalk gidelim' dedim. O da 'Şimdi milletin önünde kalkıp gidilir mi? İlk mola verilince çekip gider, bir daha da gelmeyiz.' dedi.

Neyse biz arayı beklemeye başladık. Sen anlatmaya devam ediyordun:

"Karşımızdaki insanın iletişim barkotları bizden farklı olabilir. Eşinizle şöyle konuşursanız iletişiminiz çok güçlü olur. Sevgi alışverişiniz çoğalır, birbirinizi daha iyi anlarsınız.'

Sana iyice sinirlendim ve içimden 'Benim hanımla nasıl konuşacağımı bu köylü kuzu çobanı mı öğretecek?Yok şöyle konuşacakmışım da yok böyle konuşacakmışım da bizim hatun değişecekmiş. Hadi yaa!'

Araya çıkmamıza birkaç dakika kala eline bir cep telefonu aldın ve dedin ki: 'Şimdi ben bu telefona açıl desem açılmaz. Elimle vursam, yere atsam, duvara çarpsam, açılır mı, açılmaz. Neden? Çünkü telefonun bir pin kodu var. O pin kodunu doğru bir şekilde tuşlarsam telefon kolayca

açılır. İşte insan da böyledir. Eşinin, çocuklarının, anne babanın, arkadaşlarının her birinin beyinde pin kodları vardır. Bu kodlar da sözcüklerden oluşur. Siz konuşurken doğru sözcükleri kullanırsanız karşınızdakinin beyniyle kolayca iletişim kurarsınız.’ dedin ve ekledin: ‘Aradan sonrakı derste size pin kodlarını anlatacağım.’

Sonra ara oldu. Çaylarımızı içtik. Ben çantamı alıp arkadaşımın yanına geldim ve ‘Haydi gidelim.’ dedim. Arkadaşım da bana ‘ Ben gitmeyeceğim, valla şu pin kodlarını merak ettim.’ dedi. O kalınca ben de kaldım.

“Eee sonra ne oldu Müdürüm?”

“Önce sana tepkiliydim. Fakat seni dinledikçe önyargım kırıldı ve ardından merak etmeye başladım. Araya her çıkışımızda işleyeceğini söylediğin konu ilgimi çekti. Ben 25 yıllık evliyim ve görücü usulüyle evlendim. Çok mazbut bir aile yapımız var. Bugüne kadar hanımla doğru dürüst bir iletişimimiz, anlattığın gibi bir paylaşımımız olmadı. Saat 18.00 olduğunda eve telefon açar, hanıma ‘Sofra hazır mı?’ der ve başka bir şey söylemeden telefonu kapatırdım. Eve gittiğimde de sofra hazır olurdu. Yemeğimi yer, kumandayı elime alır ve televizyonun karşısındaki kanepeye uzanır, orada yorgunluktan uyuyakalırdım. Hanım gelir ve ‘Kalk adam kalk, yatağına geç, burada uyuma, sabah işe gideceksin!’ diyerek beni güçlkle kaldırırdı.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Evet, dün akşama kadar işte böyle bir hayatımız vardı.

“Peki, dün akşam ne oldu Müdürüm?”

“Sen dedin ya dilinizi değiştirirseniz hanımınız da değişecek. Önce inanmamıştım ama üçüncü gün şu NLP ile (ilk duyduğumda LPG gibi bir şey sanmıştım) beni onunla ikna ettin. Kendi kendime dedim ki: ‘Dur yaa bir dilimi değiştireyim, bakalım bizim hatun bir şeyler değişecek mi?’ Dün akşam mesai çıkışı telefonu elime alıp evi aradım. Yine hanım çıktı, dedim ki: “Hayatım, sofraya hazır mı canım?”

“Yenge ne dedi?”

“Bir şey demedi, deriiiiin bir sessizlik oldu.”

“Eee!”

“Hayatım senin güzel yemeklerini özledim, eve geliyorum sofrayı hazırlar mısın canım?”

“Karşımdaki sessizlik daha da derinleşti.”

“Eee!”

“Marketten istediğin bir şeyler varsa uğrayıp alışveriş yapayım.”

“Eşiniz ne dedi?”

“Ne dedi biliyor musun, Hocam?”

“Ne dedi?”

Alişan Kapaklıkaya

“Yanlış numarayı aradınız.’ deyip telefonu yüzüme kapattı!..”

Salondakiler hiç durmadan dakikalarca güldüler. Gülmekten kimisinin göbeği oynuyor, kimisinin de gözlelerinden yaş geliyordu.

ÇOCUKLARIMIZ ‘HAYIR’ DİYORSA
BU HAYIRLI BİR İŞTİR...

Lütfen elimden tutun, beni götürün
oralara. Size hiç yük olmam, bodrumda kalır
sadece ekmek yiyerek yaşayabilirim. Benim kadar
kızınız varmış, şu anda kızınızın yerinde olmayı
ne kadar çok isterdim!..

DAĞA ÇIKMAKTAN VAZGEÇEN KIZ...

Doğudaki illerimizden birinde konferans vermeye gitmiştim. Öğretmenlerimize, polislerimize, askerlerimize ve öğrencilerimize değişik konularda seminerler yapmıştım. Eve döndükten yaklaşık on gün sonra bir mektup aldım:

“Sevgili Alişan Hocam,

Akşam oldu, bizim buralara karanlık çöktü. İnsanlar terör korkusuyla evlerine çekildiler. 10 gün öncesine kadar benim de içim tıpkı diğer insanlar gibi karanlıktı. Adım: Kıymet, 20 yaşında, lise mezunuyum. Üç yıldır sınavlara giriyorum ama kazanamadım bir türlü. Babam dört evli, toplam 19 kardeşiz. Babam bir çatışmada bacağından vuruldu ve felç kaldı, o günden beri yürüyemiyor. Annem,

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

dört hanımın sonuncusu. Dört hanım, babam ve 19 kardeş aynı evde oturuyoruz. Aynı evin içinde babamın her hanımın çocuklarıyla kaldığı birer odası var. Annem en küçük olduğu için her işi de o yapmak zorunda kalıyor. Ezilip itiliyor ancak itiraz edemiyor. Bu durumda olmamıza çok üzülüyorum Hocam...

Az önce dediğim gibi babam felçli olduğu için çalışmıyor. Valiliğin yardımlarıyla zar zor geçiniyoruz. Bazı ablalarım, bütün gün memurların çocuklarına bakıyor ancak asgari ücretin yarısı kadar bile para alamıyor.

Ben de sınavı kazanamayınca ne yapacağımı bilmez durumda, yolunu kaybeden biri gibi kaldım. İş yok, üniversite de olmayınca hayatım karardı sanki. Siz gelmeden önce en son çare olarak dağa çıkmaya karar verdim. Evet-Hocam, dağa çıkmaktan başka çarem yoktu.

Siz burada öğrencilere konferans verecekmişsiniz. Arkadaşımın 'hadi gidelim.' demesiyle ben de geldim. Konferans öncesi baktım; öğrencilerin çoğu uflayıp pufluyor, zorla getirildiklerinden bir an önce çıkmak için can atıyorlardı adeta. Sonra siz çıktınız sahneye, konferansa başlamadan önce 'Zorla gelen veya getirilen var mı?' diye sordunuz. Salonun yarısı parmak kaldırıncı 'Tamam o zaman, konferans beş dakika!' dediniz. Salondakiler güldü. Siz 'Evet evet, sadece beş dakika durun, tadıma bir bakın, hoşunuza

giderse sonuna kadar kalın, gitmezse beş dakika sonra çıkmak serbest!’ dediniz. Çok şaşırmıştım, çünkü hayatımda ilk defa böyle bir şey duyuyordum.

Yaptığınız esprilere çok güldük, herkes rahatladı. Siz ‘Çıkmak serbest, isteyenler çıkabilir. Ben şimdi derslere âşık olmanın yöntemlerini anlatacağım.’ dediniz. Çıkmayı bırakın, kimse kıpırdamadı bile. Devam ettiniz...

Siz, hayatınızdan bahsederken ben de içinde kendimden bir şeyler bulmaya başladım. Öğrenciyken yaşadığınız fakirliği, çektiğiniz sıkıntıları, yamalı pantolonlarınızı, tezeğiniz bittiği için üşüyerek ders çalıştığınızı... Kuzu güttüğünüzü, annesi ölen kuzuların içli içli melediğini ve onları biberonla doyurduğunuzu... Babanızdan para istediğinizi, yokluktan yollayamadığını ya da çok az yollayabildiğini anlatıyordunuz.

Biliyor musunuz Hocam, sanki kendini yaşıtınız değil de beni anlatıyordunuz. Anne babamı, ailemi, bizim buraları ve sanki geleceğe dair benim hayallerimden bahsediyordunuz. Büyülenmiş gibi dinledim sizi, rüyada gibiydim. Konferansınız bittiğinde hepimiz koltuklara çakılıp kalmıştık. Kimse kıpırdamıyor, kıpırdamıyordu. Siz sahnede ağlarken, biz de yerimizde ağlıyorduk. O akşam bir yandan vefat eden babanız için gözyaşı dökerken diğer yandan sizin gibi hayırlı bir evlat yetiştirdiği için çokça da dua ettim.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Yine o akşam dağa çıkmaktan vazgeçtim. İçim aydınlanmıştı o gün, karanlıklarım dağılmıştı. İçimdeki karanlığı yok edip öyle bir ışık yaktınız ve öyle bir aydınlık oluşturdunuz ki artık onu yok edecek hiçbir güç tanımıyorum Hocam!

Bugün bir kere daha okumaya karar verdim. Bana yardım edip elimden tutar mısın, beni alıp sevgi bahçene diker misin? Ben ilkokul öğretmeni olmak istiyorum, 40-50 tane öğrencim olur ve onları çok güzel yetiştiririm. Başta kardeşlerimin, sonra bizim buraların ışığı olurum. Lütfen elimden tutun, beni götürün oralara. Size hiç yük olmam, bodrumda kalır sadece ekmek yiyerek yaşayabilirim. Benim kadar kıyınız varmış, şu anda kıyınızın yerinde olmayı ne kadar çok isterdim!..

Siz benim ışığımı yaktınız; ben de benim gibi yüzlerce öğrencinin ışığını yakacağım.

Ellerinizden öpüyorum ve cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum Alişan Hocam!..

Allah sizi yetiştiren babanızdan razı olsun.”

Kıymet

Kıymet'in mektubu beni çok etkiledi. Okuduktan sonra gözlerimi kapadım. Gittiğim şehirleri, ilçeleri, köyleri, mezraları düşündüm: Okullardaki öğrenciler, okuya-

mayan çocuklar, dağa götürülen gençler, evden kaçmayı kurtuluş sanan insanlar, çocuklara ulaşip onları yetiştirmek için çırpınan öğretmenler, cehaletten, ezilmişlikten nasıl kurtulacağını bilmeyen anne-babalar...

Bir yandan teröristlerle uğraşırken bir yandan da çocukların eğitimine destek veren, dersane açan, ders veren askerler, polisler, gecesini gündüzüne katıp cansiperane çalışan valiler, kaymakamlar...

Kıymet 6 mektup daha yazdı. Hepsinde içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için atılan çığlıklar, ışık arayan gözler, sevgiye, ilgiye, bilgiye acıkmış pırıl pırıl bir genç kız vardı. Onun için bir şeyler yapmalıydım ve oturup mektuba cevap yazdım...

POLİSİMİZİN VE ASKERİMİZİN
GÖREV BAŞINDA KOŞARKEN Kİ KALP
ATIŞLARINI, HUZURUMUN NİNNİSİ
TELAKKİ EDERİM...

Çiçekler açtıracaksın, aydınlığınla karanlıklar
çekilip gidecek oradan. Güçlü bir rüzgâr gibi
esecek ve ülkemizin üzerindeki kara bulutları bir
daha birleşmemek üzere darmadağın edeceksin.
Karanlıklar gidince hep birlikte sahip olduğumuz
güzellikleri tekrar göreceğiz.

ALPLER'DE TURİSTLER, CUDİ'DE TERÖRİSTLER DOLAŞIYOR...

Merhaba Kıymet,

Mektuplarını aldım, satır aralarını daha iyi anlamak için defalarca okudum ve her okuyuşumda seni daha çok sevdim. Kalemimi yüreğinin sesine tercüman etmiş ve oradaki güzel duygularını nakış nakış işlemişsin satırlara.

Anladım ki; sen kendi renginde açmak için çırpınan çok kaliteli bir tomurcuksun. Ve yine anladım ki; bugüne kadar kendine uygun toprağı bulamamışsın. Beni, kendi varlığıyla haberdar etmene çok sevindim. Daha önce de cennet yurdumuzun birçok yerine gitmiş ve oralarda konferanslar, seminerler vermiştim. Köylere, mezralara gidip oradaki insanlarla sohbet etmiştim. Ayrıca ülkemiz genelinde ulusal yayın yapan radyo ve televizyonlarda

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

programlar yapmıştım. Bu programlar sayesinde on binlerce mektup gelmiştir bana.

Kars'tan bir öğrenci yazmıştı. Babasının sadece 25 tane kazı varmış ve kuş gribi dolayısıyla kazları da itlaf edince adamın elindeki avucundaki tüm sermayede gitmiş. Başka bir gelirleri olmadığı içinde en zaruri ihtiyaçlarını bile karşılayamaz olmuşlar. Öyle ki elektrik borcunu ödeyememişler ve elektrikleri kesilmiş. Öğrenci diyor ki: "Hocam, elektriğimizin açılması için 28 liraya ihtiyacımız var. Bayramda köyüme gideceğim. Babam elektriği açtıramadığı için çok üzülüyor. Bize elektriğimizi açtıracak kadar yardımcı olur musunuz?"

O öğrenci okumak için çırpınıyordu ama imkânları kısıtlıydı.

Cizre'deki beş bin çocuk okula gidemiyor. Çünkü okul binası yok, derslikler yeterli gelmiyor. İkili öğretim var ve sınıflar aşırı kalabalık. Orada okul bahçesinin duvarına tırmanıp teneffüste okul bahçesinde oynayan öğrencilere gıpta ile bakan çocuklar gördüm. Batman'da 5-10 keçiyi 20-30 koyunu yaşatmak için çobanlık yaptırılan ve geleceği karartılan çocuklarla tanıştım. Karlıova'da sekiz kilometre uzaklıktaki okula yürüyerek giderken kurtların saldırısına uğrayıp parçalanarak ölen, kurtlara yem olan çocuklar olduğunu anlattı sınıf arkadaşları.

Tunceli'de yaşça büyük olmasına rağmen hâlâ bir amacı olmayan, tahsil görmediği, kendini geliştiremediği için ayakları üzerinde duramayan ve terör ağına düşüp örgütlere yem olan gençler tanıdım.

Kız çocuklarını çocuktan saymayan, hayatı boyunca bir tek kitap okumadığı için çocuklarına da okutma gereği duymayan babalar, okuma-yazma bilmediği için yavrularının ödevlerine yardımcı olamamanın ezikliğini yaşayan anneler tanıdım. Anne-babası sahip çıkmadığı için ortada kalan, cebinde bir kuruş parası olmayan, çok para kazanma vaatleriyle kandırılıp büyük şehirlere kaçırılan, hırsızlık, gasp, kap-kaç olaylarında kullanılan masum bakışlı yavru-lar tanıdım. Beş-altı aylık yavrusunu soğuk havalarda yere yatırıp dilencilik yaptırılan anneler gördüm. Eşlerinin bin bir emekle hazırladığı yemekleri önce kendisi yiyen, kalanı karısı ve çocuklarına yediren erkekler gördüm. Şırnak'ta bir bayram günü, ellerinde bayram şekeri ve balonları olması gerekirken irice taşları ve Molotof kokteyli güvencüklerine fırlatan pamuk elli minik çocuklar gördüm.

Ve sen Kıymet... Okumak için çırpınan, içindeki karanlığı yok etmek isteyen, evini, mahallesini, şehrini ve yurdunu cennete çevirmek isteyen seni. Dağa çıkmak için yol hazırlıkları yaparken muhteşem bir kararla yönünü eğitime, kendini geliştirmeye çeviren seni...

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Seni hiç görmedim ama yazdıklarınla o kadar tanıdık geliyorsun ki bana... Artık sevgi bahçemdesin. Seni, sevgi bahçemin en güzel yerine dikiyorum. Ve biliyorum ki sevgi bahçemin en nadide çiçeklerinden biri kesinlikle sen olacaksın. Bu arada başarıyla kardeşlerine, arkadaşlarına, komşularına ve hemşerilerine güzel örnek olacağını hissetmek de harika bir duygu.

Sana kalacak yer ayarladık. Geldiğinde burada bir ders-haneye kaydını da yaptıracaksın. Ailene maddi hiçbir yükün olmayacak. Kadir Tapucu'nun bir şarkısında söylediği gibi: Gelişin suskun, dönüşün muhteşem olacak inşallah!..

Şırnak ve ilçelerine üç defa gittim. Şırnak'taki Cudi, Gabar ve Namaz dağlarını görünce içim yandı. Zira bu dağlar fevkalade güzel ve görkemli görünüyordu. Alp Dağları'yla Cudi Dağları arasında ne fark var diye düşündüm. Evet, bir tek fark var: Alpler'de turistler, Cudi'de teröristler dolaşıyor!..

Senin gibi güzel yürekli arkadaşlarımdan okuyup memleketlerine dönmeleriyle ülkemizde çok büyük değişiklikler olacak. Her şeyden önce dağa giden gençler senin sayende gitmez olacaklar. Sen, Allah'ın mükemmel yarattığı ve büyük bir potansiyelle dünyaya gönderdiği o çocukların heba olmasını önleyeceksin. Onları sevginle, bilginle sula-yıp Van'da, Şırnak'ta, Hakkâri'de, Bingöl'de, Muş'ta, Siirt'te

ve Tunceli'deki dağları yeniden yeşerteceksin. Çiçekler açtıracaksın, aydınlığınla karanlıklar çekilip gidecek oradan. Güçlü bir rüzgâr gibi esecek ve ülkemizin üzerindeki karabulutları bir daha birleşmemek üzere darmadağın edeceksin. Karanlıklar gidince hep birlikte sahip olduğumuz güzellikleri tekrar göreceğiz. Barış ve huzur içinde daha mutlu yaşamaya devam edeceğiz...

Biliyor musun canım, bunları düşündükçe heyecanlanıyorum?

Kıymet, oradaki konferansta yaşadığım bir olayı da seninle paylaşmak istiyorum. Konferanstan sonra kitaplarımı imzalıyordum. Sağ tarafımda üç kız aralarında bir şey konuşuyordu. Dikkatim imzada olduğu için ne dediklerini anlayamıyordum. Bir ara onlara dönüp "Siz de imza için mi bekliyorsunuz, gelsenize" dedim. Biri "Biz en son geleceğiz." dedi. Ve imza bittikten sonra üçü de yanıma geldi. Saçları iki örüklü olanının söylediklerini ömrüm boyunca unutmayacağım:

"Öğretmenim, biz üçümüz de sekizinci sınıfa gidiyoruz. Kitabınızı almak istiyoruz, 10 liraymış. Bizim o kadar paramız yok. Size bir şey söylesek kabul eder misiniz?"

"Tabii ki." dedim.

Saçları iki örüklü kız elini önlüğünün cebine soktu biraz para çıkardı, bana uzattı ve "Biz üçümüz harçlıklarımızı

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

bir araya getirdik ancak bu kadar çıkartabildik bununla bize kitabınızı verebilir misiniz?

Ellerinde buruşuk kâğıt bir beş lira ve demir bozukluklar vardı. O paraları aldım. Hâlâ hatıra olarak saklıyorum ve okumaktan sıkılan öğrencilere ibret ve örnek olsun diye gösteriyorum.

Doğuda çocuklar, imkânları olmadığı için çırpınıyor, aileleri maddi durumları iyi olmadığından okutamıyor. Batıda maddi durumu iyi olan aileler çocuklarını okutmak için çırpınıyor, her imkânı sunuyorlar ama burada da çocuklar bir türlü okumuyor.

Benim iki kızım var Kıymet. Şimdi, seninle üç kızım oldu!

Çabanı destekliyor ve her zaman yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Sevgiyle kal canım.

Yol Arkadaşın Alişan

NEYİ ELDE ETMEK İSTİYORSAN
O ZATEN SENDE VARMIŞ GİBİ
DAVRAN...

**BENİM BABAM
NE ZAMAN GELECEK
ANNE?**

Adana Yeşilevler Mahallesi'nde aynı katta oturduğumuz bir komşum vardı. Kendisi polisti, çevik kuvvette görev yapıyor ve çok zor şartlar altında çalışıyordu. Öyle ki; bazen göreve gider günlerce gelmezdi. Yine ani bir görev çıkmış, aradan da iki gün geçmesine rağmen hâlâ-e vine gelmemişti. Eşi, haber alamadığı için çok merak ediyordu. "Alişan Ağabey, Vefa iki gündür yok! Merak ettim lakin ulaşamıyorum. İş yerine sorar mısın sana zahmet?" Şimdi olduğu gibi o zamanlar bir evde dört- beş cep telefonu olmadığından her an haberleşme imkânı bulunmuyordu. Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne gidip sorduğumda Malatya'ya göreve gittiğini, ne zaman döneceğinin belli olmadığını söylediler. Geldim dedim ki: "Şükriye, Vefa

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Malatya'ya göreve gitmiş ve ne zaman döneceği de belli değil”

Tedirgindi. “İstersen gel, bu gece bizde kal, hem Hayat'ında hoşuna gider.” dedim. Geldiler. O zaman iki çocuğum vardı. Akşam yemeğinden sonra çocuklar, komşunun çocuklarıyla kendi aralarında oynamaya başladı. Çay içtik, mısır patlattık, meyve yedik... Sokağımızdan geçen polis aracına ait tepe lambasının ışıkları pencereye vurduğunda saat 22.30 sularındaydı. Bir an ben, eşim ve komşum göz göze geldik...

O gece başımı yastığıma koyduğumda eğitim ve öğrenciler dışında da bir şeyler düşünmeye başladım. “Vay be!” dedim. Ben memurum ve evimde yatıyorum. Komşum da memur evinde yok ve üstelik tam olarak nerde olduğu bile belli değil. Eşim çay yapıyor, mısır patlatıyor, meyve tabağıyla içeri girip rahatça oturuyor. Komşumun eşi bizde ve o tam aksine bir sığıntı gibi oturuyor. Kapı çalıp evden içeri adım attım mı çocuklarım benimle oynamak için boynuma atlıyorlar, sırtıma biniyor. Ama komşumun çocukları umutla annelerine bakıp “Babam ne zaman gelecek anne?” diye soruyor...

Dışarıda hava soğuk, yağmur yağıyor ve bu soğukta polis aracında üşüyerek devriye gezen arkadaşlar benim huzurum için çalışıyor. Nasıl ki onlar benim ailem ve

Alişan Kapaklıkaya

çocuklarım için çalışıyorlarsa, nasıl ki ülkemizin huzuru, insanımızın mutluluğu için kendi çocuklarından ayrı kalma pahasına çalışıyorlarsa ben de polislerin ve ülkemize hizmet eden tüm görevlilerin aileleri ve çocukları için bir şeyler yapmalıydım, daha çok çalışmalıydım.”

Uyumuşum...

HAYATTA DOĞRU BİR TANE BİLE
DOĞRU OLSA HEPİMİZİN KENDİMİZE AİT
BAMBAŞKA DOĞRULARI VARDIR.

BAŞKALARININ RAHATI İÇİN ÇALIŞANLAR

Eski devirlerin birinde bilge kral, sarayda herkesin katılabileceği büyük bir davet tertipledi. Saraya gelen yolun üzerine de kocaman bir kaya koydurup sarayın geniş pencerelerinden birinden davetlilerin gelişini izlemeye koyuldu. Güneş yavaş yavaş yükselirken, davetliler yola düşmeye başlamıştı bile. En zengin tüccarlar, en güçlü kervancılar, en meşhur sanatçılar, civarda oturan saray görevlileri... Hepsi birer ikişer saraya doğru akın ediyordu. Yolun ortasında koca bir kaya parçası görünce de etrafını dolaşıp yollarına öyle devam ettiler. Bu arada birçoğu kendi kendine söylenmeye başlamıştı. Hatta bazıları bununla da kalmayıp kralın en güvendiği dostlarına bu kayanın lafını eder olmuştu. "Halktan bu kadar vergi

alınıyor ama şu işe bak! Sarayın yoluna bile doğru dürüst bakılmıyor!” diye.

O gün şehrin pazarında satmak üzere sırtında mal getirmekte olan bir köylü de o yolun yolcuları arasındaydı. Her hafta şehre mal indirdiği yolda kocaman bir kaya görünce, sırtındaki küfeyi yere koyup iki eliyle kayaya sarıldı ve var gücüyle onu itmeye başladı. Kaya öyle bir-iki hamleyle yerinden oynayacak cinsten değildi. Ama köylü, gelenin gidenin rahatı için kayayı yerinden oynatmaya kararlıydı. Öyle yaptı böyle yaptı, terledi, yoruldu ama nihayetinde kayayı yolun kenarına itmeyi başardı. Sonra küfesini bıraktığı almaya yöneldiğinde kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu fark etti. Merakla keseyi açtı. Kese altın doluydu. İçinde de kral adına yazılmış bir not vardı:

“Bu altınlar, başkalarının rahatı için kendi rahatından fedakârlık edebilen birine yani bu kayayı yoldan çeken kişiye aittir. Güle güle kullansın!”

EĞİTİM SİSTEMİMİZ, GENÇ
YAŞTA YAŞAMA SEVİNCİNİ YİTİRİP
KÖTÜ YOLLARA DÜŞÜRÜLEN
ÖĞRENCİLERİMİZİN FAİLİ MEÇHUL
KATİLİ OLABİLİR Mİ SENCE?

BİR BİR UYANAN GÜZELLER

Emniyet Müdürlüğü'nün düzenlediği Motivasyon, Kendimizle Barışmak ve Aile İçi İletişim konularında konferans vermek için Elazığ'a gittim. İlk gün polislere, ikinci gün de aile ve çocuklara olmak üzere altı konferans verdim.

İkinci gün bir bayan geldi: "Alişan Kapaklıkaya sen misin?" dedi.

"Evet, benim." dedim.

"Size teşekkür etmeye geldim, çünkü dünden beri ailemle birlikte en mutlu günlerimi yaşıyorum" dedi.

"Harika, ne olduğunu da paylaşırsan sevinirim." deyince başladı anlatmaya:

"Benim eşim polisve çok sıkıntılı, stresli bir bölümde çalışıyor. Üstelik işteki stresini eve getirir ve sinirini biz-

den çıkarır. Bu da yetmezmiş gibi bazen de içip içip bize şiddet uygular. Bu yüzden çocuklarım, babalarının eve gelmesini istemez hatta erken gelince de odalarına çekilip ayak altında mümkün mertebe dolaşmaz.

Eşim dün akşam eve geldiğinde bana: “Çocukları çağır yanıma gelsinler.” dedi. Benim üç çocuğum var, üçü de babalarının karşısına dizildi. Eşim bana dönüp; “Yahu Hanım, biz huzuru çok özlemişiz değil mi?” deyince kulaklarıma inanamadım. Çocuklarım da bu arada gayr-iihtiyarî birbirine baktı. Sonra hep birlikte yemeğe oturduk. Eşim, büyük oğluma; “Derslerin nasıl gidiyor Hasan hatta derslerden önce senin hayat nasıl gidiyor?” diye sorunca oğlum cevap veremedi ve sadece “İyiii!” diyebildi. Diğer çocuklarıma da sordu. Biz yemekte böyle sohbete alışık olmadığımız için çok şaşırdık...

Siz konferans vermişsiniz dün ve eşim bundan çok etkilenmiş. O da babasını sizin gibi genç yaşta kaybettiği için konferansınızda bayağı bir ağlamış. Yemekten sonra, uzun yıllardır ilk defa hep beraber oturduk ve bu sırada eşim sizden dinleyip öğrendiklerini heyecanla bizle paylaştı...

Çocuklarımla uyku vakti gelmişti ve ben yataklarını yapıyordum. Bir de baktım ki; eşim küçük kızına masal okuyor! Kapı aralığından gördüğüm bu durum beni

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

bir hayli heyecanlandırdı ve oldukça da duygulandırdı Hocam. Bir süre durup onlara öylece baktım...

Dün kısacası çok huzurlu bir akşam yaşadık ailece. Normalde ben sabahları çocukları zor uyandırırım. Bu sabah kızım erkenden uyanıp yanıma geldi ve "Biliyor musun anne, ben bugün çok mutlu uyandım!" dedi. Bir de bu sabah çocuklarımın okula giderken üçü de başını geriye yani evimize doğru çeviriyordu. Neden biliyor musunuz hocam? Çünkü eşim ve ben balkondan onlara el sallıyorduk...

Allah sizden ve sizi yetiştiren anne babanızdan razı olsun. Sana da çok çok teşekkür ediyorum Hocam..."

O gün bu polis ailesinde de uyuyan bir güzel uyanmıştı. Kim bilir daha ne kadar çok aile vardı uyuyan güzeli uyandırmak isteyen?..

Seminerleri tamamlamış ve Elazığ'dan Malatya'ya doğru yola çıkmıştım. Yolda sürekli rahmetli babama dua ederken aklıma o polis ailesinin üç çocuğu geldi: Acaba bugün okuldan çıkınca eve nasıl dönmüşlerdi ve şimdi evde ne yapıyorlardı acaba? En küçük kızın, babası masal okurken ellerini yanağının altına koymuş huzurla uyuyan görüntüsü canlandı birden gözümün önünde...

Radyoyu açtım. Söylenen parça sanki duygularımın tercümanıydı:

Alişan Kapaklıkaya

Bana bir masal anlat baba
İçinde bütün oyunlarım
Kurtla kuzu olsun, şekerle bal
Baba bir masal anlat bana
İçinde denizle balıklar,
Yağmurla kar olsun, güneşle ay
Anlatırken tut elimi
Uykuya dalıp gitsem bile
Bırakıp gitme sakın beni
Bana bir masal anlat baba
İçinde tüm sevdiklerim
İçinde İstanbul olsun...

**UYUYAN
GÜZELLERİ UYANDIRAN
KİTAPLAR...**

Yeni çıkan kitapları incelemek için bir kitapçıya gittim. Raflara bakarken bir kitap gördüm: Ben Dünyanın En Akıllı İnsanıyım. Yazarı: Erdal Demirkıran.

Kendi kendime; “Kendini akıllı sanan biri galiba.” diye düşünürken baktım aynı yazarın bir kitabı daha: “Adam Dediğin Benim Gibi Olur.” İyiden iyiye rahatsız olmuş-tum. “Hadi yaa, adam olsan zaten böyle kitap yazmaz-dın!” diyerek kitapları bıraktım ve başka raflara yöneldim. Gözüm kitaplardaydı ama aklımda hep Erdal’ın kitapları vardı. Ben hep örselenerek; “Aptal, geri zekâlı, salak, sen adam olmazsın” gibi sıfatlarla aşağılanarak büyüdüğüm için şimdi birinin çıkıp da kendine ‘ben akıllıyım’ demesini hazmedememiştim galiba. Dayanamadım 10 dakika sonra geri gelip o iki kitabı da aldım.

Kitapların ikisini de o akşam okudum. O kadar etkilendim ve heyecanlandım ki uyuyamadım ve gece boyunca her iki kitabın da özetini çıkardım. Başlığı ilk gördüğümde Erdal'ın kendine "Ben Dünyanın En Akıllı İnsanıyım" dediğini sanmıştım. Kitabı elime alıp okumaya başladığımda baktım ki ben de kendime diyorum. Erdal aslında sadece kendinin değil herkesin akıllı olduğunu savunuyordu.

"İnsanlar dünyaya kartal gibi gelirler ama civciv gibi yaşarlar" diyordu. Çocukluğu köyde geçmiş birisi olarak bunun ne demek olduğunu çok iyi anlamıştım.

Ertesi akşam kitabı çocuklarıma önerdim:

"Bilal, bak burada çok güzel bir kitap var, okur musun?"

"Hayır, baba ablamla kelime türetmece oynuyoruz."

"Oğlum tam senlik bir kitap ona göre."

"Şimdilik okumak istemiyorum."

"Oğlum lütfen."

"Ya baba ya uff..."

"Kızım sen oku."

"Hayır baba."

"Kızım bak ben çok faydalandım sana da mutlaka yararlı olur."

"Şimdi okumayacağım, sonra okurum."

"Ne zaman, sonra?"

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Bilmem.”

Kızmaya başlamıştım:

“Baba, sen ne zamandan beri bize bir şeyi zorla yaptırmaya çalışıyorsun?”

Baktım okumaya niyetleri yok iyice alttan aldım.

“Peki, sadece bir sayfa okur musun yavrum? Benim hatırim için! Bir başla, hoşuna gitmezse okuma.”

Zühal, Bilal’e dönüp:

“Babam okutamayacağını anlayınca duygu sömürüsüne başladı.” dedi.

Oğlum yüzünü buruşturarak kitabı aldı. İlk sayfasına uyuz uyuz baktı. Baktım devam ediyor, ikinci sayfasında dikkatini topladı. Sayfaları sırayla çevirmeye başladı. Kelime türetmece oynamayı unutmuştu. Çocuklarım iki günde her iki kitabı da okudu.

Şimdi o kitapta yer alan kartal hikâyesini seninle paylaşmak istiyorum...

ÇOCUĞUN BİLGİSAYAR TUŞUNUN
ARDINDA SENDE BULAMADIĞI NEYİ
BULUYOR ACABA?

KENDİNİ CİVCİV SANAN KARTAL YAVRUSU...

Dört tane tavuk, bir kartal yumurtası çaldılar ve onu alıp kümese götürdüler. Kümes hayvanlarının ileri gelenleri yumurtaya hayretle baktılar. Çünkü o güne kadar hiçbir tavuğun, hindinin, kazın o kadar büyük yumurtladığını gören olmamıştı.

Tavuklardan biri kuluçkaya yatarken kartal yumurtasını da altına aldı. Ve gün geldi, yumurtaların kabuğunu birer birer kırıp çıkmaya başladı civcivler. Fakat yumurtadan çıkan civcivlerin birinde bir tuhafılık vardı: Onun gagası daha sivri, ayakları büyük, rengi başka ve diğerlerinden daha iriceydi. Bu durum karşısında güngörmüş horoz "Vah vah! Herhalde akraba evliliğinden oldu." diye bilgece üzüntüsünü dile getirirdi.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Anne tavuk yavrularını eğitmeye başladı: “Bak yavrum, karnını doyurmak için yalnızca ev sahibinin verdiği azıcık yemi yemen yeterli olmaz. Yere bak, yerde bulduğun buğdayı, arpayı, böceği, sineği şöyle yiyeceksin diye uygulamalı gösterdi. Bu sırada bazen tehlikeyle karşılaşabilirsin. Bir kedi sağdan saldırırsa sola, soldan saldırırsa sağa doğru kaçacaksın. Tehlike bazen de hiç beklemediğin yerden gökyüzünden gelebilir. Kartal saldırırken daha önce atalarımızın kazdığı duvardaki şu deliğe doğru koşup içine girip saklanacaksın sadece kısa bir müddet.”

Anne tavuk yine bir gün civcivleriyle beraber çayırılığa gezmeye gitti. Tüm civcivler başlarını öne eğmiş yemek için böcek, sülük, solucan arıyordu. O da ne? Kartal yavrusu: “Anne, anne bak!” diye sesleniyordu. Ve gökyüzünde süzülen kartalı göstererek “Şu büyük tavuğa bak, ne kadar yüksekte uçuyor acaba biz de uçabilir miyiz?” dedi. “Sus!” dedi annesi. “O bir kartal, sen ise bir tavuk! Asla onun gibi uçamazsın! Senin baban horoz, halan hindi, dayın kaz, yengen ördek de onun gibi uçamadı. Bunu bir daha sakın düşünme olur mu yavrum?”

Kartal yavrusu uçamayacağını öğrenince hayal kırıklığına uğradı, üzüldü. Başını öne eğdi ve keyifsizce solucan aramaya devam etti. Artık çayıra her geldiğinde başını gökyüzüne kaldırıp kartalın uçuşunu hayranlıkla seyre-

diyordu. Kartal olarak geldiği dünyada bir civciv gibi yaşamaya devam etti...

Civcivler yine bir gün çayırdarken gökyüzünden süzülen kartal saldırıya geçti. Tavuk bütün civcivleri alıp kaçtı. Kartal yavrusu öyle bir dalmıştı ki; kaçmayı akıl edemedi, yerinde öylece kalakaldı. Kocaman gagalı ve uzun kanatlı büyük bir kartal gelip yavru kartalın yanına kondu. Gözlerine baktı: "Sen de uçabilirsin çünkü sen bir kartalsın, kanatlarını aç ve uç!" dedikten sonra geldiği gibi uçup gitti...

Şaşkın yavru kartalın bu sözleri karşısında çok heyecanlandı. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. O akşam civcivler yine kümese girdi ve yorgunluktan hemen uyu-yakaldı biri hariç. Yavru kartalı bir türlü uyku tutmuyordu. 'Acaba uçabilir miyim?' diye düşünmeye başladı. İçinden bir ses dışarı çıkmasını ve denemesini fısıldadı. Çıktı ve kümesin hemen önünde kanatlarını açtı. Aman Allahım!.. Kanatları uzundu, upuzun! Bugüne kadar nasıl olup da bunu fark edemediğine hayıflandı. Kanatlarını çırpınca bir metre kadar yükseldi. Minicik kalbi, göğsünü delip çıkacak gibi güçlü atıyordu. Tekrar kanat çırpıttı. Birkaç metre ileri gidecek kadar uçmuştu. Daha fazla heyecana dayanamayacağı için kümesine geri döndü. Birkaç akşam daha alıştırmaya yapmaya devam etti, kardeşleri uyurken.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Önce kümesin üstüne, sonra samanlığın çatısına, daha sonra ta minarenin ucuna kadar uçtu...

Çok sevinmişti ve bu sevinci kardeşleriyle paylaşmak için can atıyordu. Fakat onların ayıplamalarından çekinmiyor da değildi. Ancak bir akşam

“Biliyor musunuz, istersek biz de uçabiliriz.” diyerek söyleyiverdi. Şaşırdı kardeşleri ve tekrarladı.

“Evet, uçabiliriz.”

“Sen zaten uçmuşsun! Hadi ya saçmalama, sülalemizde kim uçmuş ki biz uçacağız.” diye topluca itiraz geldi.

“Hiç denemedik ki uçmayı.” dedi dünün tavuğu bugünün kartalı.

“Deneseydi büyüklerimiz denerdi. Hem büyüklerimiz düşünememiş de sen mi düşünüyorsun? Ukalalık yapma, lütfen!”

“Bir denesek ne çıkar?”

“Bir şey çıkmaz işte! Nasıl olsa uçamayacağız.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“E annem söyledi ya.”

Sustu kartal yavrusu sabah kalktıklarında konuyu yeniden açana dek.

“İstesek uçabiliriz, bunu biliyorum.”

“Yine icat çıkartma! Sen annemizden, atalarımızdan-daha iyi mi bileceksin?”

“Hadi bi deneyelim.” diye ısrar edince

“Yeter artık yaa, kafamızı şişirdin. Bak, şimdi seni anneme söyleyeceğim!” diye tehdit savurdu ısrarla kendini tavuk olduğunu sananlardan biri.

“Ben size zararlı bir şey söylemiyorum ki! Hepimiz uçarsak fena mı olur?”

“Madem öyle haydiiii, sen uç da görelim.”

Kanatlarını açıp çırpıtı, uçu tu yavru kartal şaşkın bakış-lar içinde. Önce samanlığın üstüne, oradan minarenin tepe-sine kondu. Kardeşlerine baktı, hepsi de hayretle ve ağzı bir karış açık şekilde kendisine bakıyordu. Bir süre onları seyrettikten sonra havalandı ve köyün üzerinde birkaç tur attıktan sonra uçup gitti özgürlüğüne...

Artık o fırtınaların üzerinden aşabiliyor, en yüksek dağların zirvesine çıkıp en lezzetli avları yakalayabiliyor-du. Dünyayı yüksekte seyrederek uçmak ne kadar da muhteşimdi. Aradan birkaç yıl geçti. Kendisi gibi yük-seklerden uçan yen arkadaşları olmuştu ve uzak diyarlara doğru bunlarla birlikte göç ediyordu. Büyüdüğü köyün üzerinden geçerken tanıdı oraları. Arkadaşlarına ‘Siz devam edin, ben birazdan geleceğim.’ diyerek onlardan ayrıldı. Köyünün üzerinde bir iki tur attı. Biraz alçaldı. İçinde büyü-

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

düğü kümese doğru yaklaştı. Aşağıda kendisini görünce korku içinde kaçışan civcivleri gördü ve yanaklarından iki damla yaş süzüldü...

Az önce ayrıldığı gruba yetiştiğinde hâlâ ağlıyordu. Bir arkadaşı sordu.

“Ne oldu, niye ağlıyorsun?”

“Hiiiç.”

Ve uçmaya devam etti...

Zühal’le Bilal, Erdal Demirkıran’ın kitaplarını okuduktan sonra kartal yavrusu gibi düşünmeye başladılar...

KONUŞURSAN NAMAZIN BOZULUR...

Kızımın hayata pozitif bakışı, olaylara esprili yaklaşımını oğlumu da heveslendirmişti. O da arada espriler yapıyor, fıkralar anlatıyordu:

Bir cuma günü okuldan geldiğinde;

“Baba, bugün çok komik bir olay yaşadım.”

“Neymiş yaşadığın oğlum.”

“Bugün Cuma Namazı'na gittim. İmam namazdan önce namazı bozan şeyleri anlattı ve dedi ki: ‘Sakın namazda konuşmayın, konuşursanız namazınız bozulur.’

Sonra namaza durduk. En önde imam, arkasında yaşlılar, onların arkasında da gençler, biz de her zamanki gibi en arkadaydık. Sünneti kıldık. Hutbeden sonra imam

cumayı kıldirmaya başladı. Yanımdaki iki çocuk konuşup gülüşünce bir adam onları uyardı: “Susun çocuklar, konuşmayın, konuşursanız namazını bozulur.” Biri de adama; “E sen de konuştun seninki de bozuldu.” dedi. Benim yanımdaki “Sanki şimdi de senin namazın bozulmadı mı?” dedi. Herkes sırayla birbirini uyarırken sıra bana geldi. Ben namazım bozulmasın diye hiçbir şey söylemedim. Bunun üzerine diğer yanımdaki adam; “Bak gördün mü, bu çocuk konuşmadı ve namazı bozulmadı, aferin oğlum sana deyince ben de “Teşekkür ederim amca” dedim. Birkaç kişi güldü. Biri “Çocuğunki bozulmadı ama seninki bozuldu” dedi.

Herkes birbirini uyarmaya devam etti ve sıra imama geldi. Hepimiz, merak ediyorduk onun ne yapacağını. Bir iki saniye durduktan sonra fatihayı okumayı kesti, arkaya döndü ve “Hiç boşuna beklemeyin, ben namazda konuşmam!..” dedi.

Çok güldüm, hayatımda duyduğum en komik olaylardan biriydi. O sırada eşim “Bilal, ben bunu senin masanın üzerindeki fıkra kitabından okumuştum” demez mi?..

EN BÜYÜK BAŞARILAR, KENDİNDEN
ÖNCEKİ BAŞARISIZLIKLARIN
MİRASÇISIDIR...

Sahi, ne oluyordu da gittikçe yapamamayı,
becerememeyi, olamaz demeyi, imkânsız
olduğunu öğreniyor ve öğretiyorduk.

Bu nasıl bir eğitim sistemi ki; bize pırıl pırıl
gelen beyinleri köreltiyoruz?

SANKİ OKUDUKÇA KÖRELİYORUZ

Senin hedefin var mı? Vardır tabii... İnsan hiç amaçsız, hedefsiz olur mu? Olmaz, olmamalı... Fakat hâlâ hedefi olmayan insanlar olabilir. Hedefi olmayan insanlar bomboş yaşar ve onları, 'Ömrüm çok anlamsız geçiyor.' demelerinden tanıyabilirsin kolayca.

Her insanın şimdiki durumu vardır; iyisiyle kötüsüyle şu anda yaşadığı durum. Bir de kaynakları vardır: Aklı, zekâsı, ailesi, sevenleri, çevresi, parası, maddi-manevi sahip oldukları... Bir insan hedeflerini belirler ve şimdiki durumunun farkına varıp sonra da ve sahip olduğu kaynakları doğru kullanarak hareket ederse hedeflerine daha kolay ve daha çabuk ulaşır hiç şüphesiz.

Ülkemizde iki trilyon dolarlık bor madeni olduğu söyleniyor, evet, yanlış okumadın tam iki trilyon dolar. Ve bu sadece bor! Bir de diğer madenleri, belki adını bile bilmediğimiz, varlığından bile haberdar olmadığımız kaynaklar vardır, onları da şimdi düşün. Diğer yandan bir de kişi başına düşen milli gelirimizi düşün. Ne kadar? Dört- beş bin dolar. Gelişmiş ülkelerde ne kadar? Bizim gelirimizin sekiz-on katı kadar. Sahi, bir zamanlar IMF'ye 500 milyon dolar kredi için neredeyse yalvardığımızı da hatırlıyorsun değil mi?

İnsanın hem iki trilyonluk bor madeninin üzerinde oturup hem de IMF'den 500 milyon dolar borç istemesi ne kadar acı! Bunu düşündükçe içim kanıyor...

Bor madenini çıkarıp işlemek benim işim değil. Benim işim insanın sahip olduğu kapasiteyi ortaya çıkarmak, ona muhteşem bir zekâya sahip olduğunu fark ettirmek ve onu hakkıyla kullanmasına yardımcı olmak.

Erdal Demirkıran'ın kitapları çocuklarımin özgüvenlerini artırmalarına, kendilerine hedef belirlemelerine ve o hedefe doğru güvenle yürümelerine çok büyük katkılar sağladı. Kızım şimdi diyor ki:

"Baba, ben psikoloji okuyacağım. Dünya atmosferi sevginin sıcaklığını, barışın huzurunu özledi artık. Ve yine biliyorum ki; savaşı hasta ruhlu insanlar çıkarıyor. Sen

çok kaliteli bir eğitmensin ama tek başına yetmiyor-sun. Psikolojiyle NLP'yi birleştirdik mi, göz kamaştırıcı sonuçlar alacağız. Avrupa'dan, Asya'dan, Amerika'dan, Afrika'dan bizimle görüşmek, bizden eğitim almak için buraya uçaklar dolusu insanlar gelecek. Diyecekler ki; Türkiye'de "Sevgi Okyanusu Eğitim Akademisi" varmış, burada baba-kız öyle güzel şeylere imza atıyorlarmış ki insanların sorunlarını çok kısa sürede hem de kökten çözüyorlarmış...

Artık savaşlarda masum çocukların ölmesini istemiyorum baba. Dünya çocuklarının 23 Nisan'da olduğu gibi barış içinde oynayıp dans etmesini istiyorum."

Kızımın içinde uyuyan güzel de uyanmış değil mi?

İnsan, hedefini belirleyip yüreğinin var gücüyle ona doğru yürürken karşısında durabilecek bir engel var mıdır sence?

Büyük kızımın hayallerinden ve hedeflerinden bahsettiğimde bazen "Zühal de çok hayalperestmiş, bu imkânsız" diyorlar.

Bir keresinde üç yaşındaki küçük kızıma dedim ki: "Zülal, hadi minik kuşum seninle Boğaziçi Köprüsü'nün üzerine bir sevgi sarayı yapalım." O da hiç düşünmeden; "Tamam babacığım, hemen başlayalım!" dedi ve gidip oyuncak küreğini alıp geldi.

Oğlum altıncı sınıftayken dedim ki: Bilal, hadi yavrum seninle Boğaziçi Köprüsü'nün üzerine bir sevgi sarayı yapalım." Biraz durakladı ve "Yapalım da baba, şey, hiç olur mu ki?" dedi.

Kızım lisedeyken dedim ki: "Zühal, hadi prensesim seninle Boğaziçi Köprüsü'nün üzerine bir sevgi sarayı yapalım."

Gülerek annesine döndü ve "Anne, babam da şu imkânsız şeyleri düşünmekten bir türlü vazgeçmedi yaa."

Eşime döndüm dedim ki: "Hayat, hadi gel seninle Boğaziçi Köprüsü'nün üzerine bir sevgi sarayı yapalım." Yüzünü buruşturarak; "Alişan sen kafayı mı yedin?" dedi ve ekledi. "Önce sen bize bir ev al da saray yapmayı sonra düşünürsün!.."

Üç yaşındaki kızım için imkânsız yoktu, her şey mümkündü.

12 yaşındaki oğlum için kuşkular başlamıştı. "Acaba olur mu?"

15 yaşındaki kızım için gülünçtü, mantıklı olmalıydım.

37 yaşındaki eşim için imkânsızdı, saray yapmayı düşünmek için kafayı yemiş olmam gerekiyordu.

Sahi, ne oluyordu da gittikçe yapamamayı, beceremeyi, olamaz demeyi, imkânsız olduğunu öğreniyor ve öğretiyorduk.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Bu nasıl bir eğitim sistemi ki; bize pırıl pırıl gelen beyinleri köreltiyoruz?

Bu nasıl bir aile yapısı ki; mümkünler imkânsıza, olabilirler olamaz, yapılabilirler yapılamaza dönüşüyordu.

Bu nasıl bir toplum düzeni ki; farklılıkları, kabiliyetleri köreltip törpülüyor, standartlaştırıyor?

Şimdi de sana soruyorum, hadi gel Samsun'dan İskenderun'a bir kanal açıp Karadeniz'le Akdeniz'i birleştirelim ne dersin?

Hani güzel prensesin peşine düşüp
elindeki büyülü elmayı yedirerek onu uyutan
cadı var ya, işte ben eğitim sistemimizin de
çocukların beynine doldurduğu gereksiz
bilgilerle onları uyuyan güzele dönüştüren bir
cadı olduğunu düşünmekteyim...

**BENİM HEBA
EDECEK GÜZELİM YOK!
YA SENİN?**

Öğrenciliğimde ekin ekme zamanında birkaç gün izin alır babama yardım ederdim. Babam tohumla değil daha çok tarlayla ilgilenirdi. Onu birkaç kere sürüp hazırladıktan sonra tohumu tarlaya ekerdi. Sanki tarla derdi ki: “Ver bir tane, al 20 tane, 30 tane. Bir buğday başağında 20-30 adet buğday olur. Sürülmemiş yere veya yola düşen taneleri ya yel götürürdü ya da sel. Kalanlarda ya bir karıncanın ağzında ya da bir kuşun gagası arasında yem olur giderdi. Bir taşın altında kalanlarsa gün yüzüne çıkıp yeşermeyen toprağın altında çürüyüp giderdi.

Cennet Türkiye'mizin birçok yerini gezince, birçok çocuğumuzun, gencimizin, öğrencimizin hatta yetişkin insanımızın gün yüzüne çıkmadan çürüyüp giden tohum-

lar gibi yok olduğuna, yaşamın güzelliklerini görmeden, okul sıralarına oturmadan heba olup gittiğine şahit oldum.

Doğu'daki, Güneydoğu'daki ve kırsal kesimdeki çocuklar yoksulluktan, imkânsızlıktan, ilgisizlikten, okula gitmeden heba olup giderken, kentlerdeki bazı varlıklı çocuklar da okullarda heba oluyor. Bu kitabın sayfaları arasına koymak istemediğim bazı kötü alışkanlıklarla gençliklerini mahvediyordu.

Uyanık olması gereken binlerce güzelimiz uyuyor, uyutuluyordu.

Bana da işte bu daha acı geliyor.

Hiçbir ziraat eğitimi almayan hatta çiftçilikle, hayvancılıkla ilgili hiçbir kitap bile okumayan babam, tohuma bakar bakmaz kalitesinin ne kadar olduğunu anlardı, sürüye baktığında hangi koyunun ne tür bir hastalık geçirdiğini bilirdi, hamile bir koyunu görse ne zaman yavrulayacağını, daha yeni filizlenmiş bir ekin tarlasına baksa rekoltenin (yıllık ürünün) ne kadar olacağını tahmin ederdi.

Şimdi düşünüyorum: Biz dört-beş sene üniversitelerde eğitim alıp uzmanlaşıyoruz ve nasıl oluyorsa hangi öğrencimizin nesi var, nesi yok bir türlü anlamıyoruz? Hatta bize muhteşem bir öğrenme hevesiyle gelen, meraklı, kurcalayan, didikleleyen sonra ve sürekli öğrenmek isteyen o harika

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

beyinleri nasıl oluyor da çok kısa sayılabilecek bir zaman zarfında okuldan bıkmış bir hale getiriyoruz?

Bu durumun bir çözümü yok mu?

Kendi pencereyden baktığımda şunları önermek geliyor içimden:

1. Okullarda yazılı veya sözlü hiçbir sınav yapılmasın. Evet evet, yanlış okumadın, sınav olmasın. Sınav ne getiriyor bir düşünsene? Öğretmen hem soruyu soruyor hem de gözünü öğrencinin üzerinden bir an olsun ayırmıyor. Neden? Çünkü yetiştirdiği öğrencisine güvenmiyor, onun kopya çekeceğini düşünüyor. Bu durum öğrenciye “Sen güvenilmezsin, her an hırsızlık yapabilir, sana ait olmayan bir şeyi çalabilirsin.” mesajını veriyor. İlkokulda kopya nedir bilmeyen yavrularımız ortaokul, lisede hatta üniversitede büyük oranda kopya çekiyor.

2. Okullarda yoklama yapılmasın. Ben, yoklamayı kendine, birikimine ve ders anlatım biçimine güveni olmayan bir öğretmen çıkarmıştır diye düşünüyorum. Biz de sanırım körü körüne onu taklit ediyoruz.

Bir keresinde derste yoklama yapıyordum. Bir öğrenci sordu:

“Hocam, ne yapıyorsunuz?”

“Yoklama yapıyorum.”

“Yoklama mı? Neyi yokluyorsunuz?”

“Seni.”

“Neyimi yokluyorsunuz?”

“Burada olup olmadığını.”

“Ben burada mıyım?”

“Evet.”

“Emin misiniz?”

Durdum, gözlerine baktım, neyi kastettiğini anlamaya çalıştım. Devam etti:

“Siz bedenimizi yokluyorsunuz Hocam. Bedenim burada ama aklım, ruhum burada değil.”

“Nerde?”

“Sevdiğim başka yerlerde.”

Haklıydı.

“Hocam, hem dersi aklımıza anlatıyorsunuz hem de sadece bedenimizin burada olup olmamasıyla ilgileniyorsunuz. Aklımızın ve ruhumuzun burada olup olmadığını bilemezsiniz ki nasıl bileceksiniz?”

Doğru söylüyordu. Bilemezdim.

3. Öğretmenler seçmeli olmalı. Okullarda ilk hafta öğretmen defilesi yapılmalı; öğretmenler bir hafta örnek dersler anlatmalı. Öğrenci hangi öğretmenden ders alacağını kendisi seçmeli.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Çorap alırken seçiyoruz, taze fasulye, domates ve lahana alırken seçiyoruz, evleneceğimiz kişiyi seçiyoruz, alacağımız arabayı, evi, telefonu seçiyoruz da haftada beş gün boyunca birlikte eğitim yolculuğu yapacağımız öğretmemizi neden seçemiyoruz?

Hem öğrenci öğretmenini seçebilmeli hem de öğretmen öğrencisini. Seçilemeyen öğretmen ne mi olacak?E onu da kendi düşünecek!.. Ya kendini sevdirmeyi bilecek, ya da sevdiği başka bir iş yapacak.

4. Dersler de seçmeli olmalı, zorunlu değil. Örneğin; lisede geçen dört yıl boyunca günümüz koşullarına hitap eden 100 çeşit ders seçilmeli ve öğrenci bu yüz dersten ihtiyaç hissettiği 40'ını dört senede görmeli.

Düşün şimdi; ben, kendini çok iyi yetiştirmiş, branşında deneyimli, iletişim becerilerini geliştirmiş ve özgüvenim de çok yüksek matematik öğretmeniyim. Okulların açıldığı ilk hafta defileye çıkmışım. Sen bütün öğretmenleri dinledin ve beni seçmek istedin. Sana diyorum ki; "Hedefin var mı?" "Evet, makine mühendisi olmak istiyorum, bunun için de matematiği çok iyi öğrenmem lazım." diye cevap veriyorsun. Ben de sana "Bende yoklama, devam mecburiyeti, sözlü hatta yazılı bile yok, şimdi ciddiysen hadi gel sana öğrenme arkadaşı olayım. Ne kadar öğrendiğini belirlemek için sen kendi kendine sınav yaparsın"

desem, sahi, dersleri dinlemezlik, katılmazlık yapar mıydın, kopya çeker miydin?

Bugün bazı öğrenciler özel okullara, özel dershanelere, özel hocalara gidip “Şu dersi bana öğretir misin?” diye adeta yalvarmıyorlar mı? Onlarda büyük paralar karşılığında bu eğitimleri vermiyorlar mı?

Evet, büyük paralar karşılığında veriyorlar.

Sen bana cep telefonunu veriyor musun? Hayır.

Sen bana bilgisayarını veriyor musun? Hayır.

Sen bana arabayı veriyor musun? Hayır.

Sen bana evini veriyor musun? Hayır.

Hayır vermiyorsun. Neden? Çünkü bunlar senin için çok değerli.

Hiç kimseye vermeye kıyamadığın bu değerli şeylerden çok daha kıymetli ve önemli olan bir şeyini veriyor-sun bana: Çocuğunu.

Sapasağlam, pırlıl pırlıl, işlenmemiş bir elmas, cevher gibi getirip bana teslim ettiğin evladını bozup arızalandırarak sana iade etme hakkım var mı?

Uyanık, hareketli ve cıvıl cıvıl olan güzeli peki benim uyutmaya hakkım var mı?

Hani güzel prensesin peşine düşüp elindeki büyülü elmayı yedirerek onu uyutan cadı var ya, işte ben eğitim

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

sistemimizin de çocukların beynine doldurduğu gereksiz bilgilerle onları uyuyan güzele dönüştüren bir cadı olduğunu düşünmekteyim...

BAŞARILI OLMAK İÇİN YA
RAKİPLERİNİN YAPTIĞININ EN İYİSİNİ
YA DA HİÇ KİMSENİN YAPMADIĞINI
YAPACAKSIN!

**“SIRADAKİ EZANI, SEVİP
DE KAVUŞAMAYANLAR
İÇİN OKUYORUM”**

Soğuk bir kış akşamında kızım okuldan eve geldi. Yine gülümsüyor ve sıcaklığıyla evi ısıtıyordu:

“Anne, benim arkadaşım Esra var ya, onun babası Hulusi Amca gençliğinde imam olarak bir köye tayin olmuş. Gel zaman git zaman köyün en güzel kızına âşık olmuş. Bir gün camiye giderken bu kızla karşılaşmış ve yanına yaklaşıp:

— Ben seni çok beğeniyorum, beni alır mısın?

Kız, Hulusi Amca’yı şöyle bir tepeden tırnağa süzmüş:

— Hayır!

— Neden?

— Ben kala kala imama mı kaldım, müftü olsan neyse!..

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Hulusi Amca çok içrelemiş buna ve depresyona girmiş. Hastaneye yatmış ve 15 gün yattıktan sonra taburcu olmuş. Öğle ezanını okumak için camiye gidiyormuş. O güzel kız da omzunda su dolu testi ile çeşmeden geliyor-muş. Hulusi Amca kendi kendine ‘Yav benim bu güzel kızı kaçırmamam lazım, dur şansımı bir daha deneyeyim.’ demiş ve kıza yaklaşmış:

— Kız, beni alır mısın?

— Hayır dedim ya!

— Ya ben seni çok seviyorum. Bak üzüntümden hastanelere düştüm, lütfen yalvarırım beni al.

— Amma da şımarık bir insansın. Ya sen laftan anlamıyor musun? Hayır, anladın mı Ha-yır!!!

Hulusi Amca çok üzölmüş, ağlayarak camiye gitmiş. Öğle ezanını okumak için mikrofonu almış ve “Sıradaki ezanı sevip de kavuşamayanlar için okuyorum.” demiş.

ÖLDÜĞÜMÜZDE GERİYE
BIRAKTIKLARIMIZLA ANILACAĞIZ VE
NE BIRAKACAĞIMIZ İSE KESİNLİKLE
KENDİ ELİMİZDEDİR...

“Benim dört yaşında bir kızım var. Eve geliş saatimde hep pencerede bekler ve beni görünce kapıya koşar. Burada çalışmak kolay değil. Görüyorsun kurşunun ne zaman, ne taraftan geleceği belli değil. Bir gün bir saldırı olur da ölürsem beni balkonda bekleyen kızım ne yapar? İşte nöbette bazen bunlar aklıma geliyor.”

**BEN UYANIK
KALABİLEYİM DİYE
O DÖRT KAHRAMAN
EBEDİYEN UYUMUŞTU**

İçimde uyuyan güzel uyandıktan sonra önce sağa sola baktım. Sonra üzerimdeki sarmaşıkları, yabani otları, dikenleri temizleyince ayağa kalktı ve bana şu sıcacık cümleleri fısıldadı:

“Bu kadar uyuduğun ve uyuttuğun yeter! Artık harekete geçme vakti geldi, senin gibi uyuyan güzelleri uyandırma zamanı geldi de çattı. Yalnız dikkatli ol; gürültüyle bir an önce uyandırmak istediklerin daha çok uyumak isteyebilir. Bu nedenle sana uyandırmak istediğin güzellerin yüreğinden öpmeni tavsiye ediyorum. Uyandırdığın bir insanın yüreğini sevgiyle örüp ısıtabildiğin, duygularıyla duygularını arkadaş kılabilirdiğin takdirde ancak beynini bilgiyle aydınlatabilirsin. Hadi kolay gelsin.”

Ve böylece düştüm yollara... Yollar sanki yürekler arasında bağlantı sağlayan bir sistem gibiydi. O günden bu yana akşamdan sabaha yol gidiyor, sabahdan akşama kadar da konferanslar, seminerler veriyor ve birebir görüşmeler yapıyorum.

Diyorlar ki yorulmuyor musun?

Yorulmak mı, niye yorulayım ki? Yüreğini tutuştur, hedefleri ve hayalleri olan insan hiç yorulur mu?

Sen asker kardeşim! Peygamberimizin "Nöbet tutanın gözlerine cehennem ateşi dokunmaz" dediği kahraman kardeşim, elinde silahın vatanımızı korumak için bazen dağlarda günlerce aç, susuz ve uykusuz kaldığında yoruluyor musun?

Sen doktor kardeşim! Gece yarısı ateşlenen bir çocuğun acısını dindirmek için bir telefonla yatağından fırlayıp hastaneye koşarken yoruluyor musun?

Sen polis kardeşim! Kar yağarken soğuk gecelerde gün ağarana dek ıssız sokaklarda uyanık gözlerle milletin huzuru için nöbet tutarken yoruluyor musun?

Ya sen öğretmen kardeşim! Çocuklarımızın içindeki uyuyan güzel uyandırmak için sabahdan akşama kadar ders anlatıp bilgi ışığını saçarken hatta terörün, yoksulluğun, çaresizliğin oluşturduğu karanlıkları bilginle aydınlığa çevirirken yoruluyor musun?

Hayır, yorulmuyorsun.

Ben de yorulmuyorum.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Çünkü ben beynimi açmak için çırpınan öğretmenin elini, ülkemi korumak için nöbet tutan kahraman askerimin gözünü, milletimin huzuru için gece yarısı hırsızın, ıpsızın, sapsızın, katilin, gaspçının peşinden koşan polisimin terleyen yüzünü, acı çeken, ıstırap içinde çaresizce kıvranan hastaların acısını dindirmek için çırpınan doktorun, hemşirenin alnını öpmeyi kendime onur sayıyorum...

Yine bir konferans için Şırnak'a gidiyorum. İdil'le Cizre arasında güvenlik kontrolü yapan askerlerimizin yanında durdum, biraz sohbet ettik. Baktım kum torbalarının arkasında nöbet tutuyorlar:

"Bu nasıl bir duygu, ne hissediyorsun?" dedim.

"Vatanım için canım feda olsun."

"Ben nişanlıyım, bu yaz düğünüm var. Bazen geceleri nöbet tutarken köyüme sağ mı, yoksa şehit olarak mı döneceğimi düşünüyorum."

"Biliyor musun Hocam, burada karnımız çok iyi doyuyor. Ama ben anamın buharı üstünde tüten sıcak tarhana çorbasını çok özledim."

Biri de parkasından bir resim çıkardı. "Şehit olursam hakkınızı helal edin ana" yazıyordu arkasında.

Şehir merkezinde bir metrekarelik nöbetçi kulübesinde nöbet tutan polislerle sohbet ettim birkaç kere de:

"Benim dört yaşında bir kızım var. Eve geliş saatimde hep pencerede bekler ve beni görünce kapıya koşar.

Burada çalışmak kolay değil. Görüyorsun kurşunun ne zaman, ne taraftan geleceği belli değil. Bir gün bir saldırı olur da ölürsem beni balkonda bekleyen kızım ne yapar? İşte nöbette bazen bunlaraklıma geliyor.”

Şırnak’tan Batman’a geçtim. Polis arkadaşlara “Beni, tren hattında şehit olan dört polisimizin şehit olduğu yere götürür müsünüz?” dedim. Götürdüler. Eğilip şehit kanlarının aktığı toprağı öptüm. Karakolda dördünün de kocaman çerçeveli resimleri ve hemen altlarında çocukları ve aileleriyle ilgili bilgileri vardı. Ben uyanık kalabileyim diye o dört kahraman ebediyen uyumuştı.

Sahi, sen o kahramanların ailelerine ve çocuklarına hizmet etmek için koşarken yorulur musun?..

Eğitmek, geliştirmek, uyandırmak istediğin insanı yakından tanıman çok önemli. Ben konferans başlamadan önce dinleyicilerin geçiş yerlerine en yakın ya da salonun arkalarında bir yere otururum. Zorla ya da imza karşılığı gelenler bir an önce kaçmak için genellikle kapıya en yakın yere oturur. Kimisi uflayıp puflar, kimisi “Çekilir mi yaa şimdi bu?” der. Kimisi “Katılanlara para veriyorlar mı?” diye dalga geçer. Kimisi yanındakine “Valla ben uyu-yacağım!” der.

Konferanslarda genellikle kitap standı da açılır ve kitaplarını imzalarım.

Yine emniyete yaptığımız bir konferansta, başlamadan kitapların yanında duruyordum. Bir polis ve eşi geldi.

Hanım eline bir kitap alıp incelerken kocası “Bırak lan onları, kitaba verecek param yok!” dedi. Kadın suçlu gibi bıraktığı kitabı ve birlikte salona geçtiler. Sunucu arkadaşımızın takdiminden sonra sahneye çıktım ve dedim ki: “Zorla gelen var mı ya da katılımı mecbur tutulanlar parmak kaldırsın?” dedim. Arka sıralara oturanların çoğu parmak kaldırdı. Biri “Hepimiz hepimiz, öndekiler korkularından parmak kaldırmıyorlar” demez mi?

Daha önce de yaptığım gibi “İyi o zaman konferans beş dakika” dedim. Gülüştiler... “Evet, bana beş dakika bir şans tanıyın! Beş dakika konuşayım, siz de bir tadıma bakın o ara. Hoşunuza giderse kalın, gitmezse çıkış serbest!” dedim. Kimse çıkmadı. Ara yapacağımızda dedim ki: “İkinci bölüme katılıp katılmamak da serbest...”

Çıkıp lavaboya gittim. Lavaboya gelenler aralarında konuşurken biri “Lan, adam amma güzel konuştu.” dedi. Diğeri “He lan, adam kendini öküz gibi yetiştirmiş.” dedi. Güya beni övüyor... Mahcup olmasınlar diye onlar gittikten sonra çıktım ve imza için kitapların yayına gittim. “Bırak lan o kitapları!” diyen arkadaş da ordaydı. Bu defa birlikte bakıyorlardı. Kadın 5-6 kitap seçip kocasına baktı. Kocası bu defa farklı konuşuyordu:

“Al hayatım al, istersen hepsini al.”

Çok duygulandım, sevindim. Bir uyuyan güzel daha uyanıyordu...

“Hocam, görevimiz gereği eve çok nadir uğruyorum. Geçenlerde eve gittim, minik kızım ne söylese beğenirsiniz Hocam? ‘Baba, bugün bizim evde misafir kalsana!’ deyince susup kaldım. İşte böyle...” dedi.

ÇAMURA DÜŞMÜŞ ELMAS GİBİSİN

NLP'yi öğrendikten bugüne kadar, yaklaşık 3500 insana birebir danışmanlık yaptım. Onlara yeni bir şey vermedim, var olanı açığa çıkarmalarına destek oldum. Hani annemin garajdaki isli ampulünden bahsetmiştim ya işte onun gibi, gelen insanların üzerindeki güvensizlik, isteksizlik, erteleme, içe kapanıklık, stres, okulu ve dersleri sevmeme, sınav heyecanı ve kaygısı, hedef belirleyememe gibi olumsuz duygu ve düşünceleri silmeye çalıştım.

Ofise enkaz hâlinde, yürüyen bir et yığını gibi gelen insanların uygulamalardan sonra dimdik ve gözleri ışıltılı bir şekilde gitmelerine şahit olmak öyle muhteşem bir duygu ki...

Birbirlerine öldürecekmişçesine derin bir öfkeyle bakan çiftlerin, görüşmelerden sonra birbirlerine gülümseyip el

ele tutuşarak gitmelerine şahit olmak öyle muhteşem bir duygu ki...

Bir gün şık giyimli ve modern görünümlü bir anne, kızıyla geldi. Kız çökmüş bir durumdaydı. Hâinden her şeyi boş verdiği, yaşama sevincini kaybettiği ve kendini bıraktığı anlaşıyordu. Anne,

“Hocam, kızım özel bir üniversitede okuyor. Yıllık şu kadar dolar ödeme yapıyorum. Kızımı hiç dolmuşa ve belediye otobüsüne bindirmedim. Aylık 1400 lira harçlık veriyorum. (Emniyet Müdürü olan kardeşim 1300 lira maaş alıyordu.) Hep marka giyiyor..” diye havalı havalı konuşmaya başladı.

Kızını görüşmeye aldım, konuşmaya başladık.

“Benimle görüşmek istiyor musun?”

“Hayır”

“Annen zorla mı getirdi?”

“Evet”

“Sen beni tanıyor musun?”

“Hayır”

“Üniversitenizde konferans vermiştim, katılmadın yani?”

“Haberim yoktu.”

“Tamam, zorla görüşmenin bir yararı olmaz. Annen sana iyilik yapmak için seni getirmiştir. Hani küçük çocuklar yemek yemez ve anneleri güya onların iyiliği için yemek

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

kaşığını ağızlarına zorla sokarlar ya, işte öyle. Şimdi görüşmeyelim, git, acıkınca gel istersen.”

“Nasıl yani?”

“Ortaya çıkarılmayı bekleyen bir maden rezervi gibi duruyorsun. Kıyamam sana! Ancak hazır olduğunda o rezervi çıkarabilirim. Seninle istersen yol arkadaşlığı yapabilirim. Annen isterse değil, sen istersen.”

“Peki, siz görüşmede ne yapıyorsunuz?”

“Çok ciddi şeyler yapmıyorum. Ben insanları bisiklete binmiş ve frenleri sıkmış bir çocuğa benzetiyorum. Hem frenleri sıkılı, hem de durmadan pedal çeviriyor gitmek için. Bisiklet gider mi?

“Hayır”

“Neden?”

“Frenleri sıkılı.”

“Ama sürekli pedal çeviriyor ya?”

“Olsun, boşa çeviriyor.”

“Bazı anne babalar da çocuklarına iyilik olsun diye bisikleti arkadan itmeye çalışırlar. Tabii bisiklet yine gitmez. Ama ben bir şey yapıyorum, bisiklet kolayca gidiyor.”

“Daha mı güçlü itiyorsunuz?”

“Hayır, sadece freni açıyorum. Galiba senin de frenlerin sıkılı ve annen bisikletini itiyor. Anladığım kadarıyla senin de beyninin ve yüreğinin frenleri sıkılı.”

Alişan Kapaklıkaya

“Peki, nasıl açıyorsunuz?”

“Sen istersen açarım.”

“İstiyorum.”

Ön görüşmemiz sadece üç dakika sürdü.

“Anlat bakalım Melike, seni buraya getiren ne?”

“Çok yalnızım, annemle babam ayrı. Annem bana babalık yapmaya kalkıştı; para kazandı evi geçindirdi ama annelik yapmayı unuttu. İçimde hep bir huzursuzluk var, mutsuzum. Bizim üniversite ortamını bir görseniziçler acısı, berbat. Birçok öğrenci paralı, havalı ve gösteriş meraklısı, ben de kendimi önce içkiye, şimdiler de ise uyuşturucuya verdim. Artık çoğu zaman kendimde değişim, huzurumu başka başka erkeklerde arıyorum. Annem ise hâlâel âleme hava atmanın, kendini güçlü göstermenin telaşında. Aslında benden önce annemle görüşmeniz lazım; çünkü onun daha çok ihtiyacı var...”

Devam etti Melike. Tam bir saat boyunca hem anlattı hem ağladı. Hiçbir yorum yapmadan ve hiçbir yönlendirmede bulunmadan dinledim onu. Baktım anneyle kızı arasında uçurumlar var. Annenin verdiğini kızı istemiyor, kızının istediğini annesi vermeyi bilemiyor. Ne anne çocuğunun halinden anlıyor ne de çocuğu annenin halinden...

Yaptığım birçok görüşmede aile bireylerinin sevgilerini birbirlerine hissettirip göstermede veya yaşatmada

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

yetersiz kaldıkları için farklı arayışlara girdiğine üzülerek şahit oldum. Bu sebeple birçok aile çatırıyor, dağılıyor ve parçalanıyor. Dağılmayanlar ise dıştan aileye benzese de aslında içte cehennemi yaşıyor. Kendi ayakları üzerinde duramayan eş ve minicik çocuklar hayat çarkının acımasız dişlileri arasında ezilip gidiyor...

Melike'yle iki kere görmüştüm, üzerindeki tortuları toz ve çamurları silince kendine geldi. İki gün süren 'Farkındalık Eğitimi'ne katıldı.

Şimdi ne mi yapıyor? Üniversiteden mezun oldu. Kep giyme törenine beni de davet etti.

Yine bir gün lise birinci sınıfa giden ve ders çalışmayı hiç sevmediği için karnesinde 10 zayıfı olan bir öğrenci getirmişlerdi. Kapıdan girerken baktığımda onun da zorla getirilmiş olduğunu anladım. Kendisine dönüp öğrenci lisanıyla "Hayrola kanki, seni zorla mı getirdiler?" Öğrenci birdenbire annesine dönüp, "Gördün mü anne, valla bu adam da anladı zorla getirildiğimi."

Sonra başladık koyu bir sohbete.

"Yeter ya bunlardan çektiğin, sana 'Çalış' diye sürekli vır vır yapıyorlar değil mi?"

"Ohooo hem de nasıl!"

"Annen mi daha çok yapıyor, baban mı?"

"Valla ikisi de fena değil."

“Vah yavrum vah! Allah seni bu zalimlerin elinden kurtarsın.”

“Sen de tam benim kafadanmışsın yaa.” dedi.

“Ben de sevindim istersen gel arkadaş olalım.” dedim.

“Olalım valla.”

“Tamam, bundan sonra sen buraya gel, tabii gelmek istersen.”

“Peki, ne yapacaksın, ne yapacağız burada?”

“Sen gaz lambası bilir misin?”

“Gaz lambası mı?”

Annesi lafa karıştı:

“Babaannelerin köydeki evinde vardı ya oğlum.”

Ben küçükken bizim köyde elektrik yoktu, gaz lambası vardı. Gece olunca yakar onunla aydınlanırdık. Yatma vakti gaz lambasının camının tepesinden fitiline üfleyip ışığı söndürürdük. Liseye geçtiğimde elektrik geldi köye. Tüm köylü bayram ettik. Babaannem her tarafı aydınlatan ampullere bakıp bakıp bunları yapana dua ediyordu. Yatma vakti babaannem yerinden kalktı, ampulün altına geldi. Önce biraz baktı sonra söndürmek için üfledi. Sönmedi. Bir daha üfledi, yine sönmedi. Bize dönüp “Ben yaşlanmışım nefesim yetmiyor artık. Gelin hadi hep beraber üfleyip şunu bir söndürelim.” dedi. Nuri kahkahalarla gülüyordu.

“Ben de senin gibi böyle güldüm işte.”

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

“Babaanneniz sonra ne yaptı onu merak ettim?”

“O bir şey yapmadı. Düğmeyi gösterip bastım. Babaanne bak buraya basarsan söner, bir daha basarsan yanar.” dedim. Nuri hâlâ gülüyordu.

“Bence anne baban da sen çalışsın diye kafana üfle-yip duruyorlar. İstersen gel senin beynini çalıştıracak düğ-meyi bulup göstereyim sana.” dedim.

Geldi Nuri, ikinci dönem karnesindeki 10 zayıfı kurtarıp teşekkür aldı...

En kısa zamanda öğrenmeyi öğrenme, beyni verimli kullanma, kolay ve kalıcı öğrenip çok uzun süre hatırlama, öğrenme stilleri gibi konularda da deneyimlerimi yazıp senin o güzel gözlerine, muhteşem beynine büyük bir keyifle sunacağım.

Hava kuvvetlerine verdiğim bir konferanstan sonra bir subay eşi yanıma geldi:

“Hocam, biz şark görevini yaparken ortalık o kadar karıştı ki sormayın gitsin!.. Eşimin göreve gittiği bir akşam çatışma çıkmıştı. Ben küçük oğlumu alıp küvete uzanmıştım, kendimizi korumak için.”

Çok etkilenmiştim. İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ndeki konferanstan sonra bir polis anlatmıştı:

“Hocam, özel harekâta çalışıyorum. Görev icabı dağda bayırda çok bulunduğum için eve çok az geliyorum hatta

bazen bir ay eve uğramadığım oluyor. Dağda hep tetikte dolaşıyoruz, tetikte yaşıyoruz. Çünkü teröristlerle genelde hiç beklenmedik bir anda karşılaşıyoruz. Yani her an vurulma ihtimalimiz var, her an teyakkuzdayız işte bu nedenle. O yüzden en ufak bir çıtırtıda bile uykudan sıçrayarak uyanırım. Geçenlerde gece yarısı eve gelmişim. Çocuklar uyuduğu için onları uyandırmadan sessizce kanepeye uzanıp orada uyuya kalmışım. Bir ara büyük bir bağırışla üzerime atlayanın boğazına terörist diyesarıldım. Beş yaşındaki kızımın sesiyle anca kendime geldim:

“Boğazımı sıkıyorsun baba!”

Yavrum çok özlemiş beni Hocam. Beni görür görmez heyecanla üzerime atlamış...”

Yine başka bir ilimizde çok stratejik öneme haiz birimde çalışan bir müdürümüz:

“Hocam, görevimiz gereği eve çok nadir uğruyorum. Geçenlerde eve gittim, minik kızım ne söylese beğenirsiniz Hocam? ‘Baba, bugün bizim evde misafir kalsana!’ deyince susup kaldım. İşte böyle...” dedi.

OLUMSUZLUKLAR OLMADAN
OLUMLULARIN KIYMETİNİ BİLEMEYİZ.

**KENDİNİ KURTARICI SANAN
DEVLERİN ÇIKARDIĞI
GÜRÜLTÜYÜ ARTIK
DUYMAK İSTEMİYORUM**

Ülkemizin huzuru, mutluluğu, rahatı ve refahı için çalışan, görünmeyen kahramanlarımızı ne kadar tanıdın? Peki, onların aileleri ve çocuklarının neler yaşadığının farkında mısın?

Senin, ailen, çocuğun, akrabaların ve sevdiklerin için canını ortaya koyan bu güzel insanlar için yapmayı düşündüğün güzellikler var mı?

Cennet Türkiye'mizi gezip yaşananları, sorunları yerinde gördükçe bir şeyi çok daha net anladım...

İstanbul'da sırça köşklerde oturup boğaza nazır ultra lüks lokantalarda rakı içerek atılan nutuklarla yazılan makalelerle ülkemizin sorunları asla çözülmüyor...

Tozlu bir köy yolunda yürümeden o köyün yetim ve öksüz çocukları için kalıcı bir şey yapılmıyor...

Teröristlerin kesebileceği yollardan geçmeden, o havayı zerre miktarınca koklamadan terörle mücadele yazıları yazmanın pek de bir faydası olmuyor...

Dağların arasında sıkışıp kalmış bir köyde, yaşlı adamın dördüncü karısı olmak zorunda bırakılmış sahipsiz genç kadınla hasbîhâl etmeden kadın haklarından dem vurmanın bir anlamı olmuyor...

Diyorum ki; oraları görmeden etmeden, belki de bizzat oralarda yaşamadan sorunlara doğru çözümler gösterdiğini sanan, mangalda kül bırakmadan atıp tutan, eleştirmekten başka hiçbir üretimi olmayanları dolduracaksın otobüse, bir gece karanlığında Şırnak'tan Hakkari'ye, Batman'dan Siirt'e, Diyarbakır'dan Tunceli'ye götür ve bırak!..

Bakalım aynı şeyleri bir daha yazıyorlar mı?

Kendisini kurtarıcı sanan devlerin çıkardığı gürültüyü duymak istemiyorum artık!..

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandırmayı iddia edip onun uykusunu sürdürmekten başka hiçbir işe yaramayan reçeteleri yeter istemiyorum artık!..

EN BÜYÜK DÜŞMAN;
YANLIŞLIKLARIMIZI DA ALKIŞLAYAN
DOSTLARIMIZDIR!..

Kıyafetleri farklı olduğu halde kucaklaşan insanlar
düşünceleri farklı olduğu için neden birbirlerinden
uzaklaşıyorlar? Elbisesi, şapkası, saç modeli
başkalarından farklı olsun diye çaba harcayan
insan, fikirleri kendinden farklı olanlardan neden
rahatsız oluyor ve onları kendine benzetmeye
çalışıyor sence?

**GÖZYAŞLARIM GÜZEL
ÜLKEMİN SORUNLARINI
ÇÖZMEYE YETMİYOR**

Sana teşekkür ediyorum.

Seninle çıkacağımız yolculuğun keyfine bakman için sadece dört dakikalığına istediğim gözlerini, şu ana kadar hiç ayırmadın. Satırlar üzerinde gözlerinle birlikte yüreğine de ilerlediğini hissettim ve birlikteliğimiz yoldaşlığı aşp artık gönüldeşliğe dönüştüğünü biliyorum.

Şimdi senden küçük bir uygulama yapmanı istiyorum:

Bir göktaşına bindiğini düşün!.. Göktaşı gökyüzüne doğru yavaşça yükselmeye başladı. Yukarıdan mahallene bak, sonra yaşadığın şehre ve ardından ülkemize...komşu ülkelere... Yükselmeye devam et, uzaydan bakınca dünyanın nasıl da müthiş görünüyor değil mi?..

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Dünyanın çevresinde istediğin kadar dönmeye devam et. Kıtaları, ülkeleri, şehirleri, köyleri, dağları, denizleri düşün. Dünya üzerinde yaşayan milyarlarca insanı gözlerinin önüne getir. Ve kendini...

Nasıl görünüyor her şey?

Seninle beraber ben de düşündüm.

İnsanlar barışı, huzuru, sevgiyi, dayanışmayı, güveni, mutlu olmayı ne kadar da çok özlemişler... Dünyanın birçok yerinde çocuklar, savaştan, yoksulluktan, açlıktan, hastalıktan ölüyor. Yaşayanların da ölmüşlerden bir farkı kalmamış hayatta. Çünkü onların ruhları da çaresizlikten, sahipsizlikten, sevgisizlikten, eğitimsizlikten ölmüş...

Yaşama sevinci ve yüreğini tutuşturan güzel bir hedefi olmayan insanların, pil takılmış oyuncak gibi ruhsuzca dolaştığını fark edebildin mi?

Uzaydan bakınca, aynı dünyada, aynı ülkede, aynı şehirde, aynı köyde, aynı sokakta hatta aynı evde yaşayan bazı insanların birbirlerini öldürmelerine bir anlam verebiliyor musun?

Kıyafetleri farklı olduğu halde kucaklaşan insanlar düşünceleri farklı olduğu için neden birbirlerinden uzaklaşıyorlar? Elbisesi, şapkası, saç modeli başkalarından farklı olsun diye çaba harcayan insan, fikirleri kendinden farklı

olanlardan neden rahatsız oluyor ve onları kendine benzetmeye çalışıyor sence?

Aynı toplumda yaşayan ve özelliklerinin %95 aynı olduğu halde %5'i bile geçmeyen farklılıklara odaklanıp bunu gerginlik, tartışma ve kavga vesilesi yapmalarının sebebi nedir ki?

Şimdi, sevgiyi çok özleyen, barışa daha çok ihtiyacı olan atmosfere tekrar geri gir ve dünyaya yaklaşmaya devam et. Dünyanın ve insanların gidişatını gözlemlemeye başla. Kendini gör, aileni, arkadaşlarını, işini, eğitimini...Bugüne kadar neler yaptığını ve bugünden sonra neler yapabileceğini fark et.

Seni, yalnızca kendinin uyandırıp harekete geçirebileceğini, yine sen istemedikçe zorla veya hatır için hiçbir şeyi kaliteli yapmayacağını, sen ister ve bir şeyi yapmaya karar verirsen de kimsenin seni durduramayacağını anladın mı?

İçinde uyuyan güzel uyandırılmayı bekliyor. Peki, sen hâlâ neyi beklediğini hiç düşündün mü?

Yolculuğumuzda ben; kendimin, ailemin ve toplumun bir fotoğrafını çekmeye çalıştım.

Problemlerini çözmek sadece senin kendi vereceğin kararlarla ve bunu uygulamak üzere harekete geçmenle mümkün.

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

Ben uyuyan güzelleri uyandırma yolunda yeni bir kitap daha yazmaya karar verdim. Çıkacağım yeni yolculukta da seninle yürümek istiyorum.

Peki, ya sen?

Alişan Kapaklıkaya

alisanim@yahoo.com

Mektup Adresi:

P. K. 40 Yenişehir ANKARA

İÇİNDEKİLER

GÖZLERİNİ DÖRT DAKİKA ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM?	5
İÇİNDE UYUYAN GÜZELİ UYANDIR!	9
SAHİPSİZ KALMAK NE ZORDU!.....	17
ŞEHİRİ, AYAKKABILARI, BAŞKA KÖYLERDEN GELECEK ÇOCUKLARI MERAK EDİYORDUM.....	21
AKLIMIZA DÜŞTÜNÜZ, YAKACAĞINIZ VAR MI DİYE SORMAYA GELDİK.....	25
OĞLUM, SEN NE ÇIKACAKSIN?.....	31
KOCA ŞEHİRDE YAPAYALNIZ KALMIŞTİM.....	37
TÜRKİYE'MİZDEKİ UYUYAN GÜZELLERİ UYANDIRIN!	42
BABAMIN BENİ TETİKLEYEN MEKTUBU.....	45
HİÇBİR ÖĞRENCİNİ DÖVME YAVRUM.....	49
ÇARE ARAYAN VELİLER... ÖĞRETMENLER.....	54
HAYATIMDA İLK DEFA KOPYA ÇEKMEK İSTEMEDİM!.....	58
ÖĞRETMENLER GARDİYAN, ANNE-BABALAR CELLÂT.....	64
NEREYE KADAR SUSACAĞIM?	69
DÜNKÜ GÜNEŞLE BUGÜNKÜ ÇAMAŞIRLAR KURUTULMUYOR.....	74
KEŞKE BEN OKEY TAŞI OLSAYDIM ÖĞRETMENİM.....	77
GERİ DÖNME İMKÂNIN OLSAYDI NE YAPARDIN?	82
TUĞÇE'NİN İÇİNDEKİ UYUYAN GÜZELİN UYANDIĞI GÜN....	90

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

OĞLUMUN YÜREĞİNE 'MERHABA' DEDİN.....	94
BABAMA PARA GÖNDERMEYE KARAR VERDİM.....	97
ÇOCUKLARINIZDAN MEMNUN MUSUNUZ?.....	103
SEVGİSİZ BIRAKIP RUHUNU ÖLDÜRDÜĞÜMÜZ ÇOCUKLAR....	109
BİR GÜN ÇOCUKLARIN GELMEZSE.....	116
ON ALTI YILDA, BİN BEŞ YÜZ EVE GİTTİM.....	122
KÜÇÜK BİR YÜREKTEN ZEKİ MÜREN'E MEKTUP.....	126
SEVGİ ÇEŞMESİ.....	134
İÇİM ÇÖP EVE BENZİYORMUŞ.....	137
İLERDE BİR GÜN; GELECEKTE HİÇBİR ZAMAN DEMEKTİR!	142
KENDİMDEN HABERSİZ YAŞADIĞIMI FARK ETTİM	145
YABANCILARIN SAZIYLA BİZİM TÜRKÜLERİMİZ SÖYLENMİYOR!.....	152
AH BU HAYAT ÇEKİLMEZ!	158
ANNEM AMERİKA, BEN ZAVALLI AFGANİSTAN.....	163
BU GELİNİ NİYE ALMIŞIZ?	168
İNSAN GERÇEĞE DEĞİL, GERÇEKLE İLGİLİ KENDİ DÜŞÜNCESİNE TEPKİ GÖSTERİR.....	175
HEM ANNEMİ, HEM EŞİMİ KÖRELTİMİŞİM	178
EŞİM AKORT YAPMAYA BAŞLADI	182
ÖFKELERİNİ KUSUNCA KURTULDULAR... ..	186
YUMURTANI NASIL İSTERSİN?.....	190
ANLATILANLA ANLADIĞIMIZ FARKLIYSA... ..	195
KÖTÜ YEMEK PİŞİRMENİN NEDENİ	202
BUNLARI NİYE ANLATIYORUM BİLİYOR MUSUN?	205
FARKLI 'SEN'LER.....	210
ŞİMDİ KENETLENME ZAMANI... ..	213

Alişan Kapaklıkaya

EVİNİ CENNETE ÇEVİRMeye NE DERSİN?	218
UYUYAN GÜZELİ KİM UYANDIRACAK?.....	221
TAZE Mİ, CANLI MI?.....	225
İKİ ÇOCUĞUMUN DA DOĞUMUNDA BULUNAMADIM... ..	228
TELEFONDAKİ YABANCI.....	233
DAĞA ÇIKMAKTAN VAZGEÇEN KIZ... ..	239
ALPLER'DE TURİSTLER, CUDİ'DE TERÖRİSTLER OLAŞIYOR... ..	245
BENİM BABAM NE ZAMAN GELECEK ANNE?	251
BAŞKALARININ RAHATI İÇİN ÇALIŞANLAR.....	254
BİR BİR UYANAN GÜZELLER.....	256
UYUYAN GÜZELLERİ UYANDIRAN KİTAPLAR... ..	260
KENDİNİ CİVCİV SANAN KARTAL YAVRUSU... ..	263
KONUŞURSAN NAMAZIN BOZULUR... ..	269
SANKİ OKUDUKÇA KÖRELİYORUZ.....	272
BENİM HEBA EDECEK GÜZELİM YOK! YA SENİN?	278
“SIRADAKİ EZANI, SEVİP DE KAVUŞAMAYANLAR İÇİN OKUYORUM”	285
BEN UYANIK KALABİLEYİM DİYE O DÖRT KAHRAMAN EBEDİYEN UYUMUŞTU.....	288
ÇAMURA DÜŞMÜŞ ELMAS GİBİSİN	294
KENDİNİ KURTARICI SANAN DEVLERİN ÇIKARDIĞI GÜRÜLTÜYÜ ARTIK DUymAK İSTEMİYORUM.....	302
GÖZYAŞLARIM GÜZEL ÜLKEMİN SORUNLARINI ÇÖZMEYE YETMİYOR	305

ALİŞAN KAPAKLIKAYA

İçindeki Uyuyan Güzeli Uyandır

İnsan bir ‘güzel’ olarak doğar. Büyüdükçe kendini büyük zannedenlerin oturduğu tahtı sallamaya başlar. Minik güzelle baş edemeyen büyükler, öcü, cin ve dev gibi hayali canavarlarla onu uyutmak isterler. Minik güzel büyüdükçe gelenek, ayıp, disiplin, not korkusu gibi gözle görülmeyen silahlarla sindirilmeye çalışılır. Maalesef güzel doğanların büyük bir çoğunluğu daha gençlik çağına gelmeden uyur. Çünkü bizim eğitim adına verdiğimiz bilgilerin çoğu aslında onu uyutmak ve uykusunu derinleştirmekten başka bir işe yaramaz.

Bu kitapta dünyaya muhteşem olarak geldikten sonra iyi niyetlerle uyutulan, içindeki güzelin uyuduğunu fark eden ve onu uyandırmak için çırpınan bir sevgi yolcusunun serüveni var. Eğer sen de içindeki güzeli uyandırmak istersen hadi gel arkadaş olalım. Bu kitabı okuyup arkadaşlığımızın tadına bakman amacıyla gözlerini dört dakika ödünç verirmisin?

İçindeki güzel uyandırmayı beklerken sen hâlâ neyi beklediğini hiç düşündün mü?

